

894 . 814 301
JES N93
ಗೌರವ ಸ್ವಾಮಿ ವಿಭಾಗ

Handwritten signature or initials.

9432
1993

ಕಾಡಿನ ಕಥೆಗಳು(೧)

ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ನರಭಕ್ತಕ
(ಕೆನೆತ ಆಂಡರ್‌ಸನ್ ಅನುಭವಗಳ
ಸಂಗ್ರಹ ರೂಪಾಂತರ)

ಕೆ.ಪಿ.ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೆ

ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ
೯೧, ೯ನೇ ಮೇನ್ ರಸ್ತೆ
ಸರಸ್ವತೀ ಪುರಂ
ಮೈಸೂರು - ೫೭೦ ೦೦೯

META ENTERED

kadina kathegalu An Illustrated collection of real life stories
by Sri Kanneth Anderson, translated, abridged by
Sri K.P.Purnachandra Tejasvi, Hand Post. Mudigere-577 132.
Chikamagalure Dist. KARNATAKA

ರೂಪಾಂತರದ ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕುಗಳೂ ಲೇಖಕರವು. ಬೆಲೆ ರೂ -೨೨
ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ ೧೯೯೩

57321K

ಪ್ರಕಾಶಕರು
ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ
ಎಂ. ಎನ್. ಮೇನ್.
ಸರಸ್ವತೀ ಪುರಂ
ಮೈಸೂರು - ೫೭೦ ೦೦೯
ಫೋನ್ ನಂ , 64 154

814 814 301

TEJ N93

ಕಥೆಗಳು

ಟೈಪ್ ಸೆಟಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕ ವಿನ್ಯಾಸ
ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ

ಮುದ್ರಕರು
ಸ್ಕಂದ ಮುದ್ರಣಾಲಯ. ಮೈಸೂರು - ೫೭೦ ೦೦೯

ಪಂಪಿಡಿ

ಕಾಡಿನ ಕಥೆಗಳು(೧)
ಕನಿತ ಆಂಡರ್ ಸನ್ ಕಥೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ರೂಪಾಂತರ

ಅಧ್ಯಾಯ

ಪುಟ

ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ನರಭಕ್ಷಕ

೧. ಪಾತಾಳದಿಂದಿದ್ದ ಪಿತಾಚಿ - ೧೧
೨. ನರಭಕ್ಷಕನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ - ೨೮
೩. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ಚಿತ್ರಾರ - ೩೧೨
೪. ಹಣಕ್ಕೆ ಜೀವ ಬಂತೆ? - ೪೩೦

ಪೇರಾಖಾನ್

೫. ಗುರಪ್ಪನ ಹಣೆಬರಹ - ೧೪೧
೬. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅದೃಶ್ಯ ವೈರಿ - ೨೪೯
೭. ರಕ್ತದ ಜಾಡಿನಲ್ಲಿ - ೩೫೭

ವೈನಾಡಿನ ನರಭಕ್ಷಕ

೮. ಧೀರ ಯೇಗನ ಸಾಹಸ - ೧೬೫
೯. ಮೃತ ದೇಹದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ - ೨೭೭
೧೦. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಯುಧನೃತ್ಯ - ೩೮೯

ಲೇಖಕರ ಮಾತು

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಗೆಲೆಯ ರಘು ಸ್ಕೂಟರಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೂರಿನಿಂದ ಸುಮಾರು ನೂರು ಕಿಲೋಮೀಟರು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಮಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಗೆಲೆಯ ಬಸವರಾಜು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ, ಹರಟೆ ಹೊಡೆದು, ಹೊರಡುವ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯಾಯ್ತು. ಇಷ್ಟು ಕತ್ತಲಾದಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ, ಕಾಡು ದಾರಿ, ಇಲ್ಲೇ ಮಲಗಿದ್ದು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೋದರಾಯ್ತು ಎಂದು ಬಸವರಾಜು ಆಗ್ರಹಪಡಿಸಿದರೂ ಅಪರಾತ್ರಿ ಪ್ರಯಾಣ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ ನೋಡೋಣವೆಂದೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟೆವು. ಚಾರ್ಮಾಡಿಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟಿಗಾರದವರೆಗೆ ಆ ಹಾದಿ ದಟ್ಟವಾದ ಕಾಡಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಘಾಟಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ನಿರ್ಜನವಾದ ಈ ಕಾಡು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳು ನಮಗೆ ಕಾಣಿಸಿಗುತ್ತಾವೋ ನೋಡೋಣವೆಂದು ನಮಗೆ ಕುತೂಹಲವಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಮಗೆ ನಿರಾಸೆಯಾಗುವಂತೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮೊಲ ಸಹ ನಮಗೆ ಕಾಣಿಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಚಾರ್ಮಾಡಿ ಕಣವೆಯ ನಟ್ಟನಡುವೆ ಕುಳಿತು ಕೆಳಗೆ ಹರಿಯುವ ನದಿಯ ಭೋರ್ಗರೆತ ಕೇಳುತ್ತ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಲ್ಲದೆ ಬಂಜರಾಗುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಕಾಡುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸಿ ಅನಂತರ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟೆವು. ಅಣ್ಣಪ್ಪ ದೇವರ ಗುಡಿ ದಾಟಿ ಕೊಂಚ ದೂರ ಬಂದಾಗ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಸ್ಕೂಟರಿನ ಮಜ್ಬು ದೀಪಕ್ಕೆ ಯಾವುದೋ ಪ್ರಾಣಿಯ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳು ದಾರಿಯ ನಡುವೆ ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೇ ಟಾರ್ಚ್ ಬಿಟ್ಟಹಾಗೆ ಮಿನುಗಿದುವು. ನಾನೇ ಸ್ಕೂಟರ್ ಬಿಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ದೌಡಾಯಿಸುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹಿಂದೆ ಸ್ಕೂಟರ್ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಓಡಿಸುವುದು ನನ್ನದೊಂದು ಅಭ್ಯಾಸ. ಅದೇರೀತಿ ಆ ಪ್ರಾಣಿಯ ಹಿಂದೆ ಸಹ ಸ್ಕೂಟರ್ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿಸಿದೆ. ಸ್ಕೂಟರಿಗಿಂತ ವೇಗವಾಗಿ ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಆ ಪ್ರಾಣಿ ಓಡಿತು. ಆದರೆ ಅದು ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಕೂಟರ್ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ರಘು "ನರಿ! ನರಿ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದ. ಆದರೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿ ನರಿಗಿಂತ ಎತ್ತರವಾಗಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ನರಿಯಂತೆ ಓಡದೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಓಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಎಡಕ್ಕೆ ಕಡಿದಾದ ಬಂಡೆಗಳ ಶಿಖರವೂ ಬಲಕ್ಕೆ ಆಳವಾದ ಪ್ರಪಾತವೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಓಡಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಓಡಿ ಓಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನು

ಹತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥೂಟರಿನ ಮೇಲೆ ರೇಗಿ ಹೋಯೋ ಏನೋ! ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಓಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತಿರುಗಿ ನಿಂತಿತು. ಸ್ಥೂಟರಿನ ಬ್ರೇಕ್ ಬಲವಾಗಿ ಒತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾ ನೋಡುತ್ತೇವೆ ಚಿರತೆ! "ಅರರೆ ಚಿರತೆ! ತಿರುಗಿಸಿ ಸ್ಥೂಟರನ್ನು" ಎಂದು ರಘು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕೂಗಿದ. ಈಗ ಓಡುವುದು ನಮ್ಮ ಸರದಿ. ಬೆನ್ನುಹತ್ತುವುದು ಚಿರತೆ ಸರದಿ! ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಸ್ಥಳದ ಬಸ್ಸು ಎದುರಿಂದ ಬಂತು. ಚಿರತೆ ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕದ ಕಮರಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೆಗೆದು ದಟ್ಟ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಮಾಯವಾಯ್ತು. ನನಗೆ ಚಿರತೆ ಎದುರಾದಾಗ ಒಂದು ತಿಲ ಮಾತ್ರವೂ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನ ಹುಲಿ ಚಿರತೆಗಳ ಭಯದಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿ ಚಿರತೆಗಳು ಇಡೀ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನೆ ಅಥವಾ ತಾಲ್ಲೂಕನ್ನೆ ಜೀವಭಯದಲ್ಲಿ ಹೆದರಿ ನಡುಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದವು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹ ಈಗ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಹೊಸ ತಲೆಮಾರುಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಕಾಡು ಮತ್ತು ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಮನುಷ್ಯ ಸವಾಲಿನಂತೆ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಕಾಲ ಈ ತಲೆಮಾರುಗಳ ಪಾಲಿಗೆ ಕೇವಲ ದೆವ್ವ ಭೂತಗಳ ಪೌರಾಣಿಕ ಕತೆಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ಕೆನೆತ್ ಆಂಡರ್ಸನ್ ಮತ್ತು ಜಿಮ್ ಕಾರ್ಬೆಟ್ ತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಬರೆದಕಾಲ ಐತಿಹಾಸಿಕವಾಗಿ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಪರ್ವ ಕಾಲವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಹಿಂದೆ ಇಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಬರದಂಥ ನಭೂತೋ ನಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವರು ಬದುಕಿದ್ದವರು. ಅದಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆ ಭಾರತದ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಚಿರತೆಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಈಗಿನಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಹುಲಿ ಚಿರತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಜ ಜೀವಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನಬೇಕಾದ ತುರ್ತು ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವರ ಕಾಲದ ಹಿಂದೂ ಈ ರೀತಿಯ ವೃತ್ತಿ ನರಭಕ್ಷಕಗಳಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ರಾಂತಿ ತನ್ನ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ಆಫ್ರಿಕಾಗಳಲ್ಲಿ ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿ ಚಿರತೆ ಮತ್ತು ಸಿಂಹಗಳ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನೀವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಈ ಖಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ನಾಗರಿಕತೆ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಕಾಡಿನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಕುಗ್ಗುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಕಾಡಿನ ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡವು. ಕಾರ್ಬೆಟ್ ಮತ್ತು ಆಂಡರ್ ಸನ್ ಈ ಮೃಗಗಳು ನರಭಕ್ಷಕರಾಗಲು ಪ್ರತಿ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಕಾರಣಗಳನ್ನು

ಕೊಡುತ್ತಾರಾದರೂ ಆ ಕಾರಣಗಳಿಗೂ ಮೇಲೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸಂದರ್ಭ ಮೂಲಭೂತ ಕಾರಣ. ಈ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬದುಕಿದ್ದವರಿಂದ ಮಾತ್ರ ಇಂಥ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಈಗ ಹುಲಿಗಳೇ ಅವಸಾನದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದು ಸರ್ಕಾರಗಳ ಸಹಾಯಧನದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯಬೇಕಾದ ದುರವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಇನ್ನು ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿಗಳ ಸವಾಲನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಪುನರಾವರ್ತನೆಯಾಗುವುದಂತೂ ಸುಳ್ಳು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಆಂಡರ್‌ಸನ್ ಮತ್ತು ಜಿಮ್ ಕಾರ್ಬೆಟ್‌ರ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ನಭೂತೋ ನಭವಿಷ್ಯತಿ ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದು.

ನಾನು ಹುಟ್ಟುವ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಈ ಶಿಕಾರಿ ಯುಗದ ಕೊಟ್ಟಕೊನೆಯ ತುದಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಆದರೂ ಈ ಕತೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಆಸ್ವಾದಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ನನಗೆ ಕಾಡಿನ ಅನುಭವಗಳ ಪರಿಚಯವಾಯ್ತು. ಕೆನೆತ್ ಆಂಡರ್‌ಸನ್ನರ ಕತೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆ, ಪರಿಸರ, ಪಾತ್ರಗಳು ಎಲ್ಲ ನನಗೆ ನನ್ನ ಅನುಭವವೇ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ಚಿರಪರಿಚಯ. ಚೋರ್ಟ್, ಬೆಳ್ಳಂದೂರು, ಪಿಕಾರಿಪುರ, ಶೆಟ್ಟಿಹಳ್ಳಿ ನಾವು ಓಡಾಡಿದ, ಆ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಲಾಟರಿ ಹೊಡೆದ ಜಾಗಗಳು. ನಾವು ಕಾಡು ತಿರುಗಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ನರಭಕ್ಷಕಗಳ ಯುಗ ಮುಗಿದಿತ್ತೆನ್ನುವುದೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮಿಕ್ಕಿದ್ದೆಲ್ಲ ನಾನೇ ಆಂಡರ್‌ಸನ್ನರ ಜೊತೆ ಇದ್ದೆನೇನೋ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು.

ತರ್ಜುಮೆ ಮಾಡ ಹೋದಾಗ ಇದರಿಂದ ನನಗಾದ ತೊಂದರೆ ಎಂದರೆ ಆಂಡರ್‌ಸನ್ನರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅನುಭವಗಳು, ವಿವರಗಳು ಸೇರತೊಡಗಿದವು. ಹೀಗಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಈ ತರ್ಜುಮೆಗಳನ್ನು ಭಾವಾನುವಾದ ಎಂದು ಕರೆಯಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಉಂಟಾಯ್ತು. ಈ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಂಡರ್‌ಸನ್ನರ ಮೂಲಕಥೆಗಳ ಅಂತಃಸ್ವತ್ವಕ್ಕೆ ತಿಲಮಾತ್ರವೂ ಚ್ಯುತಿ ಬರದಹಾಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಿದ್ದೇನೆನ್ನುವುದೊಂದೇ ನನಗೆ ಸಮಾಧಾನದ ವಿಷಯ. ಮಕ್ಕೇಕಾಮಕ್ಕಿ ತರ್ಜುಮೆಗಿಂತ ಈ ರೀತಿ ಆಂಡರ್‌ಸನ್ನರನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವುದೇ ಆಂಡರ್‌ಸನ್ನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸಿದಂತೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಟೈಪ್ ಸೆಟ್ಟಿಂಗ್ ಅಂದವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೀಮತಿ ರಾಜೇಶ್ವರಿ, ಮತ್ತು ಗೆ.ರಾಘವೇಂದ್ರ ಇವರಿಗೆ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.

ಕೆ.ಪಿ.ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ

ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ನರಭಕ್ಷಕ

ಪಾತಾಳದಿಂದ ಪಿಶಾಚಿ - ೧

ಬೆಳ್ಳಂದೂರು ಒಂದು ಗುಡ್ಡದ ತಪ್ಪಲಿನಲ್ಲಿ, ತ್ಯಾಗರ್ಥಿ ಎನ್ನುವ ಚಿಕ್ಕ ಊರಿನಿಂದ ಸುಮಾರು ಮೂರುಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಶಿವಮೊಗ್ಗಾಜಿಲ್ಲೆಯ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿ.

ಅನೇಕ ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಈ ಜಿಲ್ಲೆ ಭಯಾನಕ ಹುಲಿಗಳ ತವರು ಮನೆ ಎಂದು ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಲಿಗಳು ಎಷ್ಟೊಂದು ಅಗಣಿತ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದುವು ಎಂದರೆ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಚಿರತೆಗಳು ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದುವು. ಬಹುಶಃ ಈ ಹುಲಿಗಳೇ ಚಿರತೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂದೋ ತಿಂದೋ ಬಾಲಿ ಮಾಡಿದ್ದುವೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಚಿರತೆಗಳು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹುಲಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಧೈರ್ಯ ಶಾಲಿಗಳೂ ಅಪಾರ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವಾದರೂ ಹುಲಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅವು ಕ್ಷೀಣಿಸಿದ್ದವು. ಚಿರತೆಗಳು ಪೊದೆಗಳಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕುಳಿತು ಊರಿನ ಜನಗಳ ಕುರಿ ಮೇಕೆ ನಾಯಿಗಳನ್ನು, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತೊಯ್ದು ಅವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಕೌಶಲ್ಯ ಹುಲಿಗಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇವು ಮನುಷ್ಯರ ತಂಟೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ದುರ್ದೈವವಶಾತ್ ಇವು ಮನುಷ್ಯರ ಮಾಂಸದ ರುಚಿ ಹಿಡಿದರೆ ಇವುಗಳ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಮತ್ತು ಉಪಾಯಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ತೀರಾ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೂ ಮಲೆನಾಡಿನ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ದಟ್ಟವಿಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಸಂಹಾರ ವಿಪರೀತ ಕಷ್ಟವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ನನ್ನ ಕತೆ ಆರಂಭವಾಗುವ ಸಮಯಕ್ಕಾಗಲೇ ಈ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯ ಆಳ್ವಿಕೆ ಆರಂಭವಾಗಿ ಚಿರತೆಗಳು ಅವನತಿಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದವು.

ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನಲ್ಲೊಬ್ಬ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಇದ್ದ. ಅವನು ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಮಂತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಕಾಯಿಲೆ ಕಸಾಳೆಗಳನ್ನು ಗುಣ ಮಾಡುವುದು, ಒಲ್ಲದ ಗಂಡರಿಗೆ ಮಂತ್ರ ಹಾಕಿ ಅವರನ್ನು ಹೆಂಡಿರುಗಳಿಗೆ ಪುನಃ ವಶವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು, ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಬರುವ ಕ್ರಿಮಿ ಕೀಟಗಳಿಗೆ ಮಂತ್ರ ಮಾಡಿ ನಿವಾರಿಸುವುದು, ಮಂತ್ರ ಮಾಡಿ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೇಸುಗಳನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಅವನ ಬಳಿ ಏನಾದರೊಂದು ಮಂತ್ರವೋ ತಿರುಮಂತ್ರವೋ ಇರುತ್ತಿತ್ತು.

ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವನಿಗೆ ಕಾಡಿನ ಶಕ್ತಿಗಳ ಮೇಲೂ ಪ್ರಭಾವ

ಬೀರುವ ಮಂತ್ರಗಳು ಗೊತ್ತಿದ್ದವೆಂದು ಜನ ನಂಬಿದ್ದರು. ಅವನು ಮಂತ್ರ ಹಾಕಿ

ಕಟ್ಟು ಮಾಡಿದರೆ
ಸಾಕು , ಯಾವ ಶಿಕಾ
ರಿದಾರರು ಆ ಕಾಡಿ
ನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ತಿರುಗಿ
ದರೂ ಒಂದೇ ಒಂದು
ಶಿಕಾರಿಯನ್ನೂ ಮಾಡ
ಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ
ಬಂದೂಕಿನ ನೇರಕ್ಕೆ
ಒಂದೇ ಒಂದು
ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾ
ಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ , ಅಥವಾ
ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಬಂದರೂ
ಅವರ ಕೊವಿ ಸಿಡಿ
ಯುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ,
ಅಥವಾ ಅಕಸ್ಮಾತ್

ಕೋವಿಯ ಗುಂಡು ಸಿಡಿದರೂ ಹಾರಿದ ಗುಂಡು ಗುರಿಮುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಇವನೆಂದು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಇವನು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದ. ನಾನು ಹಿಂದೆ ಹಲವಾರುಬಾರಿ ಇವನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದ್ದೆ. ಇವನಿಗೆ ಹೊಗಳಿಕೆ ಎಂದರೆ ಪಂಚ ಪ್ರಾಣ. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಇವನೂ ನಮ್ಮಂತೆಯೇ ಅನ್ನ ತಿನ್ನುವ ಮನುಷ್ಯ ತಾನೆ! ಇದೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಇವನು ಒಳ್ಳೆಯ ಸರಳ ಮನುಷ್ಯನಂತೆಯೇ ನನಗೆ ಕಂಡಿದ್ದ. ಈ ಮೂರ್ಖ ಶಿಬಾಪಣಿಯ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲೇ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ನರಭಕ್ಷಕ ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದು.

ಈ ನರಭಕ್ಷಕನೂ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಹುಲಿಗಳಂತೆಯೇ ಸರಳ ಸಾಧಾರಣ ಹುಲಿಯಾಗಿ ಕಾಡಿನ ತನ್ನ ಜೀವನ ಆರಂಭಿಸಿತು. ಅದು ಚಿಕ್ಕದಿ ದ್ದಾಗ ಅದರ ಕಾಟ ತೊಂದರೆಗಳೇನೂ ಯಾರ ಕಿವಿಗೂ ಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಕಾಡೊಳಗೆ ಹಂದಿ ಮೊಲ ಕಾಡುಕುರಿ ಜಿಂಕೆ ಬರ್ಕ ಮುಂತಾದ ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿ ಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದರ ಶಿಕಾರಿ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಆ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಆಗ ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಅಲ್ಲಿನ ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆ ದನ ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನು ಸಾಕಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಆ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹುಲ್ಲೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ದನಗಳ ಮಂದೆಗಳನ್ನು ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಯಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಕೂಡಲೇ ಅವೂ

ಸಹ ಅಗಣಿತವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗತೊಡಗಿದವು. ಹಿಂದೆ ಕಾಡುಕರಿ ಹಂದಿ ಮೊಲ ಜಿಂಕೆಗಳು ಮೇದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಜಾಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಇವು ಆಕ್ರಮಿಸಿದುವು. ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ನರಭಕ್ಷಕ ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಆಹಾರದಿಂದ ಊರು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ತನ್ನ ರುಚಿಯನ್ನು ಬದಲಿಸಿದೊಡನೆ ಈ ಆಸಾಮಿಯ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಊರಿನ ಜನರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರತೊಡಗಿತು. ಅದರ ಅಭಿರುಚಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ವೇಗವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಯ್ತೆಂದರೆ ಅದು ಕೆಲವೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನ ಆಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿತು. ಅದು ದನಗಳನ್ನು ಒಂದೇಸಮ ಕೊಂದೂ ತಿಂದೂ ಕೊಂದೂ ತಿಂದೂ ಕೊನೆಗೂ ಹಳ್ಳಿಗರು ಈ ಮಾರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಾಯ್ತು.

ಭಾರತದ ಹಳ್ಳಿಗರಿದ್ದಾರಲ್ಲ! ಅವರ ತಾಳ್ಮೆಗೆ ಕೊನೆಮೊದಲೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ತೊಂದರೆ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಗಳೆಂದೋ ಅಥವಾ ದೇವರು ತಮಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಶಿಕ್ಷೆ ಎಂದೋ ಭಾವಿಸಿ ಸುಮ್ಮನೆ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಸಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಹಳ್ಳಿಗರು ಈ ಮಾರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೊನೆಗೂ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಾಗ ಆ ಹುಲಿ ಎಂಥ ಉಪದ್ರ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದೆಂದು ನೀವೇ ಊಹಿಸಿರಿ. ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಹಿಡಿದು ಬಲಿ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ಹಳ್ಳಿಗರೆಲ್ಲ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದರು.

ಅವರು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಓಡಾಡುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಚ್ಚಾಕವಾದ ಬಾವಿ ತೋಡಿದರು. ಅದರ ಮೇಲೆ ತೆಳ್ಳನೆಯ ಬಿದಿರು ತಡಿಕೆ ಮುಚ್ಚಿ ಅದರ ಮೇಲೆಲ್ಲ ಹುಲ್ಲು ತರಗೆಲೆಗಳನ್ನು ಹರಡಿ ಅದು ಕಾಡಿನ ನೆಲದಂತೆಯೇ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಬಾವಿಯ ಒಂದುಕಡೆ ಬಡಕಲು ದನ ಒಂದನ್ನು ತಂದು ಕಟ್ಟಿದರು. ದನವ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದಲೂ ಹುಲಿ ಬರದಹಾಗೆ ಅಭೇದ್ಯವಾಗಿ ಮುಳ್ಳುಕಂಟೆಗಳನ್ನು ಬೇಲಿಯ ಮಾಡಿರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಕಿವರು. ಹುಲಿ ದನ ಹಿಡಿಯಲು ಬಂದರೆ ಅವರು ತೋಡಿದ ಬಾವಿಯ ಮಾರ್ಗವಾಗಿಯೇ ಬರಬೇಕಿತ್ತು.

ಎಲ್ಲವೂ ಹಳ್ಳಿಗರ ಉಪಾಯದ ಪ್ರಕಾರವೇ ನಡೆಯಿತು. ಅವರು ಗುಂಡಿ ತೋಡಿದ ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ವಾರಸುದಾರರಲ್ಲದೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಈ ದನವನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಹೊಂಚು ಹಾಕಿದ್ದ ಹುಲಿ ಬಾವಿಯ ಮಾರ್ಗವಾಗೇ ಬಂದು ಅವರು ತೋಡಿದ್ದ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ ದೊಪ್ಪನೆ ಬಿತ್ತು.

ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಹಳ್ಳಿಗರೆಲ್ಲಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸೇರಿ ಮಂತ್ರ ಪಾದಿಯೊಡನೆ ಸಮಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರು. ಮುಂದೇನು ಮಾಡುವುದು ಎಂಬುದೇ ಅವರಿಗೆ ಚಿಂತೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹುಲ್ಲು ಕಂತೆಗಳನ್ನು ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ

ಬಳಗಿಸೆದು ಆ ರಾಕ್ಷಸ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂದು ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಯಾರ ಬಳಿಯೂ ಬಂದೂಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಕೋವಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಮೇಲಿನಿಂದ ಅದನ್ನು ಭರ್ಜಿಗ ಳಿಂದ ಚುಚ್ಚಿ ಚುಚ್ಚಿ ಚಿತ್ರ ಹಂಸೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಆ ಹುಲಿಯಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕ್ರೋಧ ಇತ್ತು.

ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಯಾರ ಬಳಿಯೂ ಕೋವಿ ಇರಲಿ ಬಳ್ಳಿ ಭರ್ಜಿಗಳೂ ಈಟಿಗಳಾದರೂ ಇದ್ದವೆ? ಇಬ್ಬರ ಬಳಿ ಭರ್ಜಿ ಎಂದು ಕರೆಯ ಬಹುದಾದಂಥ ಆಯುಧಗಳೇನೋ ಇದ್ದವು. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಮೂತಿ ಎಷ್ಟೊ ಂದು ಮೊಂಡಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ ಅವುಗಳ ಮುಂಭಾಗಗಳು ಹಿಂಭಾಗಗಳಷ್ಟೇ ನಿರ ಪಾಯ ಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಒಂದು ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕಡಿ ಉದ್ದ ಇದ್ದು ಅದು ಎರಡು ಕಡೆಯೂ ಸಲಾಕೆಯಂತೆಯೇ ಇತ್ತು. ಬಹುಶಃ ಅದರ ಯಜಮಾನ ಅದನ್ನು ಮಣ್ಣಿಗೆಯಲು ಸಬ್ಬಲ್ಲಿನಂತೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನೋ ಏನೋ ಇನ್ನೊಂದು ಆ ಊರಿನ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಭರ್ಜಿ. ಸುಮಾರು ಇನ್ನೂರೈವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಹಲವು ಯುಧಗಳಲ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದ ಅದು ಅನೇಕ ಶತ್ರು ರಾಜರ ಶಿರವನ್ನು ಚೆಂಡಾಡಿದ್ದೆಂದು ಮಂತ್ರವಾದಿ ಅದನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅದನ್ನು ಸಹ ಕಾಡಿನ ಗೆಡ್ಡೆಗಣಿಸುಗಳನ್ನೆಗಳಲು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅದರ ಸ್ಥಿತಿ ಮೊದಲಿನದಕ್ಕಿಂತ ಯಾವರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಉತ್ತಮವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವೆರಡೂ ಉದ್ದವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ಬಾವಿಯ ಆಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಲಿಗೆ ಚುಚ್ಚಿ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವುಗಳ ಯಜಮಾನರು ಮೇಲಿನಿಂದಲೇ ಇವುಗಳನ್ನು ಹುಲಿಯ ಕಡೆಗೆ ಎಸೆದರೆ ಸಾಕು ಹುಲಿ ಒಂದೇ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ವಿಲಿವಿಲಿ ಒದ್ದಾಡಿ ಅಸು ನೀಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಡರು.

ಆಮೇಲೆ ಯಾರು ಮೊದಲು ಆ ಮೊಂಡು ಭರ್ಜಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಹುಲಿಯಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ವಾದ ವಿವಾದಗಳಾಗಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಭರ್ಜಿಯವನಿಗೆ ಎರಡನೆಯಸ್ಥಾನ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಗುಂಪು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಗುಂಡಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಮೊದಲನೆಯವನು ಬಾವಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ತಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಲಿಗೆ ಗುರಿನೋಡಿ ಬಲ ಎಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಭರ್ಜಿಯನ್ನು ಎಸೆದ. ಆ ಭರ್ಜಿ ನೇರವಾಗಿ ಬಾವಿಯ ಗೋಡೆಗೆ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಹುಲಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಅದರೊಡನೆ ಬಾವಿಯ ಗೋಡೆಯ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣೂ ಕೊಂಚ ಕಳಚಿ ಹುಲಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಹುಲಿ ಇವರ ಹುಡುಗಾಟ ಚೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಗುರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಾರಿ ಘರ್ಜಿಸಿ ಕೆಂಗಣ್ಣು

ಬಿಟ್ಟು ಬಾವಿಯ ಮೇಲುಗಡೆ ನಿಂತು ಇಣುಕುತ್ತ ಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಳ್ಳಿಯವರ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿತು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಭರ್ಜಿಯವನು ತನ್ನ ಆಯುಧ ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸನ್ನದ್ಧನಾಗುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಹಳ್ಳಿಯವರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಗಾಬರಿ ಗುಜು ಗುಜು ಮಾತು ಶುರುವಾಗಿತ್ತು. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಭರ್ಜಿಯವ ಮೊದಲಿನವನತ್ತ ತಿರಸ್ಕಾರದ ನೋಟ ಬೀರುತ್ತ ತನ್ನ ಇನ್ನೂರೈವತ್ತು ವರ್ಷ ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಚಂಡ ಪರಾಕ್ರಮದ ಭರ್ಜಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಬಲವೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಹುಲಿಯ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ. ಅವನು ಎಸೆದ ಜೋರಿಗೆ ಈಟಿ ನೇರವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಹುಲಿಯ ಹಿಂತೊಡೆಗೆ ಚುಚ್ಚಿ ಗಾಯ ಮಾಡಿ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬಿತ್ತು.

ಈಗ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಆಯುಧವೂ ಇಲ್ಲ! ಇದ್ದ ಎರಡು ಈಟಿಗಳನ್ನೂ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ ಎಸೆದಾಗಿದೆ!

ಹುಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಾಳ್ಮೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿತು. ಕೋಪದ ಭರದಲ್ಲಿ

ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿ ಭಯಂಕರ ಘರ್ಷಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಾವಿಯ ತಳದಿಂದ ಬಾಯಿಯ ಕಡೆಗೆ ಚಂಗನೆ ನಿಂತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಚಿಮ್ಮಿತು. ಅದರ ಮುಂಗಾಲುಗಳು ಬಾವಿಯ ಮೇಲಿನ ಹುಲಿನ ನೆಲವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡವು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲುಗಳಿಂದ ಬಾವಿಯ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಕರೆದುದರಿಂದ ಅದರ ಹಿಂಗಾಲುಗಳಿಗೆ ಹಿಡಿತ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಮರುಕ್ಷಣ

ಹುಲಿ ಪಾತಾಳದಿಂದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಪಿಶಾಚಿಯಂತೆ ಬಾವಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿತ್ತು.

ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆಲ್ಲ ಹುಲಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಮರೆತೇ ಹೋಯ್ತು. ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಓಡತೊಡಗಿದರು. ಹುಲಿ ಕಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ಓಡಬೇ

ಕಂದಿದ್ದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅಡ್ಡ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟ. ಹುಲಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಜಿಗಿದು ಅಪ್ಪಳಿಸಿತು ಅದು ಕಾಲು ಬೀಸಿದ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಅವನ ತಲೆಯ ಚರ್ಮ ಪೂರ್ತಿ ಸುಲಿದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮುಖವಾಡದಂತೆ ಕವಿದು ಅವನಿಗೆ ದಾರಿಯೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಹುಲಿ ಓಡಿಹೋಗುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಇವನಕಡೆ ಕಾಲು ಬೀಸಿದ್ದಷ್ಟೆ! ಅದು ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಂಗಾಲುಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದಿದ್ದರೆ ಅವನ ತಲೆ ಕೊಳಿ ಮೊಟ್ಟೆಯಂತೆ ಅಪ್ಪಚ್ಚಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಹುಲಿ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಪಲಾಯನ ಮಾಡಿತು. ತಲೆ ಬುರುಡೆಯ ಚರ್ಮ ಸುಲಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯ ಮಾತ್ರ ಅದೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ತೇನೂ ಆಗದೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ. ಇಡೀ ಅವನ ತಲೆಯ ಚರ್ಮ ಕಪಾಲದ ಹತ್ತಿರ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಉಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದ ರಕ್ತ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಅವನ ಕೂದಲಿಂದ ಇಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆತ ಮೂರು ದಿನ ನರಕಯಾತನೆ ಅನುಭವಿಸಿ ಸತ್ತ. ಸಾಯುವ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ತನ್ನ ಸುಲಿದು ಹೋದ ಚರ್ಮವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೂರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನಂತೆ! ಹುಲಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆಯೆಲ್ಲಾ ಇವನಿಗೇ ಆಯ್ತು. ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ನರಭಕ್ಷಕ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮೆದಲನೆಯ ನರಬಲಿ ಇವನದೇ. ಆದರೆ ಇದು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೊಂದ ನರಬಲಿ ಅಲ್ಲ.

ಹುಲಿ ಕಾಡಿಗೆ ಓಡಿಹೋಯ್ತು. ಅದರ ತೊಡೆಯ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಈಟಿಯಿಂದಾದ ಗಾಯ ಅದರ ಗಮನಕ್ಕೂ ಬರದೆ ವಾಸಿಯಾಯ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಘಟನೆಯ ಅನಂತರ ಅದರ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಅಪಾರವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಸಿತು. ಅದರ ಕುಯುಕ್ತಿ ಕಪಟಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದುವು. ಆಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಹಳ್ಳಿಯವರು ಹೂಡಿದ ಯಾವ ತಂತ್ರಗಳಿಗೂ ಅದು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಈ ಘಟನೆಯ ಅನಂತರ ಕದ್ದು ಮುಚ್ಚಿ ದನಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ರಾಜಾ ರೋಷಾಗಿ ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ದನಗಳನ್ನು ಹೊರಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದನಗಳೆಲ್ಲ ಮೇದು ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಮೆಲುಕು ಹಾಕುತ್ತ ಇರಬೇಕಾದರೆ, ದನಗಾಹಿಗಳೂ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ನಿಡ್ಡೆಯ ಜೊಂಪಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಧಾಳಿ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಮೊದಲು ದನಕರುಗಳ ಗಲಭೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರಾದ ದನ ಕಾಯುವವರು ಕೂಗಾಡಿ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೆಸೆದು ಓಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈ ನರಭಕ್ಷಕ ಒಮ್ಮೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ದನ ಕಾಯುವವನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಮುಂಗಾಲುಗಳಿಂದ ಒಂದು ಏಟು ಕೊಟ್ಟಿತು. ಬಲವಾಗಿ ಗಾಯವಾದ ಅವನು ಹೇಗೋ ಬದುಕಿಕೊಂಡ. ಆದರೆ ಅವತ್ತಿನಿಂದ ಹುಲಿಯನ್ನು ಓಡಿಸಲು ಹಳ್ಳಿಗರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಯತ್ನವೆಲ್ಲಾ ಬಂದಾಯು .

ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಭಯಾನಕವಾಗುತ್ತ ಹೋಯ್ತು. ಯಾರಿಗೂ ಮೇಯಲು ಹೋದ ದನಕರುಗಳು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದಾವೆಂದು ನಂಬಿಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ ಕೊಟ್ಟಿಗೇ ಹುಲ್ಲು ನೀರು ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಸಾಕಲು ಅವರಿಂದ ಎಷ್ಟು ದಿನ ತಾನೇ ಸಾಧ್ಯ? ಇತ್ತ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ದನಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಗದೆ ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಚೋಡಿ ತ್ಯಾಗಧಿವರೆಗೂ ವಿಸ್ತರಿಸಿತು. ಈ ನರಭಕ್ಷಕನ ಕೀರ್ತಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ಹಬ್ಬಿತು. ಆದರೆ ಅವರೆಗೂ ಅದು ಕೇವಲ ದನಗಳೆಂದು ಖ್ಯಾತವಾಗಿತ್ತೆ ಹೊರತು ನರಭಕ್ಷಕನೆಂದಲ್ಲ.

ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಸಮಾಚಾರ ಮಿಸ್ಟರ್ ಜಾನ್‌ಸನ್ ಎನ್ನುವ ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಆಫೀಸರನ ಕಿವಿಗೂ ಬಿತ್ತು. ಜಾನ್ ಸನ್ ಒಬ್ಬ ಭಾರತದ ರೈಲ್ವೆ ಅಧಿಕಾರಿ ಭಾರತದ ಬೇರೆಲ್ಲೋ, ಕಾಡುಗಳಾಗಲಿ ಹುಲಿಗಳಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವನು. ಈತನ ಬಳಿ ಒಂದು ರೈಫಲ್ ಇತ್ತು. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ವರ್ಗವಾಗಿ ಬಂದ ಇವನು ತನ್ನ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲೇ ದನಗಳಿಗೆ ಪಿಡುಗಾಗಿದ್ದ ಈ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ರೈಲು ರಸ್ತೆಯಿಂದ ಕೇವಲ ಏಳು ಮೈಲುಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿಗೆ ಬಂದ. ತನ್ನ ರಜ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಹುಲಿ ಹೊಡೆದು ಅದರ ಚರ್ಮ ಹದ ಹಾಕಿಸಿ ಒಯ್ಯಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದ್ದ.

ನರಭಕ್ಷಕನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ - ೨

ಬಬ್ಬು ಬಿಳಿಯವ ಹುಲಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಬುದ್ಧಯ್ಯ ಜಾಗ್ರತನಾದ. ತನ್ನ ಕಾವಿ ಬಣ್ಣದ ನಿಲುವಂಗಿ ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಲೆ ಕೆದರಿಕೊಂಡು ಮೈಗೆಲ್ಲ ಅರಿಸಿನ ಕುಂಕುಮ ಗಳನ್ನು ಪೂಸಿಕೊಂಡು ರುದ್ರಾಕ್ಷಿ ಮಣಿಯ ಹಾರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿ ಪಳಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ದೊಣ್ಣೆ 'ಮಂತ್ರದಂಡ' ಹಿಡಿದು ಜಾನ್ಸನ್ ಮಹಾಶಯನೆದುರು ಹಾಜರಾದ. ತನ್ನ ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ, ಜಾನ್ಸನ್ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಸಹಾಯ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ವೆಂದೂ ತನ್ನ ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಬಡಾಯಿ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡ.

ಇದೊಂದು ಸರಳ ಸನ್ನಿವೇಶ. ಮೂರ್ಖ ಬುದ್ಧಯ್ಯ ಈ ಯೂರೋಪಿಯನ್ನನ ಬಳಿ ಬಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೀಳಲು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ನಾಟಕವಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ಗ್ರಾಮದ ಇತರ ಸಹಪಾಠಿಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಬಬ್ಬು ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಸಹ ತನ್ನ ಮಂತ್ರ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತಾನೆಂದು ತೋರಿಸಲು ಅವನು ಉತ್ಸುಕನಾಗಿದ್ದ. ಜಾನ್ಸನ್ ಈ ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸು ತಿಳಿದು ಅವನಿಗೆ ಬಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅವನು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಜೊತೆಗೆ ಅವನ ಹಳ್ಳಿಯವರೂ ಇದರಿಂದ ಸುಪ್ರೀತರಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಜಾನ್ಸನ್ ತಾಳೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಅವನಷ್ಟೇ ಮೂರ್ಖತನ ತೋರಿ "ಮೊದಲು ಇಲ್ಲಿಂದ ತೊಲಗು" ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಬಯ್ಯ. ಬುದ್ಧಯ್ಯನಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗಿ ಅವನು ಗೋಣಗಾಟ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ಜಾನ್ಸನ್ ಮತ್ತೂ ರೇಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಿದರೆ ನಿನ್ನ ಗೋಣ ಮುರಿಯುತ್ತೇನೆಂದು ಬುದ್ಧಯ್ಯನನ್ನು ಹೆದರಿಸಿದ.

ಮಂತ್ರವಾದಿ ಕೊಪಾವಿಷ್ಟನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿದ. ಹಳ್ಳಿಯವರೆದುರು ತನ್ನ ಘನತೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದ ಅವನು ಅವಮಾನಿತನಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಬೇಕಾಯ್ತು. ಹಳ್ಳಿಯವರೆಲ್ಲಾ ಗುಟ್ಟಾಗಿಯಾದರೂ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನಗುತ್ತಾರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅವರು ಯಾರಿಗೂ ಅವನನ್ನು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ ಇದು ಬುದ್ಧಯ್ಯನಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೂ ಇದರಿಂದ ಮುಖಭಂಗವಾದಂತಾಯ್ತು. ಅವರು ಯಾರಿಗೂ ಬುದ್ಧಯ್ಯನನ್ನು ಕಂಡರಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವನು

ಹಳ್ಳಿಯ ಮಂತ್ರವಾದಿಯಾದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಆದ ಅವಮಾನ ತಮಗೇ ಆದ ಅವಮಾನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರು. ಈ ಒಂದು ದುಡುಕಿನ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ಜಾನ್ಸನ್ ಇಡೀ ಹಳ್ಳಿಯವರ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಸಹಕಾರಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ. ಹಳ್ಳಿಯವರು ಪೀಡೆಯಾಗಿದ್ದ ಈ ಹೆಬ್ಬುಲಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಸಹಕರಿ ಸುವುದರ ಬದಲು ದೂರ ಸರಿದು ವಿರೋಧಿಗಳಾದರು. ಜಾನ್ಸನ್ ಹುಲಿಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿ ಹೊಡೆಯಲು ದನವನ್ನೋ ಕರುವನ್ನೋ ಕೊಡಿರೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ್ನು ಜಾನ್ಸನ್‌ಗೆ ಮಾರಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು.

ಜಾನ್ಸನ್ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಹಳ್ಳಿಯವರ ಅಸಹಕಾರ ಅಸಹ ನೆಗಳಿಗೆ ಮಣಿಯದೆ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಲೇ ಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ. ತ್ಯಾಗಾರ್ಥಿ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಎರಡು ಕರುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ. ಇಬ್ಬರು ದನ ಕಾಯುವವರನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಕರುಗಳನ್ನು ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿಗೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಹಿಡಿಯಲೆಂದು ಅದು ಒಡಾಡುವ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮರಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ, ಹುಲಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಲ್ಲಬಹುದೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಯತೊಡಗಿದ.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಜಾನ್ಸನ್ ಮತ್ತು ಅವನ ಸಂಬಳದ ಆಳುಗಳು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದರು, ಇವರ ಕರುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಹುಲಿಯ ಬಾಯಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದೆಯೆ ನೋಡಲು. ನೋಡಿದರೆ ಒಂದು ಕರು ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ ಹೊಳೆಯ ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತೊಯ್ದ ಹುಲಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳು ಯಾವುವೂ ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಬದಲು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಬರೀ ಮನುಷ್ಯರ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳೇ ಇದ್ದವು. ಇನ್ನೊಂದು ಕರುವನ್ನು ಯಾವುದೂ ಮುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಕರುವನ್ನು ಹೊತ್ತೊಯ್ದವರು ಬುದ್ಧಯ್ಯ ಮತ್ತು ಅವನ ಹಳ್ಳಿಯವರೇ ಎಂದು ಜಾನ್ಸನ್ ಸುಲಭವಾಗಿ ಊಹಿಸಿದ. ಕೋಪಾವಿಷ್ಟನಾಗಿ ಕೊವಿ ಲೋಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಳ್ಳಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಜಾನ್ಸನ್ "ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಿಂದ ಕದ್ದ ನನ್ನ ಕರುವನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸುತ್ತೀರಾ, ಇಲ್ಲಾ ಇಡೀ ನಿಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನೇ ಸುಟ್ಟುಬಿಡಲಾ" ಎಂದು ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಹೆದರಿಸಿದ. ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಅಷ್ಟು ಜನರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಹಾಕಿಸುವುದಾಗಿ ಗದರಿಸಿದ. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಏನೂ ತಿಳಿಯದವರಂತೆ ನಟಿಸಿ ಆ ಮರಳಿನಲ್ಲಿರುವ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಜನಗಳದ್ದೇ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಜಾನ್ಸನ್ ಕೊಲ್ಲುವ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿದರೂ ಯಾರೂ ಜಗ್ಗಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಬಾಯೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ಜಾನ್ಸನ್ನಿಗೆ ಈ ಜನಗಳು ಎಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಇನ್ನೊಂದು ಕರುವನ್ನೂ

ಕದ್ದುಬಿಡುತ್ತಾರೋ ಎಂದು ದಿಗಿಲಾಯ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನು ಆ ಕರುವನ್ನು ಕಟ್ಟಿರುವ ಜಾಗದಲ್ಲೇ ಮರದಮೇಲೆ ಒಂದು ಮಜಾನನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತ ಕುಳಿತ. ಹುಲಿಯಾಗಲಿ ಕಳ್ಳರಾಗಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುತ್ತಾರೆಂದು ಅವನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ ಅದೇ ಸಂಜೆ ಜಾನ್ಸನ್ ಅಲ್ಲಿ ಕಾದು ಕುಳಿತಿರಬೇಕಾದರೆ ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಹುಲಿ ಕರು ಹಿಡಿಯಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು. ಜಾನ್ಸನ್ ರೈಫಲ್ಲಿನಿಂದ ಗುಂಡು ಹಾರಿತು! ಹುಲಿ ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ಗಾಯಗೊಂಡು ಕಾಡಿಗೆ ಪರಾರಿಯಾಯ್ತು!

ಜಾನ್ಸನ್ ಮುಂದಿನ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಇಡೀ ಕಾಡನ್ನು ಹುಡುಕಾಡಿದ. ಯಾವ ಹಳ್ಳಿಯವನೂ ಅವನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಜೊತೆಗೆ ಜಾನ್ಸನ್ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ದನಕಾಯುವವರೂ ಸಹ ಜಾನ್ಸನ್ ಗಾಯದ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ತಮ್ಮ ಧಣಿಯ ಸಹವಾಸವೇ ಬೇಡವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ಓಡಿಹೋದರು. ಜಾನ್ಸನ್ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಾಡುತ್ತ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಹಲವಾರು ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ತೊಂದರೆ ಅನುಭವಿಸಿ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಾಡಿದರೂ ಕೊನೆಗೂ ಹುಲಿ ಸಿಕ್ಕದೆ ಹತಾಶನಾಗಿ ಊರವರನ್ನು ಶಪಿಸುತ್ತ ಜಾನ್ಸನ್ ಹಿಂದಿರುಗಬೇಕಾಯ್ತು.

ಇದಾದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಬೆಳ್ಳಂದೂರು ನರಭಕ್ಷಕನ ಸುಳಿವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯವರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಅಸಹಕಾರವನ್ನೂ ಮೀರಿ ಬಿಳಿಯ ದೊರೆ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಸಿದನೆಂದು ಒಪ್ಪಬೇಕಾಯ್ತು. ಮಂತ್ರವಾದಿ ಬುದ್ಧಯ್ಯನಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಬೇಸರವೇ ಆಯ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನು ಈ ದೊರೆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಾಗಲಿ ಹೊಡೆಯಲಾಗಲಿ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದ ಹುಲಿ ಪರಾರಿಯಾಗಿದ್ದು ಅವನ ಖ್ಯಾತಿಗೆ ಕಳಂಕಕಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಏನೇ ಆಗಲಿ ಆ ಭಯಾನಕ ದನಗಳ್ಳ ಹುಲಿಯ ಕಾಟ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಂತೂ ನಿಜ.

ಸರಿ ಎಂದು ನೆಮ್ಮದಿಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ಜನ ಮತ್ತೆ ಕಾಡಿಗೆ ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಲು ಒಯ್ಯತೊಡಗಿದರು. ಆದರೆ ಇದು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವೇ ದಿನದೊಳಗೆ ಯಾವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಸಂಭವಿಸಲೇ ಬೇಕಿತ್ತೋ ಅದು ಸಂಭವಿಸಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಂಚೆಯೇ ದನಗಳೆಲ್ಲ ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದುವು. ಆ ಮಂದೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ದನ ಮಾತ್ರ ಕಡಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ದನ ಕಾಯುವವನೂ ಸಹ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲಿಗೆ ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ದನ ಕಾಯುವವನು ದನ ಹುಡುಕಿ

ಕೊಂಡು ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಂಜೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆಂದು ಎಲ್ಲ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಸಂಜೆಯಾದರೂ ದನ ಹಿಂದಿರುಗಲಿಲ್ಲ, ಕಾಯಲು ಹೋದ ಯುವಕನ ಸುಳಿವೂ ಇಲ್ಲ! ದನದ ಮಾಲೀಕನೂ, ದನ ಕಾಯುವವನ ಸಂಬಂಧಿಗಳೂ ಕೊಂಚ ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಒಂದು ಗುಂಪು ಕಾಡಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟಿತು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ದನ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಹುಲಿ ಅದರ ಕುತ್ತಿಗೆ ಮುರಿದು ಕೊಂದಿತ್ತು. ಆ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಿ ಹುಲಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಮೂಡಿದ್ದುವು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಸುಮಾರು ಒಂದು ನೂರು ಗಜ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೊದೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ದನ ಕಾಯುವವನ ದೇಹವೂ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ದೇಹ ಎಂದರೆ ಹುಲಿ ತಿಂದು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಚೂರುಪಾರುಗಳಷ್ಟೇ. ಇದೇ ಬೆಳೆದೂರು ನರಭಕ್ಷಕನ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲ ನರಹತ್ಯೆ.

ದನವನ್ನು ಕೊಂದ ಹುಲಿ ದನದ ಶರೀರದ ತಂಟೆಗೇ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದನ ಕಾಯುವವನ ಶರೀರದ ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗವನ್ನು ತಿಂದು ಮುಗಿಸಿತ್ತು. ನರಭಕ್ಷಕರ ಆವಿಷ್ಕಾರದ ಸರ್ವೇಸಾಧಾರಣ ಸ್ವರೂಪ ಇದು. ಹುಲಿಯನ್ನು ಗಾಯಗೊಳಿಸಿದನಂತರ ಅದನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತೊರೆದರೆ ಸಂಭವಿಸುವ ಅನಿವಾರ್ಯ ಪರಿಣಾಮ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದೇ. ಇದರ ಎಲ್ಲ ಹೊಣೆಯೂ ಮನುಷ್ಯರದೇ ಹೊರತು ಹುಲಿಯದಲ್ಲ.

ಈ ಘಟನೆಯ ಅನಂತರ ಬೆಳೆದೂರಿನಲ್ಲಿ ದುರಂತಗಳ ಮೇಲೆ ದುರಂತಗಳು ಸಂಭವಿಸತೊಡಗಿದುವು. ಜನಗಳು ಕತ್ತಲಾದೊಡನೆ ಮನೆ ಸೇರಿ ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ದನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟೆಗೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯರು ಸಿಗುವುದು ವಿರಳವಾದೊಡನೆ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹುಲಿ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿತು. ತ್ಯಾಗರ್ಥಿ ಮುಂತಾದೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ನರಹತ್ಯೆ ಶುರುವಾಯ್ತು. ಅನಂತರವೇ ಇದನ್ನು ಬೆಳೆದೂರು ನರಭಕ್ಷಕ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಕರೆಯತೊಡಗಿದ್ದು ಎಲ್ಲ ಭೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಿಸುದನಿಯಲ್ಲಿ ಇದರ ಸಮಾಚಾರ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಅದೂ ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಚಕಾರ ಎತ್ತಿದ್ದು ಇದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಗೊತ್ತಾದರೆ ಈ ಪಿಶಾಚಿ ಮುಯ್ಯಿ ತೀರಿಸದೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದಿದ್ದರು.

ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯಾದೊಡನೆ ಈ ಭೂತ ಸಂಚಾರ ಹೊರಡುತ್ತಿತ್ತು. ಇದರಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದು ಒಂದು ಬಾವಲಿಗೋ ಗೂಬೆಗೋ ಕೇಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು ಅವು ಹೋಗಿ ಈ ಪಿಶಾಚಿಗೆ ವರ್ತಮಾನ ಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತವೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯಿತೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆ

ಮನುಷ್ಯನ ಹಣೆಯಬರಹ ಇತ್ಯರ್ಥವಾದ ಹಾಗೇ ಎಂದು ಜನ ನಂಬಿದ್ದರು.

ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹಳೇ ಮಿತ್ರ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದವ ಈ ನರಭಕ್ಷಕನ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೊಂದು ದೀರ್ಘಪತ್ರ ಬರೆದು ಈ ನರಭಕ್ಷಕನನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದೇನೆಂದೂ ಈ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸಹಾಯ ಬೇಕೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದ. ಈತನ ಹೆಸರು ಡಾಕ್ಟರ್ ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ಎಂದು. ಈತನ ಬಳಿ ರೈಫಲ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಜೋಡು ನಳಿಗೆ ತೋಟಾ ಕೋವಿ ಇತ್ತು. ಈತ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲೇ ಅನೇಕ ಹುಲಿಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದಿದ್ದ. ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ನರಭಕ್ಷಕನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಲು ತೋಟಾ ಕೋವಿ ಸಾಕಾಗಲಾರದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಬರೆದಿದ್ದನೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಇವನ ಕಾಗದ ತಲುಪಿದ ಮೂರು ದಿನಗಳ ತರುವಾಯ ಆತನನ್ನು ಅವನ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಧಿಸಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ನನ್ನ ಸ್ಪೂಡಿಬೆಕರ್ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಹೋದ ಕೂಡಲೆ ನಾನು ಅವನ ಆದರಾ ತಿಥ್ಯವನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಯ್ತು. ಅಧ್ಬುತವಾದ ಊಟ, ಕೊಡಗಟ್ಟಲೆ ಟೀಯನ್ನು ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಒಡೆಯುವಂತೆ ತುರುಕಿ ಸಿಗಾರ್ ಹೋಗಿಯ ಕಾರ್ಮೋಡಗಳನ್ನು ಸೃಜಿಸಿ ನಮ್ಮ ಹಳೆಯ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಮೆಲುಕತೊಡಗಿದ.

ಅವನ ನಿರಾತಂಕ ನಿಶ್ಚಿಂತ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಸಿಟ್ಟೇ ಬಂತು. ಅವನ ಹಳೆಯ ಪುರಾಣವೆಲ್ಲ ಮುಗಿದಮೇಲೆ ನಾನು ಬಂದಿದ್ದೇ ಕೆಂದು ಜ್ಞಾಪಿಸಿ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೋಡೋಣವೋ ಬೇಡವೋ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಕೂಡಲೆ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ನರಭಕ್ಷಕನ ಜಾಡು ಹಿಡಿಯುವುದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದೆವು. ಸ್ಪೂಡಿಬೆಕರ್ ಕಾರು ಹೋಗುವಂಥದಲ್ಲ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ರಸ್ತೆ. ಮೊದಲೇ ಹಾಳಾಗಿದ್ದ ರಸ್ತೆ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ನೀರು ಹರಿದು ಕೊರಕಲು ಬಿದ್ದು ಇನ್ನೂ ಹಾಳಾಗಿತ್ತು. ನಾವು ನಡೆದು ಬಂದಿದ್ದರೇ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತೆಂದು ಪಕ್ಕ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ಬಂದೇಸಮ ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದ. ಬೆಳ್ಳಂದೂರು ತಲುಪಿದ ಕೂಡಲೆ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಮೊದಲ ಕೆಲಸ ಎಂದರೆ ಆ ಬೆಪ್ಪು ಜಾನ್ಸನ್ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ರಿಪೇರಿ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ. ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಬುದ್ಧಯ್ಯ ಮಂತ್ರವಾದಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಅವನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಸರಿ ಮಾಡಿದೆ. ಮೊದಲು ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ಕಾವಿಬುರ್ಖಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದು ನನಗೋಸ್ಕರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪಠಿಸಿ ಈ ನರಭಕ್ಷಕನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಉಪಕರಣ ಸಲಕರಣೆಗಳ ಖರ್ಚಿಗಂದು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟೆ.

ಬುದ್ಧಯ್ಯನ ಮುಖ ತಕ್ಕಣ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಯ್ತು. ಕೂಡಲೇ

ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವೇಷ ಭೂಷಣಗಳ ತಯಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಬುದ್ಧಯ್ಯ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಮತ್ತೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಈ ನರಭಕ್ಷಕನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಪೂಜೆಗೆ ಬಲಿಕೊಡಲು ಒಂದು ಕರಿಕೋಳಿ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು. ಜೊತೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಕುದಿಯಲು ಒಂದು ಬಾಟಿ ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ಸಾರಾಯಿ ಸಹ ಅಗತ್ಯವಿತ್ತು. ಕಾಡಿನ ಶಕ್ತಿಗಳು ಅವನ ಮುಖಾಂತರ ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಹಾ ಮಾಡಿ ಸಂಪ್ರೀತವಾಗುತ್ತವೆಂದು ಅವನ ವಿವರಣೆ. ಅನಂತರವೆ ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮಂತ್ರ ಪಠಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಂತೆ! ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವ ಭಯಂಕರ ಸಾರಾಯಿಯನ್ನು ಕುದಿದನಂತರ ಅವನೆಂಥ ಮಂತ್ರ ಹೇಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆಂದು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದ್ದೆ. ನಾನು ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ಅವನಿಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಸರಿ ಎನ್ನುವಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ನಟನೆ ಮಾಡಿದೆವು.

ಬುದ್ಧಯ್ಯ ಪಾನಮತ್ತನಾಗಿ ಮಂತ್ರ ಪಠಿಸಲು ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದು ನಾವು ಇನ್ನರ್ಧಗಂಟೆ ಕಾಯಬೇಕಾಯ್ತು. ಜಾನ್ಸನ್ ಮಾಡಿಟ್ಟ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಹಳ್ಳಿಯವರನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಿ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಲು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾಯ್ತು.

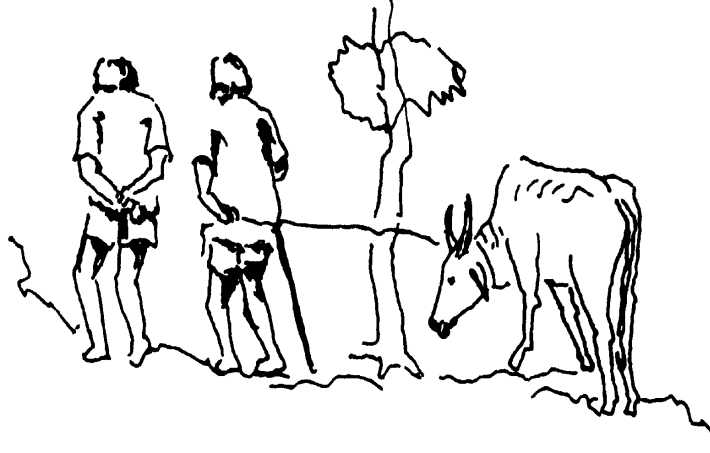
ನಾನೂ , ಡಾಕ್ಟರ್ ಸ್ವಾನ್ಸಿಯೂ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತರ ಬೇಕಾದರೆ ಬುದ್ಧಯ್ಯ ನಮ್ಮೆದುರೇ ಒಂದು ಕರಿ ಕೋಳಿಯನ್ನು ತಂದು ಕತ್ತರಿಸಿ ಅರೆಬರೆ ಬೇಯಿಸಿ ಹೊಟ್ಟೆಬಾಕನಂತೆ ತಿಂದ. ಒಂದು ಬಾಟ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯಂಥ ಕಳ್ಳಭಟ್ಟಿ ಶರಾಬನ್ನು ತಂದು ನೆಟ್ಟಗೆ ಗಂಟಲಿಗೇ ಹುಯ್ದುಕೊಂಡು ಗಟಗಟ ಕುಡಿದ. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳೊಳಗೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಲ್ಲಲಾರದಷ್ಟು ಪಾನಮತ್ತನಾಗಿದ್ದ ಬುದ್ಧಯ್ಯ ಒಂದು ಗಲೀಜಾದ ಚೀಲ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ವಿಕಾರವಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ ತೂರಾಡುತ್ತಾ ನನ್ನೆದುರು ಬಂದು ಚೀಲದಿಂದ ಎಂಥವೋ ಒಂದಷ್ಟು ಬಣಗಿದ ಬೇರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ನನ್ನ ಕೋವಿಗೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಅವನು ಬೇರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೋವಿಯ ನಳಿಗೆಯಿಂದ ಹತ್ತೆಯವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ಸುತ್ತು ಬರಿಸಿ "ನಿವಾಳಿಸ"ಲು ಯತ್ನಿಸಿದ. ಆದರೆ ಅವನ ತಲೆಗೆ ನಿಶಾ ಎಷ್ಟೊಂದು ಏರಿತೆಂದರೆ ಕೋವಿ ಎಲ್ಲೋ ಇತ್ತು , ಅವನ ಕೈ ಎಲ್ಲೋ ಇತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ನಾನೇ ಅವನು ಕೈಯ್ಯಾಡಿಸಿದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕೋವಿ ಹಿಡಿದು ಪೂಜೆ ಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿದೆ.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅವನ ಪೂಜೆ ಮಂತ್ರಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದು ಆ ನರಭಕ್ಷಕನ ಹಣೆಬರಹ ತೀರ್ಮಾನವಾದಂತೆಯೇ , ಅದು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಒಂದು ನನ್ನ ಬಂದೂಕಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದ. ನಮ್ಮ ಸುತ್ತ ಸುತ್ತಿನಿಂತಿದ್ದ ಹಳ್ಳಿಯವರೆಲ್ಲಾ ಕೊನೆಗೂ ಸಮಾಧಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು. ಅವನ ಪೂಜಾಕರ್ಮಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಷರಾಬಿನ ಹೊಡೆತದಿಂದ ತತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬುದ್ಧಯ್ಯ ನಿಶೆ ತಾಳಲಾರದೇ ಬಿದ್ದು , ಬಯಲಿನಲ್ಲೇ ಗೂರಕೆ ಹೊಡೆಯತೊಡಗಿದ.

ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದೆಂದರೆ ಹಳ್ಳಿಯವರೆಲ್ಲಾ ಸಂತುಷ್ಟರಾದುದು. ಬುದ್ಧಯ್ಯನ ಮರ್ಯಾದೆಯೊಂದಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯವರ ಘನತೆಯೂ ಮತ್ತೆ ಚೇತರಿಸಿ ಕೊಂಡಿತ್ತು. ನಾನು ಸ್ವಾನ್ಸಿ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡು ನಸುನಕ್ಕೆವು.

ಕತ್ತಲಾಗಿತ್ತು! ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ಈ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕಾರು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗುವುದು ನರಕ ಸದೃಶವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾರಿನ ಸ್ವಿಗ್ಸುಗಳನ್ನು ಮುರಿದುಕೊಂಡು ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ಹೋಗುವುದರ ಬದಲು ನಡೆದೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋಣೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಕಾರನ್ನು ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ಹೊರಟೆವು.

ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾನ್ಸಿ ಎರಡು ಹಸುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ತಂದ. ಅದನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಓಡಾಡುವ ಜಾಗ ನೋಡಿ ಕಟ್ಟಿದೆವು. ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನಲ್ಲೂ ನಮಗೆ ಮೂರು ದನಗಳನ್ನು ಹುಲಿಗಾಗಿ ಕಟ್ಟಲು ಕೊಟ್ಟರು. ಅವುಗಳನ್ನೂ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಹುಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂದು

ತೋರಿಸಿದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದವು.

ಇದು ನಾನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ರಮಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿತ್ತು. ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಲಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ನಾನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮೊದಲು ಮರದ ಮೇಲೆ ಮಜಾನನ್ನು ರಚಿಸಿ ಅನಂತರ ಅಲ್ಲಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಲು ದನ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇದರ ಅನುಕೂಲ ಏನೆಂದರೆ ಹುಲಿ ಆಕಸ್ಮಾತ್ ದನವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂದರೆ ಅನಂತರ ಸದ್ದು ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆ ಮಜಾನನ್ನು ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತು ಹುಲಿಗಾಗಿ ಕಾಯಬಹುದು. ಹುಲಿ ದನವನ್ನು ಹಿಡಿದಾದಮೇಲೆ ಮಜಾನನ್ನು ಮರದ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಮಜಾನನ್ನು ರಚಿಸುವ ಗಲಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೇ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ಹುಲಿ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಮತ್ತೆ ತಾನು ಕೊಂದ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಬರದೆ ಪರಾರಿಯಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಗತ್ಯಂತರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಜಾನನ್ನು ನಾಲ್ಕೈದು ಕಡೆ ರಚಿಸಿ ಅನಂತರ ಅಲ್ಲಿ ದನಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವಷ್ಟು ಕಾಲಾವಕಾಶವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಕತ್ತಲಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ನಾವು ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನಿಂದ ನಡೆದೇ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿ ಕಡೆ ಹೊರಟೆವು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನರಭಕ್ಷಕ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆರಗ ಬಹುದೆಂದು ಬಂದೂಕುಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಂಡೇ ಹುಷಾರಾಗಿ ಅಚೀಚೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಾವು ತ್ಯಾಗರ್ಥಿ ತಲುಪಿದೆವು.

ನಾವು ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ನಾವು ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಯಾವ ಜಾನುವಾರನ್ನೂ ಹುಲಿ ಮುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ದನಗಳನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಆರಂಭಿಸಿದ ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸ್ಪಾನ್ಸಿಯ

ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬಬ್ಬ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಭೀತನಾಗಿ ಓಡೋಡಿ ಬಂದು ಅವನ ಸಂಬಂದೀಕನೊಬ್ಬನನ್ನು ಹುಲಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಯ್ತೆಂದು ಆರ್ತಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಕೂಗಿದ!

ನಮಗೆ ಹೇಳಿದ ಮನುಷ್ಯನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಹಾಗೂ ಹುಲಿ ಹಿಡಿದವನು ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿ ಮತ್ತು ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ನಡುವೆ ದಾರಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಗುಡಿಸಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಆತನ ಸಂಬಂದೀಕ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದವನು ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಹಾಗೂ ಇತರ ಇಬ್ಬರು ದಂಪತಿಗಳೂ ಗುಡಿಸಲಿನ ಎದುರು ನಿಂತು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದವ ಕಂಡ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವನು ಭಯಾನಕವಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಮೂವರೂ ತಲೆಎತ್ತಿ ನೋಡಿದಾಗ ಬರುತ್ತಿದ್ದವ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಮಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದ ಮನುಷ್ಯ ಕೊಡಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಯವಾದವನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಕರೆಯುತ್ತ ಆತ ಕೂಗಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದನೆಂದು ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟ. ನರಭಕ್ಷಕನ ಕಲ್ಪನೆ ಅವರಿಗೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಾಡಿನ ಯಾವುದೋ ದೆವ್ವದ ಕೆಲಸ ಇದಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದರು.

ಅವನು ನಾಪತ್ತೆಯಾದ ಜಾಗ ತಲುಪುತ್ತಲೂ ರಸ್ತೆಯ ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಅಗಾಧವಾದ ಹುಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳೂ ಕಂಡವು. ಕೂಡಲೇ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಎದೆ ನಡುಕ ಶುರುವಾಯ್ತು. ಅವರು ನಾಪತ್ತೆಯಾದವನ ಹೆಸರನ್ನು ನಿಂತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕೂಗುತ್ತ ಹೆದರಿ ಹಿಂದಿರುಗಲಿದ್ದರು. ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಕೂಗಿನಿಂದ ಕೋಪಗೊಂಡ ಹುಲಿ ತನ್ನ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾದವರನ್ನು ಬೆದರಿಸಲು ಕಾಡೊಳಗಿಂದಲೇ ಒಮ್ಮೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಘರ್ಜಿಸಿತು. ತಕ್ಷಣ ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕ ಹೋದ ಇಬ್ಬರೂ ತಿರುಗಿ ತಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಪರಾರಿಯಾದರು. ಅಲ್ಲಿ ಆತ ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಭದ್ರವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಗುಡಿಸಿ ಲೊಂದರೊಳಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರನ್ನೂ ಕೂಡಿ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ಬೇರೊಂದು ಬಳಸು ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದು ಓಡಿಬಂದಿದ್ದ. ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ಈಗಲೂ ಇನ್ನೂ ಅವನ ಸಂಬಂದೀಕನನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನೀವು ಕೊಂಚ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಗುಂಡಿಕ್ಕಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದ.

ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ಚಿತ್ತಾರ - ೨

ಆತ ಹೇಳಿದ್ದು ಕೇಳಿ ನಮಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯ್ತು. ಹಾಡುಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ನರಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಈ ಹುಲಿಯನ್ನು ಸಂಧಿಸಲು ನಮಗೆ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಕಾಲಾವಕಾಶವಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ರೈಫಲ್‌ನ್ನು ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಟಾರ್ಚ್‌ನ್ನು ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಕೋಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡದೆ ನಮಗೆ ಈ ವಿಷಯ ವರದಿ ಮಾಡಿದವನ ಜೊತೆಗೆ ಓಡಿದೆ. ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ಸಹ ತನ್ನ ತೋಟಾ ಕೋವಿಯನ್ನು ಟಾರ್ಚ್‌ನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ. ಆಗ ನಾನಿನ್ನು ಈಗಿಗಿಂತ ಕೊಂಚ ಚಿಕ್ಕವನಿದ್ದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ಇಬ್ಬರೂ ಅವನೊಡನೆ ಬಹುಬೇಗ ಅವರ ಗುಡಿಸಲುಗಳನ್ನು ತಲುಪಿದೆವು. ಆದರೆ ಏದುಸಿರು ಇಳಿಯುವವರೆಗೂ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯ್ತು. ಅಂತೂ ಹೆಚ್ಚೂ ಕಡಿಮೆ ಕೂಡಲೇ ಎನ್ನುವಂತೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನಡುವೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಾನೂ ಸ್ಪಾನ್ಸಿಯೂ ಹುಲಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದ ಜಾಗ ತಲುಪಿದೆವು. ಅದನ್ನು ಅದು ತನ್ನ ಬಲಿಯನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಹಿಡಿದು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ದೃಢನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದ್ದೆವು.

ಹೆಜ್ಜೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತಾ ನಾವು ಆ ಹುಲಿ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೊಂದು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಜಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದೆವು. ಬಹುಶಃ ಅದು ಅವನನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರಾದೆವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ! ಆದರೆ ಹುಲಿ ಬಹು ಮುಂಚೆಯೇ ನಾವು ಬಳಿಸಾರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿತೋ ಏನೋ! ನಮಗೆ ಅದು ತಿನ್ನುವ ಅಥವಾ ಮೂಳೆ ಜಗಿಯುವ ಯಾವುದೇ ಶಬ್ದವೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ನಾವು ಆ ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಓಡೋಡಿ ಬಂದಾಗಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಬರವು ತಿಳಿದಿದ್ದಿರಬೇಕು. ನಾವು ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕಾರು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋದೆವು! ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಪೊದೆಗಳಡೆಯಿಂದ ಗುರ್ರನೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹುಲಿ ಘರ್ಜಿಸಿತು. ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಅದರ ಗರ್ಜನೆಯ ಸದ್ದು ಗಟ್ಟಿಯಾಯ್ತು. ಅದು ಅದರ ಊಟಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸಿದ ನಮ್ಮನ್ನು ಬೆದರಿಸಿ ಓಡಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿತ್ತು. ನಾವೀಗ ಹೆದರಿ ಹಿಂದೆ ಸರಿದಿದ್ದರೆ ಅದು ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮುಂದುವರಿದರೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಲ್ಲವೇ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಯನ ಉಂಟಾದರೆ ತನ್ನ ಊಟ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾನು, ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರದೆ ಒಂದುಕ್ಷಣ ಅಧೀರರಾಗಿ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡೆವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆತಂದಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೊರಟು ಹೋಗು ಎಂದು ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಭುಜಕ್ಕೆ ಭುಜ ತಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೋವಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧವಾ

ಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಂದೊಂದೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿಡತೊಡಗಿದೆವು. ಹುಲಿ ನಾವು ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ಒಂದೇಸಮನೆ ಭೀಕರವಾಗಿ ಘರ್ಜಿಸತೊಡಗಿತು. ಇನ್ನೇನು ನರಭಕ್ಷಕ ಪೊದೆಗಳಿಂದ ಹೊರಚಿಮ್ಮುತ್ತದೆಂದು ನಮಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾಯ್ತು. ಈ ಕ್ಷಣ, ಆ ಕ್ಷಣ, ಇನ್ನೇನು ಬಂತು ಎಂದು ಕಾಯುತ್ತಾ ಒಂದೊಂದೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತ ಮುಂದುವರಿದೆವು.

ಆದರೆ ಆ ಕ್ಷಣ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೇಗೋ ಅಪಾಯದ ಮುನ್ನೂಚನೆ ದೊರೆತಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತದೆಂದು ನಾವು ಕಾದರೆ ಅದು ತನ್ನ ವ್ಯೂಹವನ್ನೇ ಬದಲಿಸಿ ಭೀಕರವಾಗಿ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತ ಪೊದೆಗಳಡೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸುತ್ತತೊಡಗಿತು. ಪೊದೆಗಳ ಮರೆಯಿಂದ ನಮ್ಮತ್ತ ನುಗ್ಗುವ ಧೈರ್ಯ ಅದಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಬೆದರಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಓಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೇ ಮುಂದುವರೆಸಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತ ನಮ್ಮನ್ನು ಸುತ್ತು ಬರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.

ಆಗ ನನಗೊಂದು ಯೋಚನೆ ಬಂತು. ಈ ಹುಲಿ ಎಷ್ಟು ಘಾಟಿ ಎಷ್ಟು ಹುಷಾರಿ ಎನ್ನುವುದರ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಉಪಾಯದ ಫಲ ನಿಂತಿತ್ತು. ಅದು ಎಂತಿದ್ದರೂ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಅದನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿತ್ತು. ಒಬ್ಬರು ಈಗ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಣುವಂತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಆ ಮಡಿದ ಮನುಷ್ಯ ಶರೀರದ ಬಳಿ ಹುಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿಕೊಂಡರೆ ಹುಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆತು ಹೊರಟುಹೋದರೆಂದು ತಿಳಿದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಶವದ ಬಳಿ ಬರಬಹುದೆ? ಅಥವಾ ಇಲ್ಲೇ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತವನನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಡೋಣ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಬಹುದೆ? ಅಥವಾ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಉಪಾಯದ ಪೂರ್ತಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಅದು ಪರಾರಿಯಾಗಬಹುದೆ?

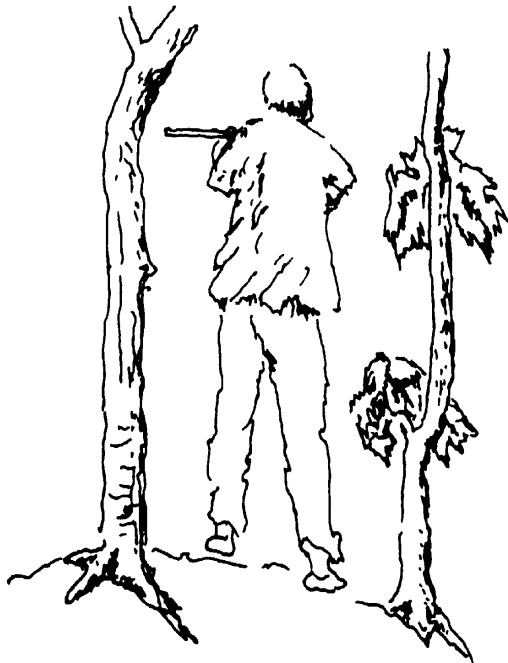
ಈ ಉಪಾಯದಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಗಳು ತುಂಬಾ ಇದ್ದವು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಸ್ನಾನಿ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದುದು ಜೋಡು ನಳಿಗೆಯ ತೋಟಾ ಕೋವಿ ಮಾತ್ರ. ಆತನಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ನೀನು ಹಿಂದಿರುಗು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಹುಲಿ ಆತನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಆತನ ಮೇಲೆರಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇತ್ತು. ತೋಟಾಕೋವಿ ಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆಯೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನುಮಾನ! ಅದರ ಬದಲು ಆತನನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿರಲು ಹೇಳಿ ನಾನೇ ಹಿಂದಿರುಗಿದರೆ ಹುಲಿ ಆತನ ಮೇಲೆ ಎರಗಲೂಬಹುದು. ನಾನು ಆತನಿಗೆ ನನ್ನ ರೈಫಲ್ ಕೊಟ್ಟು ಆತನ ತೋಟಾ ಕೋವಿಯನ್ನು ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಶಿಕಾರಿದಾರರು ತಮ್ಮ ಪರಿಚಿತ ಆಯುಧಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೂ ನರಭಕ್ಷಕನ ಜೊತೆ ಹುಡುಗಾಟವಾಡುವಂತೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಸ್ವಾಸ್ಥಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಇದ್ದು ವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆತನೇ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಪೊದೆಯೊಂದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ನೀನು ಅದರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತುಕೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಸಂಜ್ಜೆ ಮಾಡಿ ತಾನು ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತೇನೆಂದು ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ. ನನ್ನ ರೈಫಲ್ ಬೇಕೆಂದು ಸಂಜ್ಜೆ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂಜ್ಜೆಯಲ್ಲೇ ಬೇಡವೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ.

ಹುಲಿ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಾ ನಮಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಪೊದೆಗಳೆಡೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಬರುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ನನ್ನ ಬಲಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪೊದೆ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮರವಾಗಲೀ ಕಲ್ಲುಬಂಡೆಯಾಗಲೀ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಸದ್ದಾಗದಂತೆ ತುದಿಗಾಲಲ್ಲಿ ಆ ಪೊದೆಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಹುದುಗಿ ಕುಳಿತೆ. ಹುಲಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ವಿರುದ್ಧದಿಕ್ಕಿನವರೆಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಕಾದಿದ್ದು ನಾನು ಸ್ವಾಸ್ಥಿಗೆ ಈಗ ಹಿಂದಿರುಗಬಹುದೆಂದು ಸಂಜ್ಜೆ ಮಾಡಿದೆ.

ಸ್ವಾಸ್ಥಿ ಆ ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ನಾವು ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿರುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿವಾಗಲಿ ಎಂದೋ ಏನೋ ಕೆಮ್ಮಿ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ತನಗೆ ತಾನೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹಿಂದಿರುಗಿದ. ಆತನ ಕೋವಿ ಮಾತ್ರ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಹುಲಿ ಪೊದೆಗಳೆಡೆಯಿಂದ ಘರ್ಜಿಸುವುದು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಆದರೆ ಸ್ವಾಸ್ಥಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ. ಅವನು ಕೆಮ್ಮುತ್ತಾ

ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೇನೋ ಸರಿ. ಆದರೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಾರದಿತ್ತು. ಹುಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಶವದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರುವುದರ ಬದಲು ಬೇರೆ ರೀತಿಯೇ ವರ್ತಿಸಿತು. ಅದು ಇಬ್ಬರೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಡಾಕ್ಟರ್ ಹಿಂದೆಯೇ ಪೊದೆಗಳೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ತೊಂದರೆಯಾದುದೆಂದರೆ ಅದು ಕೂಡಲೆ ಘರ್ಜಿಸುವುದನ್ನೂ ನಿಲಿಸಿತು. ಅದು ಪೊದೆಗಳೆಡೆ

ಯಲ್ಲಿಯೆ ಸ್ವಾಸ್ಥಿ ಕಡೆಗೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿರುವ ರೀತಿ ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಮನದಲ್ಲೇ ಏನನ್ನೋ ನಿಶ್ಚಯಿಸುತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ಏನನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುತ್ತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಅದನ್ನು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಜರುಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾತ್ರ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿತ್ತು. ಈ ವಿಷಯ ಸ್ವಾಸ್ಥಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋದರೆ ಏನು ಗತಿ ಎಂದು ನಾನು ಚಿಂತಿಸಿದೆ. ಮೊದಲೇ ಆತನ ಬಳಿ ಇದ್ದುದು ತೋಟಾಕೋವಿ ಮಾತ್ರ. ಈಗ ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹುಲಿ ಹಾರಿದರೆ!

ಈ ಯೋಚನೆ ಬಂದಕೂಡಲೆ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಚಿಂತೆಯಾಯ್ತು.

ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ಪ್ರಾಣವೇ ಇಂಥದೊಂದು ಗಂಡಾಂತರದಲ್ಲಿದೆ ಯೆಂದಾದ ಮೇಲೆ ನಾನು ತಣ್ಣಗೆ ಪೂದೆಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ನಾನು ಹಿಂದೆಮುಂದೆ ಯೋಚಿಸದೆ ಪೂದೆಯಿಂದ ಜಿಗಿದು ಹುಲಿ ಹೋದ ದಿಕ್ಕು ಹಿಡಿದು ಹಿಂಬಾಲಿಸ ತೊಡಗಿದೆ. ನಾನು ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಈಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿ.

ಡಾಕ್ಟರು ಈಗ

ಹಿಂದುಮುಂದಾಗಿ ಕೋವಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದೊಂದೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಆತನಿಗೆ ನಾನು ಪೂದೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಹುಲಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಹುಲಿ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಹೊರಬಂತೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ. ನನಗೆ ಸ್ವಾಸ್ಥಿ ನಿಂತಿರುವ ಜಾಗ ಸರಿಯಾಗಿ ಪೂದೆಗಳಡೆಯಲ್ಲಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಾಸ್ಥಿಗೂ ನಾನು ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಹುಲಿಯ ನಡೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಅದು ಪೂದೆಗಳಡೆಯಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗುತ್ತ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದಿನಿಂದ ಮಾತ್ರ. ನನಗೂ ಸ್ವಾಸ್ಥಿಗೂ ನಾವಿರುವ ದೂರ ದಿಕ್ಕುಗಳು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನಡುವಿನ ಹುಲಿಗೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಅಪಾಯಕಾರಿ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ. ಹುಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಅದು ಮೇಲೆ ನೆಗೆಯುವ ಮೊದಲು ಮಾಡುವ "ಪ್ರಾಫ್ ಪ್ರಾಫ್" ಎಂಬ ಘರ್ಜನೆ ಸದ್ದು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಸಾಕಿತ್ತು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಅದಿನ್ನೇನು ಹಾರಿಯೇಬಿಟ್ಟೆವೆಂದು ಗುಂಡುಹಾರಿಸಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು

ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಸತ್ತು, ಇಬ್ಬರೂ ಹುಲಿಗೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನ ಆಗುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ನಾನು ಹುಲಿಯ ಹಿಂದೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಮುಂದು ವರಿಯುತ್ತಿದ್ದೆನೆಂದರೆ ಆಗ ನನಗಿದೆಲ್ಲಾ ಹೊಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಹುಲಿಯೂ ನನ್ನಂತೆಯೇ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಸ್ನಾನಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ವೇಗವಾಗಿ ಘಟನೆಗಳು ನಡೆಯತೊಡಗಿದವು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತಾ ರಸ್ತೆ ತಲುಪಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗಿನ ಮೌನವನ್ನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮುರಿದು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಹುಲಿ ಘರ್ಜಿಸಿತು. ನಾನು ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಲಾಗ ಲಿಲ್ಲ. ಹುಲಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನೆಗೆಯಿತೋ ಅಥವಾ ಡಾಕ್ಟರ್ ಮೇಲೆ ನೆಗೆಯಿತೋ ಎಂದು ಕಣ್ಣಾಬಿಕ್ಕಿಯಾಗಿ ನೋಡಿದೆ. ಕಾಡೆಲ್ಲ ನೆಲವೆಲ್ಲ ಅಕ್ಷರಶಃ ನಡುಗುವಂತೆ ಹುಲಿ ಘರ್ಜಿಸಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ಕೋವಿ ಧಮಾರೊಂದಿದ್ದು ಕೇಳಿತು. ಆತನ ಎಲ್.ಜಿ ತೋಟಾವ ಆರು ಗುಂಡುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಗಿಡಮರಗಳನ್ನು ಚಟಪಟ ಮುರಿದುಕೊಂಡು ನುಗ್ಗಿದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಕೋವಿಯ ಸದ್ದಿನಿಂದ ಭೀತಿಗೊಂಡ ಹುಲಿ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹಿನ್ನೆಗೆದು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ನನಗೆ ಸಮಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಚಕ್ಕನೆ ರೈಫಲ್ ಎತ್ತಿ ಹುಲಿಗೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದೆ.

ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಅನಂತರ ಸ್ನಾನಿ ನನಗೆ ಹೇಳಿದ, ನನ್ನ ಬಂದೂಕಿನಿಂದ ಹೊರಟ ಗುಂಡು ಆತನ ತಲೆಯ ನೆತ್ತಿಯನ್ನು ಸವರಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಹೋಯ್ತಂತೆ! ಸ್ನಾನಿಯದು ಬೊಕ್ಕತಲೆಯಾದುದರಿಂದ ಅವನ ಕೂದಲಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಮುಗಿಸಿಯೇಬಿಡುವ ಅವಕಾಶಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರಾಗಿತ್ತು!

ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಶಿಕಾರಿಯ ಅನುಭವ ಇತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಕೆಲವೇ ಗೇಣುಗಳ ದೂರವಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಲಿಗೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದ್ದೆವು. ಹುಲಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ಖಂಡಿತ ಸತ್ತು ಮಲಗಿದೆ. ಅಥವಾ ಗಾಯಗೊಂಡು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಭರವಸೆಯಿಂದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಿನ ಕಾಡನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಾಡಿದೆವು. ಉದ್ದೇಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಗುಂಡುಗಳೂ ಗುರಿತಪ್ಪಿ ನಮ್ಮ ಬಳಿಯೇ ರೊಯ್ಯನೆ ಹೋದುದನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದೆವು.

ಸುಮಾರು ಸುತ್ತಾಡಿದರೂ ನಮಗೆ ಸತ್ತ ಹುಲಿಯಾಗಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡ ಹುಲಿಯಾಗಲಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರವೇ ನಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಯ್ತು ನಮಗೆ ನಂಬಲಾಗದಿದ್ದರೂ ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಮೀಪದಿಂದ ಸಹ ನಾವು ಗುರಿ

ತಪ್ಪಿದ್ದೇವೆಂದು. ಸ್ನಾನಿ ಬೆಪ್ಪುಬೆಪ್ಪಾಗಿ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ನಾನು ಯಾವ ರೀತಿ ಅವನತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಮೌನವಾಗಿ ಮಾತಾಡದೆ ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದವು. ಅಲ್ಲಿ ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಒಳಗಡೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆತಂದವನೂ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರೂ ಜೀವ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಡುಗುತ್ತಾ ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ನಡೆದುಬಂದವನೂ ಹೇಳಿ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದವು. ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಜೋಮು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದು.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹುಲಿ ಅದು ನರಭಕ್ಷಕನೇ ಆಗಲಿ ಅಲ್ಲದಿರಲಿ ಅದರತ್ತ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಬರುವುದು ಅಪರೂಪ. ಈ ನರ ಭಕ್ಷಕನತ್ತ ಬಂದಲ್ಲ ಎರಡು ಬಾರಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಗುಂಡುಹಾರಿಸಿದ್ದೆವು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅದು ಆ ಜಾಗ ಬಿಟ್ಟು ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಓಡೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ; ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾವು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಗುಡಿಸಲಿನ ಜನಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತ್ಯಾಗರ್ಥಿ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದು. ಆದರೆ ಈ ಹುಲಿ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗುವ ಮತ್ತು ತಾನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವ ದೇಹದ ಅಳಿದುಳಿದ ತುಣುಕುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವ ಬಂದು ಕ್ಷೀಣ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ಅದರ ಅಂತಃಕರಣಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಹೇಳಿ ಹೇಳುತ್ತವೆ ಈ ಜಾಗ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಎಂದು. ಆದರೂ ನೂರರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ಅರ್ಧಭಾಗವಾದರೂ ಅದು ಹಿಂದಿರುಗು ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರಬಹುದೇ?

ನಾನು ಈ ಆಲೋಚನೆ ಬರುತ್ತಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವನು ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟೆ. ಡಾಕ್ಟರೂ ಯಾಕೆ ನಿಂತೆನೆಂದು ಚಕಿತನಾಗಿ ನಿಂತ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಲ್ಲಿದ್ದವನ್ನು ಆತನಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಆತನೂ ಏನನ್ನೂ ನಿರ್ಧರಿಸಲಾರದೆ ತಲೆಕೊಡ ವಿಡ. ಆಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರೂ ಒಮ್ಮತದಿಂದೆಂಬಂತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದವು.

ಗುಡಿಸಿಲೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಮನುಷ್ಯನೂ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರೂ ನಾವನ್ನು ಬೇಗ ಹಿಂದಿರುಗಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ನಾವೇಕೆ ಬಂದೆವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದಾಗ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವೇ ಆಯ್ತು. ಆದರೆ ಅವರು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕವಾಗಿ ನಮಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು "ಖಂಡಿತ ಹುಲಿ ಮತ್ತೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮುಖದವರೆಗೆ ಎರಡೂ ಬಂದೂಕಗಳೂ ಘರ್ಜಿಸಿದ್ದು ಅದು ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಮೈಲುಗಳಾಚೆ ಇರಬಹುದು" ಎಂದು.

ನಾವು ಮತ್ತೆ ಹುಲಿ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಅರೆಬರೆ ತಿಂದು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋದೆವು. ನಾನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವುದೇ ಸರಿಯಾದ ಜಾಗವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು

ಮೊದಲೇ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನಾಲ್ಕಡಿ ಎತ್ತರದ ಪೊದೆಯೊಂದು ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು ಅಡಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೂ ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಹುಲಿಗಾಗಿ ಕಾಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಹುಲಿಗಳಿಗೆ ಕಣ್ಣು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುವುದರಿಂದ ಸತ್ತವನನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಬರುವ ಹುಲಿಗೆ ನಾನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹುಲಿಗೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದು ನಾವು ಹೆದರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ಈ ಬಾರಿ ಅತ್ಯಂತ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಕೊಂಚವೂ ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ನನಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಬರುತ್ತದೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಚಾನುಕಟ್ಟಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಮರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಮುಂದೆನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ನನಗೆ ತೋಚದೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆ ನಂತೆ ಕುಳಿತಿದೆ. ರಾತ್ರಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಬಂದರೂ ಬರಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಆ ನರಭಕ್ಷಕನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಸಾಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಪೊದೆಯೊಳಗೆ ಹುದುಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲೇ?

ಡಾಕ್ಟರ್ ಸ್ನಾನಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆ ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮೂರು ಜನರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಹುದುಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಗುಂಡಿಯೊಂದನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೇ? ಅದರೊಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಕುಳಿತು ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ಉಳಿಸಿ ಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಹೋಗಲು ಬರುವವರೆಗೆ ಕಾಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೇ?

ಕೆಲವು ತೊಂದರೆಗಳಿದ್ದವು. ಆ ಹುಲಿ ನಾವು ಅಡಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಗುಂಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಓಡಿಹೋಗಬಹುದು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಭಯಂಕರವಾದುದೆಂದರೆ ಅದರೊಳಗೇನಿದೆ ನೋಡೋಣೆಂದು ಬಂದೇ ಬಿಡಬಹುದು. ಹುಲಿಗೆ ಗುಂಡಿಯೊಳಗಿರುವ ಮಾನವ ಕಾಣಲಿಲ್ಲವೆಂದೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಹಾಗಾದರೆ ಗುಂಡಿಯೊಳಗಿನ ಮಾನವನಿಗೆ ಹುಲಿ ಕಾಣುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಗುಂಡಿಯೊಳಗಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತೇ ಹೊಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಮಾನವನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಹುಲಿ ಏನು ಮಾಡಿತೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆದರಿ ಓಡಿದರೂ ಓಡಬಹುದು ಅಥವಾ ಊಟಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಕೊಡುತ್ತಿರುವವನೆಂದು ಮೇಲೆರಗಿದರೂ ಎರಗಬಹುದು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಲೋಚಿಸಿ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಗಂಡಾಂತರಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೇ ಇಡೀ ನಮ್ಮ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನೇ ಕೈಬಿಡಬೇಕು. ಕಾಲ ಸರಿಯುತ್ತಾ ಆಗಲೇ ಮೂರು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಸೂರ್ಯ ಇಳಿಮುಖನಾಗಿದ್ದ. ನಾವು ಬೇಗ ಬೇಗ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಡಾಕ್ಟರು ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ಹೋಗಿ ಐದಾರು ಜನರೊಡನೆ ಗುಂಡಿ ತೆಗೆಯಲಗತ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲ ಸಲಕರಣೆಗಳೊಡನೆ ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು. ನಮ್ಮೊಡನಿದ್ದ ಮೂರೂ ಜನರನ್ನು

ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಟ್ಟು ಹನ್ನೊಂದು ಜನ ಸೇರಿ ನಮಗೇ ಅಚ್ಚರಿಯಾಗುವಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಗುಂಡಿ ತೆಗೆದವು. ಅಗೇದ ಮಣ್ಣನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಚೂರೂ ಬಿಡದಂತೆ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ತುಂಬಿಸಿ ದೂರ ಒಯ್ದು ಹಾಕಿದವು.

ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಉಪಾಯ ರೂಪಿಸಿದವನು ಸ್ವಾಸ್ಥಿಯಾದ್ದರಿಂದ ಆ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ತಾನೇ ಕುಳಿತು ಹುಲಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತೇನೆಂದು ತರಲೆ ತೆಗೆದೇ ತೆಗೆಯುತ್ತಾನೆಂದು. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಅವನು ಹಠ ಹಿಡಿದವನೆಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕೇಳುವವನಲ್ಲವೆಂದೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಗೆ ಹೊಡೆಯಲು ತೋಟಾ ಕೋವಿ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲಕರವಾದುದೆಂದು ವಾದಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ನಾನು ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ಹೋಗಿ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಬೇಕಾಗಬಹುದೆಂದು ಪುನಃ ನಾನು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದೆ.

ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಕರೆಲ್ಲ ಗುಂಡಿ ತೋಡಿದ್ದು ಮುಗಿಸಿ ತಮ್ಮ ಹಾರೆ ಗುದ್ದಲಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಿಧಿವಿಲಾಸ ಬೇರೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿತು. ಇಬ್ಬರು ಯುವಕರು ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಯಿಂದ ಓಡೋಡಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅವರು ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರ ಲ್ಲೊಬ್ಬ ಹಳೆಯ ಪಟೇಲ. ಪಟೇಲ ತನ್ನ ತುಂಬುಬಸುರಿ ಹೆಂಡತಿ ಬಾವಿಯಿಂದ ನೀರು ತರುತ್ತಾ ಜಾರಿಬಿದ್ದು ಗರ್ಭಪಾತವಾಗಿ ಕಂಡಾಪಟ್ಟ ರಕ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದೂ, ಡಾಕ್ಟರು ಕೂಡಲೆ ಬಂದು ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡ.

ಡಾಕ್ಟರು ಹುಲಿಗಾಗಿ ಆ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಕಾದು ಕೂರುವ ಸನ್ನಾಹದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಲೂ ತರತರವಾಗಿ ಗೋಗರೆಯತೊಡಗಿದ. ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಇನ್ಯಾರೂ ಹಿತ್ತೈಸಿಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೋಗರಿದ. ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕೇಳದೆ ನೀರು ಹೊರಲು ಹೋದ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಅವಿವೇಕಿ ಮುಂಡೆ ಎಂದು ಶಪಿಸಿದ. ಹಳೆಯ ಪಟೇಲನಾದ ತನಗೆ ಈ ರೀತಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ಆಳುಗಳನ್ನಿಡಲೂ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ತಿಳಿದಿದ್ದಾಳೆಂದು ಜರಿದ. ನೋಡಿ ಈಗ ಎಂಥ ತೊಂದರೆಗೆ ತಂದಿಟ್ಟು ನಿಮಗೂ ಅನಾನುಕೂಲ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರ ಉಭಯಸಂ ಕಟದ ಬಗ್ಗೆ ವ್ಯಸನ ಸೂಚಿಸಿದ.

ಸ್ವಾಸ್ಥಿ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಬೇಸರ ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲತ್ತು. ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದು "ಗುಡಾಲಕ್ ಆಂಡರ್‌ಸನ್" ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳೊಳಗೆ ಪಟೇಲ, ಆಳುಗಳು, ಸ್ವಾಸ್ಥಿ ಎಲ್ಲ ಹೊರಟುಹೋದರು. ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ನಿಂತೆ. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಸತ್ತ

ಮನುಷ್ಯ ಕೈಕಾಲು ತಲೆಗಳು ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು.

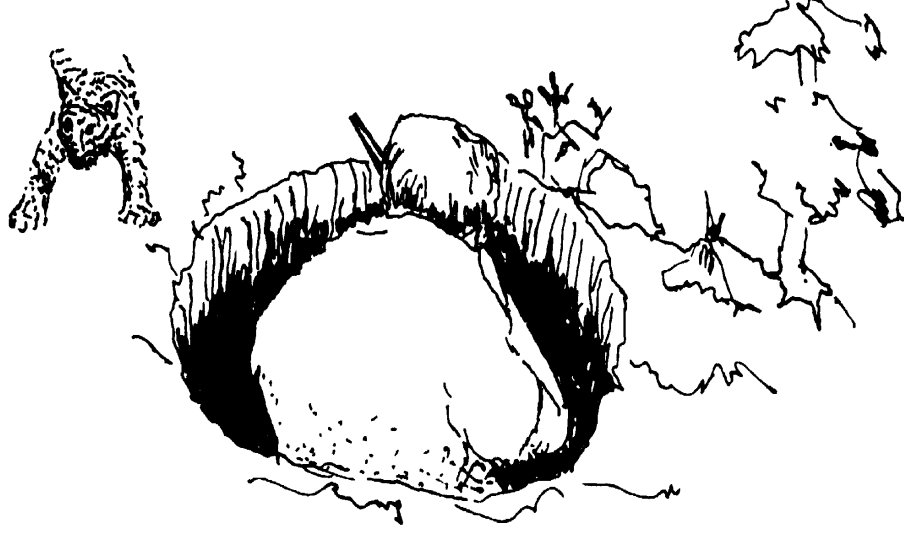
ಕತ್ತಲು ಕವಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹಕ್ಕಿಗಳ ಸದ್ದು ಅಡಗಿತು. ನಾನು ಬೇಗ ಬೇಗ ನಾವು ತೋಡಿದ್ದ ಗುಂಡಿಯೊಳಗಿಳಿದು ಕುಳಿತೆ. ಮೇಲೆ ಪೃತ್ತಾಕಾರವಾಗಿ ಆಕಾಶ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಹುಲಿ ಹೊಡೆಯುವ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಉಪಾಯದ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ನಾನು ಪರಿಗಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಬೆಚ್ಚಗಿತ್ತೆಂದರೆ ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳೊಳಗೆ ಶೆಖೆಯಾಗಿ ಬೆವರು ಹರಿಯಿತು. ಜೊತೆಗೆ ಗಾಳಿಯ ಚಲನೆ ಕೊಂಚವೂ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ನಿಶಬ್ದವಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ ಸತ್ತಂತೆ ಗೋರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕತ್ತಲಾದೊಡನೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತು ಕೂರಲು ಹೋಗುವ ಕಾಡು ಕೋಳಿಗಳ ಕೂಗು ಕೇಳಿತು. ಈ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತರೆ ನರಭಕ್ಷಕನ ಆಗಮನದ ಸದ್ದು ಕೇಳುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆಂದು ನನಗೆ ಚಿಂತೆಯಾಯ್ತು. ಗಾಬರಿಗೊಂಡಿದ್ದ ಹುಲಿ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗುವುದೇ ಅಸಂಭವವೆಂದು ಸಂಶಯವಾಯ್ತು.

ಕತ್ತಲಾಯ್ತು. ನಾನು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಗುಂಡಿಯ ಮೇಲೆ ಎಂಥದೋ ಕರಿಯ ಆಕೃತಿ ರೆಕ್ಕೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಹಾರಿತು. ಬಹುಶಃ ಕುರುಡುಗಪ್ಪಟ ಹಕ್ಕಿ ಇರಬೇಕು. ಹುಲಿ ತಿಂದು ಉಳಿದಿದ್ದ ಉಚ್ಚಿಪ್ಪಕ್ಕೆ ಅನೇಕಾನೇಕ ಹುಳು ಹುಪ್ಪಟೆಗಳು ಮುತ್ತುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಬೆಟೆಗಾಗಿ ಕುರುಡುಗಪ್ಪಟ ಬಂದಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಮಾಂಸಕ್ಕೆ ಮುತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ನೋಣಗಳ ಗುಯ್ಯೆನ್ನುವ ಸದ್ದು ನನಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗಲೇ ವಾಸನೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಶರೀರದ ಅವಶೇಷಗಳಿಂದ ವಾಸನೆ ಎದ್ದು ಗುಂಡಿಯೊಳಗೇ ಕವಿದಂತೆನ್ನಿಸಿತು.

ನರಭಕ್ಷಕ ಬರುತ್ತದೆಯೇ? ಬಂದು ತಿನ್ನತೊಡಗಿದರೆ ನಾನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಅಥವಾ ಇಲ್ಲೇನೋ ಬವಲಾವಣೆ ಸಂಭವಿಸಿದೆ ಎಂದು ದೂರದ ಪೊದೆಯಳಗೆ ಕುಳಿತು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆಯೇ? ಅದು ಈಗಲೇ ಈ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ತನ್ನ ಪರಮಶತ್ರು ಬಬ್ಬ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೇ? ಇವನನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬಳ್ಳೆಯ ಸುಸಂದರ್ಭ ಇಲ್ಲೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಸಂಶಯಗಳು ನೂರಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಲೆಯೊಳಗೆ ಸುಳಿದಾಡಿದವು. ಪಟೇಲನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನುಳಿಸಲು ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯ್ತು? ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಹುಲಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದೇಕೋ ತೀರ ಕಳವಳಕಾರಕವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು!

ಆ ಕ್ಷಣ ನನಗೇನೋ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿದಂತಾಯ್ತು. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಸಿರಾಡುವ ಸದ್ದು.

ಇದು ಹುಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ನನ್ನನ್ನು ಗುಂಡಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆಳೆದು

ಮುಗಿಸಲು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ತೆವಳುತ್ತಾ ಹತ್ತಿರಾಗುತ್ತಿದೆ! ಮೆಲ್ಲಗೆ ನನ್ನ ರೈಫಲನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡೆ. ರೈಫಲ್ ಹಿಡಿದಾಗ ಬಂದು ಬಗೆಯ ಧೈರ್ಯ ಮೂಡಿತು.

ಸದ್ದು ಕೆಲವು ಕಾಲ ನಿಂತಿತು! ಅನಂತರ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ "ಕೆಸ್" ಎಂದು ಶಬ್ದ. ಯಾವುದಾದರೂ ಚಿರತೆ ಮಾಂಸದ ವಾಸನೆ ಹಿಡಿದು ಬಂತೆ!

ಹುಲಿಗಳ ಕಾಟದಿಂದಾಗಿ ಚಿರತೆಗಳು ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನಶಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದವೆಂದು ನಾನು ನಿಮಗೆ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೆನಲ್ಲ. ಆದರೂ ಒಂದೆರಡು ಚಿರತೆಗಳು ಹುಲಿಗಳ ಕಣ್ಣುಪ್ಪಿಸಿ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವು ಇರಬಹುದು! ಈ ಉಸಿರಾಟದ ಶಬ್ದ ಮತ್ತು ಕೆಸ್ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಇಂಥ ಯಾವುದೂ ಚಿರತೆಯಿಂದಲೇ ಬಂದಿರಬೇಕು!

ಅನಂತರ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಯಾವ ಶಬ್ದವೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಏನೋ ತೆವಳಿದ ಸದ್ದು! ಏನಿದು? ಯಾವುದಾದರೂ ಹಾವು ಇರಬಹುದೆ. ಕಾಡಿನ ಆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹೆಬ್ಬಾವುಗಳು ಸಹ ಇದ್ದವು. ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿದೆ. ನನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲಿನ ವೃತ್ತಾಕಾರದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಮಿನುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಸದ್ದು! ಈ ಸಾರಿ ಮಾಂಸ ಹರಿಯುವ ಮುಳೆಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುವ ಲಟಲಟ ಸದ್ದು. ಓಹೋ ನರಭಕ್ಷಕ ಬಂದಿದೆ! ಅದರ ಊಟ ಸಾಗಿದೆ! ಮೇಲೆ ಅದರೊಡನೆ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿ ಇದೆಯೇ? ಅಥವಾ ಈ ನರಭಕ್ಷಕನೇ ಮರಿಗಳಿರುವ ಹೆಣ್ಣು ಹುಲಿಯೇ? ಏಕೆಂದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಗರ್ ಗುರ್ ಎಂದು

ಹುಲಿ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ತಾಯಿ ಹುಲಿ ಮರಿಗಳ ಮೇಲಿನ ಮಮತೆಯಿಂದ ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ಕೊಡಲೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದಾದರೂ ಊಟದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಯಾರ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನೂ ಸಹಿಸದಿರುವುದು ಅವುಗಳ ಪ್ರವೃತ್ತಿ.

ಹುಲಿ ಮತ್ತೆ ಬಲವಾಗಿ ಗುರುಗುಟ್ಟತೊಡಗಿತು. ನನಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹುಲಿಗಳಿದ್ದಾವೆನ್ನುವುದು ಮಾತ್ರ ಖಾತ್ರಿಯಾಯ್ತು. ಮರಿಗಳಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ನರಭಕ್ಷಕನ ಜೊತೆಗಾರನಿರಬಹುದು. ಈ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಹಂಚಿಕೆ ಹಾಕಿದಾಗ ಈ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ನಾನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಈಗೇನು ಮಾಡುವುದು?

ನಾನಿಗ ಈ ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುವ ಮೊದಲು ಅದು ಎಲ್ಲಿ ಇದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಎಂದರೆ ಕೊಂಚವಾದರೂ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಕೋವಿಯನ್ನು ಗುಂಡಿಯೊಳಗಿಂದ ಹೊರತೆಗೆದು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಗುರಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಇಷ್ಟನ್ನೂ ಹುಲಿಯ ಗಮನ ಸೆಳೆಯದಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆ?

ಇಷ್ಟಾದಮೇಲೂ ಇರುವ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿಗಾದರೂ ನಾನು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಎರಡೂ ನನ್ನಿಂದ ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲೇ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುವ ಗ್ಯಾರಂಟಿಯಾದರೂ ಏನು?

ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಸಮನೆ ಒಳಗೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಕುಳಿತುಬಿಡಲೆ. ಅವು ತಮ್ಮ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಬೇರೆಲ್ಲಾದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಶಿಕಾರಿ ಮಾಡಿದರಾಯ್ತು. ಆದರೆ ನರಭಕ್ಷಕನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲೆಂದೇ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಅವಕಾಶ ಕಾಲುಬುಡಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ತೆಪ್ಪಗಿದ್ದು ಅವುಗಳನ್ನು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ಕಳಿಸುವುದೆಂದರೇನು? ನಾಳೆ ಸ್ನಾನಿ ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಯವರು ಬಂದಾಗ ಏನೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ!

ಏನಾದರಾಗಲಿ! ಚಿಂತಿಸಿ ಫಲವಿಲ್ಲ! ಒಂದೊಂದೆ ಇಂಚಿನಂತೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮೇಲೇಳತೊಡಗಿದೆ. ಕೊಂಚವೂ ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಅತ್ಯಂತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮೇಲೇಳುವ ಕಷ್ಟ ನೀವು ಮಾಡಿ ನೋಡಿದಾಗಲೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ಹೇಳಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅತ್ತ ಹುಲಿ ತನ್ನ ಭೋಜನ ಮುಂದುವರಿಸಿಯೇ ಇತ್ತು. ಲಟಲಟ ಮೂಳೆ ಜಗಿಯುತ್ತಾ ಆಗೀಗ ಗುರ್ ಗುರ್ ಎಂದು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಬೆವರಿಸುತ್ತಾ ಊಟ ಸಾಗಿತ್ತು.

ಕಾಲ ಸರಿಯಿತು. ನನ್ನ ಕಾಲು ಕೈಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಬತ್ತಡ ಅತಿಯಾಯ್ತು. ನನ್ನ ತಲೆ ನೆಲ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹುಲಿಯ ಗಲಾಟೆ ಜೋರಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಕೈಗಳೂ ಕಾಲಗಳೂ ಸುಸ್ತಾಗಿ ನಡುಗಲು ಶುರುವಾಯ್ತು. ಹುಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ನಾನೇ ತಲೆ ಎತ್ತಿ

ಹುಲಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆ? ನಾನು ಚಕ್ಕನೆ ಭೂಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಕಣ್ಣು ಹರಿಸಿದೆ.

ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ಒಂದು ಭಯಾನಕ ದೃಶ್ಯ ಇತ್ತು. ಗುಂಡಿಯೊಳಗಿನ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕತ್ತಲಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಹೊರಗಿನ ಗಿಡ ಬಳಿ ಪೊದೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ನನ್ನಿಂದ ಕೆಲವೇ ಅಡಿಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಬೃಹದಾಕಾರದ ಹುಲಿಯ ಆಕೃತಿಯೊಂದು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬೆನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೂಲೆ ಜಗಿಯುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕೊಂಚ ದೂರದಲ್ಲಿ ಈ ಹುಲಿಯಿಂದ ಕೆಲವು ಗಜ ಆಚೆ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿ ಅದೇರೀತಿ ಮೈಚಾಚಿ ಈ ಹುಲಿ ಊಟ ಮುಗಿಸುವುದನ್ನೆ ಕಾಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ನರಭಕ್ಷಕನ ಎದುರು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹುಲಿಯ ಮುಖ ನೇರವಾಗಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಇತ್ತು.

ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆ ಅಚ್ಚರಿಯ ಘರ್ಜನೆಯೊಂದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ನನ್ನ ಎದುರಿನ ಹುಲಿ ಎದ್ದು ನಿಂತಿತು. ನಾನು ಚಕ್ಕನೆ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಮತ್ತೆ ಹುದುಗಿ ರೈಫಲ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಳಗೇ ಸಿದ್ಧನಾದೆ. ಇನ್ನೇನು ಎರಡು ಹುಲಿಗಳೂ ಗುಂಡಿಯ ಬಾಯಿಯತ್ತ ನುಗ್ಗುತ್ತವೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ಎದ್ದು ಹುಲಿಗೆ ಹೊಡೆಯಲೋ ಅಥವಾ ಅವೇ ಧಾಳಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಾಯಲೋ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

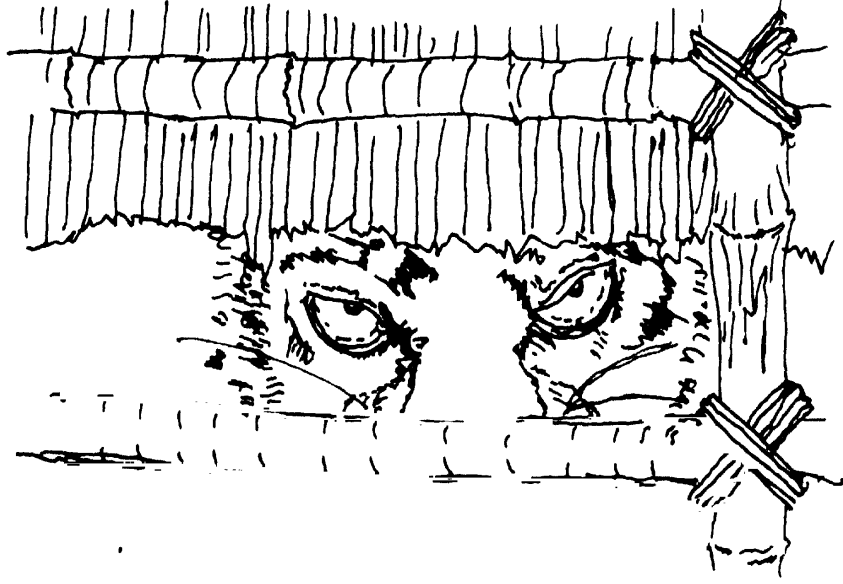
ಆದರೆ ಆದದ್ದೇ ಬೇರೆ. ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬೆನ್ನು ಮಾಡಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನರಭಕ್ಷಕ ತನ್ನೆದುರಿನ ಹುಲಿ ಗರ್ಜಿಸುತ್ತ ಎದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ತನ್ನ ಊಟ ನೋಡಿ ಅದು ತಾಳೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಿತು. ಎದುರಿನ ಹುಲಿ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿಯ ಘರ್ಜನೆಯೂ ಆರಂಭವಾಯ್ತು. ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಅಗಾಧ ಶರೀರಗಳು ಒಂದರೊಡನೊಂದು ಸೆಣಸಾಡುವ ಉರುಳಾಡುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು.

ನನಗದೇ ಸುಸಮಯ. ಕಚ್ಚಾಡುವ ಹುಲಿಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಗಮನಿಸುವ ಸಂಭವ ಕಡಿಮೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದೆ. ನಾನು ರೈಫಲ್‌ನ್ನು ಸಿದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡೆ. ಒಂದುಕ್ಷಣ ಅಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ಕಾಣದುದರಿಂದ ನನಗೇನೂ ಮಾಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಹುಲಿಗಳ ಕಾದಾಟದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಧೂಳೆದ್ದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎರಡೂ ಹುಲಿಗಳೂ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ! ಕಾಡಿನೊಳಗೂ ಅವು ಕಾದಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಎರಡನೆ ಹುಲಿ ಏನಾದರೂ ಮೊದಲನೆ ಹುಲಿನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನರಭಕ್ಷಕ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಊಟ ಮುಗಿಸಲು ಬರಬಹುದಲ್ಲವೆ? ಮತ್ತೆ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ

ಹುದುಗಿ ಕುಳಿತೆ.

ನಾನು ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಕಾಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತು ಸುಮಾರು ಹೊತ್ತಾಗಿ ರಬಹುದು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ರಕ್ತ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿಸುವಂತೆ ಮನುಷ್ಯರ ಆರ್ತನಾದ ವೊಂದು ಕತ್ತಲ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆರ್ತನಾದ ತಾರಸ್ವರಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತ ಏರುತ್ತ ಉಸಿರುಕಟ್ಟಿದಂತೆ ಗೊರಗೊರ ಸದ್ದಾಗಿ ಅನಂತರ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಿಲ್ಲತೊಡಗಿತು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ಚಿತ್ತಾರಗಳೂ! ಕೂಗಾಟಗಳೂ ಗಾಬರಿಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿದವು. ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಕಡೆಯಿಂದ ಈ ಚಿತ್ತಾರಗಳು ಕೇಳಿ ಬಂದಂತಾಯ್ತು. ಮತ್ತೆ "ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಕಾಪಾಡಿ" ಎಂದು ಜೋಡಿ ದನಿಗಳು ಕೂಗಿದವು. ನಾನು ಸ್ಥಂಬೀಭೂತನಾದೆ! ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ನನಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ!

ಹೆಣಕ್ಕೆ ಜೀವ ಬಂತೆ? - ೪

ನಾನು ನೆಲಮಟ್ಟದ ಆ ಗುಂಡಿಯಿಂದ ಮೇಲೇಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು , ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಆಯುಧ ಇದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಬರಲಿರುವ ಅಪಾಯವನ್ನು ಹೇಗೋ ಮುಂಗಂಡು ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ತನ್ನ ಸಂಗಾತಿಯೊಂದಿಗೆ ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿದೆ! ಆಗಲೇ ಈ ಹುಲಿ ತನಗೆ ಮೊದಲು ಆಹುತಿ ಯಾದವನ ವಿಧವೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿರಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಈಗ ಅವಳೊಬ್ಬಳೇ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ಗುಡಿಸಿಲೊಳಕ್ಕೆ ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಇವಳು ಅದಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಈ ಹುಲಿ ಮನೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ ವಹಿಸಿತೆ.

ಬಹುಶಃ ಅದರ ಊಟವನ್ನು ನನ್ನ ಇರವಿನಿಂದ ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಓಡಿಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದರಿಂದ ಆ ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ಮುರಿದು ಬಳನುಗ್ಗಿ ಅವಳನ್ನು ಹೊತ್ತೊಯ್ದಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಆ ಹುಲಿ ಹಸಿದಿತ್ತೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಕಾರಣವೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಇಡೀ ಬಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ನನ್ನು ಅದು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ತಿಂದಿದೆ!

ಇವುಗಳನ್ನೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ನಾನು ಇನ್ನೂ ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಗುಂಡಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಕಾಯಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ನರಭಕ್ಷಕನ ಜೊತೆ ಇದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿಯಾದರೂ ಮತ್ತೆ ಮಿಕ್ಕ ಚೂರುಪಾರುಗಳ ರುಚಿ ನೋಡಲು ಹಿಂದಿರುಗಬಹುದು! ಕೂಗಾಟ ಚೀರಾಟಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕಡೆಗೆ ಈಗ ಹೋಗಿ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದೆನ್ನಿಸಿತು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಈಗ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕೊಲ್ಲುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ನರಭಕ್ಷಕನೊಡನಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿಯನ್ನಾದರೂ ಕೊಲ್ಲೋಣ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಈ ನರಭಕ್ಷಕನೊಡನೆ ಸೇರಿ ಅದು ಈಗಾಗಲೇ ನರ ಮಾಂಸದ ರುಚಿ ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಅದೂ ನರಭಕ್ಷಕನಾಗುವುದು ಕೇವಲ ಸಮಯದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಷ್ಟೆ.

ಆ ಗುಂಡಿಯೊಳಗಿನ ಶಾಖ ಬೆಳಗಿನ ಧಾವಕ್ಕೂ ತಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರೊಡನೆ ನಾವು ಗುಂಡಿ ಅಗೆಯುವಾಗ ಯಾವುದೋ ಇರುವೆ ಗೂಡನ್ನು ಕೆದಕಿದ್ದೆವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವು ಬಟ್ಟೆಯೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಮೈಮೇಲೆಲ್ಲ ಹರಿದಾಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಬೆಳಗಿನ ಧಾವ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆವರೆಗೂ ಕಾದು ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಸದ್ದೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನು ಬೆಳಗಾಗುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗುಳ್ಳೆನರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ನರಮಾಂಸದ ವಾಸನೆ ಹೊಡೆದಿದೆ. ಅದು ವಾಸನೆ

ಹಿಡಿಯುತ್ತಾ ಅಳಿದುಳಿದ ಹೆಣದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಅದು ಹುಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವ ಊಟವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಭೀತಿ! ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ತಾಳಲಾರದ ಹಸಿವು. ದೊಡ್ಡ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು "ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ" ಎಂದು ಊಳಿಡುತ್ತಾ ಆ ಉಚ್ಚಿಪ್ಪಕ್ಕೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಹಾಕತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬೆವರುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಬೇಸರ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಇದುವೆಂಬಾ ಸಹಕಾರಿಯಾಯ್ತು. ನನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲಿನ ವೃತ್ತಾಕಾರದ ಆಕಾಶ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಯ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಆ ನರಿ ಕೂಗುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಧೈರ್ಯ ತಗೊಂಡು ಛಿದ್ರ ಛಿದ್ರವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯ ಮೂಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಸತ್ತೆನೋ ಕೆಟ್ಟೆನೋ ಎಂದು ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿಹೋಯ್ತು.

ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಿನೊಳಗೆ ಸೂರ್ಯೋದಯದ ಮುನ್ನೂಚನೆಗಳು ಕಾಣತೊಡಗಿದವು. ನಾನು ಗುಂಡಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂದೆ. ಜೋಮು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ನೀವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎದ್ದು ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದೆ. ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಬಳಿ ಹೃದಯವಿದ್ರಾವಕ ವಿಷಯ ಒಂದು ನಡೆದಿದ್ದು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂತು.

ಭಯಭೀತರಾಗಿ ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಗಂಡಸೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಬಾಗಿಲು ಜಡಿದು ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಮುಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡವರು ಗೊಳೋ ಎಂದಳುತ್ತ ನಡೆದುದನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ನಾನು ಹುಲಿಗಾಗಿ ಕಾದು ಕೂರಲು ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಹುಲಿಯ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಸತ್ತವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಈತನ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಇವನ ಗುಡಿಸಿ

ಲಿನಲ್ಲೇ ಮಲಗಲು ಬಂದಳಂತೆ. ಈತನೂ ಇವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಒಳಗೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದರಂತೆ. ಹುಲಿಯ ಕೈಲಿ ಸತ್ತವನ ಹೆಂಡತಿ ಈ ದಂಪತಿಗಳೊಡನೆ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ನಾಚಿ ಗುಡಿಸಿಲ ಒಳಭಾಗದಲ್ಲೆ ಕೊಂಚ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಳಂತೆ. ಆ ಗುಡಿಸಿಲು ಅಷ್ಟೇನೂ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ೧೨ಅಡಿ ಅಗಲ ಮತ್ತು ಉದ್ದ ಇದ್ದ ಚಚ್ಚೌಕ ಗುಡಿಸಲು ಅದು. ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಅಡ್ಡತಡಿಕೆಯಿಂದ ಸುಮಾರು ಒಂದುಗಜ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಳೆನ್ನ ಬಹುದು. ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಗೋಡೆಗಳಂಥ ಅಡ್ಡ ತಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ತಾಗಿಸದೆ ಕೊಂಚ ಮೇಲೆ, ಗೆದ್ದಲು ಹಿಡಿಯದಿರಲೆಂದು ಬೊಂಬಿಗೆ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಅಡ್ಡ ತಡಿಕೆಗಳಿಗೂ ನೆಲಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಜಾಗ ಇರುತ್ತದೆ.

ನರಭಕ್ಷಕ ಯಾವಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು? ಏಕೆ ಬಂತು? ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನನ್ನ ಗಲಭೆಯಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತೋ ಅಥವಾ ಅದರ ಜೊತೆ ಇದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತೋ! ಅಂತೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಅಡಿ ಇರುವ ಬಿರುಕಿನಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಹೆಂಗಸು ಕಂಡಿದೆ. ಆ ಬಿರುಕಿನಿಂದಲೇ ಮುಂಗಾಲುಗಳನ್ನು ಒಳಗೆಹಾಕಿ ತನ್ನ ಕೊಕ್ಕೆಯಂಥ ಉಗುರುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆದಿದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಂದೆರಗಿದ ಉಕ್ಕಿನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಹೆದರಿ ಹೊರಗಿಂದ ಹೆಂಗಸು ಭೀಕರವಾಗಿ ಚೀತ್ಕರಿಸತೊಡಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳೊಡನೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ದಂಪತಿಗಳೂ ಎಚ್ಚರಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದಾರೆ! ತಮ್ಮೊಡನೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಎಂಥದೋ ಕತ್ತಲೆ ಹೊರಗೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ! ಭೀತರಾಗಿ ಅವರೂ ಆರ್ತನಾದ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಹುಲಿ ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ತಲೆ, ಕುತ್ತಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ಎಳೆದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಕುತ್ತಿಗೆ ಮುರಿದು ಅವಳನ್ನು ಕೊಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ಅವಳ ದೇಹವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊರಗೆಳೆಯ ಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾಯುವ ಮೊದಲು ಆಕೆ ತಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಹುಗಿದಿದ್ದ ಬಿದಿರು ಕಂಬಗಳನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಜೊತೆಗೆ ಬಿದಿರಿನ ಬಲವಾದ ಗೂಟ ಒಂದು ಎಳೆದಾಟದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೂರಿ ದೇಹದೊಳಗೆ ಗೂಟ ಹೊಡೆದಂತೆ ನಾಟಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಹುಲಿಗೆ ದೇಹವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೊರಗೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರೊಡನೆ ಗುಡಿಸಿಲಿನೊಳಗೆ ಅರಚುತ್ತಿದ್ದ ದಂಪತಿಗಳ ಕೂಗೂ ಮೇರೆಮೀರಿತು. ಇವುಗಳೆಲ್ಲದರಿಂದ ಬೇಸತ್ತ ಹುಲಿ ತನ್ನ ಶಿಕಾರಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋಯ್ತು.

ನನ್ನೆದುರು ಸತ್ತು ತಡಿಕೆಯೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಹೆಂಗಸಿನ ಶವ ಭೀಕರವಾಗಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮುರಿದ ಕುತ್ತಿಗೆಯಿಂದ ರಕ್ತ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸೋರಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿತು. ಹುಲಿ ತನ್ನ ಮುಂಗಾಲುಗಳಿಂದ

ಅವಳು ಆಕೆಯನ್ನು ಗುಡಿಸಿಲೊಳಗಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಆಕೆಯ ಮೊಲೆಗಳು ಸಿಗಿದು ಪಕ್ಕೆಲುಬುಗಳು ಕಾಣುವವರೆಗೆ ಹರಿದಿದ್ದವು. ಸಂಜೆ ತಾನೆ ನನ್ನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದ ಈ ಹೆಂಗಸು ಈಗ ಜಜ್ಜಿದ ಮಾಂಸದ ಮುದ್ದೆಯಂತೆ ಭಯಾನಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬದುಕಿ ಉಳಿದ ದಂಪತಿಗಳಿಬ್ಬರೂ ಪ್ರಾಣಭೀತಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಗುಡಿಸಿಲೊಳಗಿನ ಮೂಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿ ಕುಳಿತು ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವರು ನಾನು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಜ್ಜೆ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಯೇ ಮತ್ತೆ ನರಭಕ್ಷಕನ ಆಗಮನವಾಯ್ತೆಂದು ತಿಳಿದು ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅಳುತ್ತಾ ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಕರೆದು ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದ ಅನಂತರವೇ ಅವರು ಹೊರಬಂದು ಅಳುತ್ತ ಗೋಗರೆಯುತ್ತ ನಡೆ ದುಡನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದು.

ನಾನು ಈ ಭೀಕರ ಕತೆಯನ್ನು ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಸ್ನಾನಿ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ.

"ಪಟೇಲನ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಗಿದ್ದಾಳಯ್ಯ?" ಎಂದೆ.

ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಆತನಿಗೆ ಅಸಂಬದ್ಧವಾಗಿ ಕಂಡಿರಬೇಕು. ಉದಾಸೀನ ದಿಂದ "ಆಕೆಗೆ ಏನೂ ಅಪಾಯವಿಲ್ಲ! ಅದಿರಲಿ. ಇಲ್ಲಿ ಏನಾಯ್ತು ಹೇಳು?" ಎಂದು ಸ್ನಾನಿ ಕೇಳಿದ. ನಾನು ರಾತ್ರಿ ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತಾಗ ನಡೆದುದನ್ನೂ ಅನಂತರ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ಹೃದಯವಿದ್ರಾವಕ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಕತೆ ಎಲ್ಲ ಕೇಳಿದನಂತರ ನಾವು ಮುಂದಿನ ಉಪಾಯ ಯೋಚಿಸಿದೆವು.

ನಾವು ಮಿಕ್ಕಿಬ್ಬರು ದಂಪತಿಗಳನ್ನೂ ಅವರ ಸಾಮಾನು ಸರಂಜಾ ಮುಗಳನ್ನೂ ಗಂಟುಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿ ಸ್ನಾನಿ ಜೊತೆ ಬಂದಿದ್ದ ಕೆಲವರೊಡನೆ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ಕಳಿಸಿಬಿಟ್ಟೆವು. ನಾನು ಹೆಂಗಸು ಸತ್ತಿರುವ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲೂ ಸ್ನಾನಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಕದ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲೂ ಕಾದು ಕುಳಿತು ಆ ನರಭಕ್ಷಕನನ್ನು ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದೆವು. ಆ ಹುಲಿಯ ಜೊತೆ ಇದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿಯನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಲೇ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ನರಮಾಂಸದ ರುಚಿ ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಹುಲಿಯೂ ನರಭಕ್ಷಕನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾದು ಕೂರಲು ಹೇಳಿದ್ದು. ಇಬ್ಬರೂ ಕಾಯ್ದರೆ ಎರಡು ಹುಲಿಗಳನ್ನೂ ಮುಗಿಸುವ ಸಂಭವ ಹೆಚ್ಚು. ನಮ್ಮ ಉಪಾಯವನ್ನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ರೂಪಿಸಿದೆವು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತೇವೆಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಕೂಡದೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದೆವು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಆಕಸ್ಮಾತ್ ಸ್ನಾನಿಯೇ ಮೊದಲು ಎರಡು ಹುಲಿಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅವು ನನಗೂ

ಕಂಡು ನಾನು ಒಂದು ಹುಲಿಗೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆಯುವವರೆಗೂ ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ಮೊದಲು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಕೂಡದೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿಕೊಂಡೆವು. ನಾನು ಗುಂಡು ಹೊಡೆದ ಅನಂತರವೇ ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿಗೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ನರಭಕ್ಷಕ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ನಾನು ಕುಳಿತ ಗುಡಿಸಲ ಹತ್ತಿರ ಬಂದುದು ಸ್ಪಾನ್ಸಿಯ ಬಂದೂಕಿನ ಸದ್ದಿನಿಂದ ಪರಾರಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಹಂಚಿಕೆಯೇ ವಿಫಲವಾಗುವ ಸಂಭವವಿತ್ತು.

ನಾನು ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆಗೆಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ಕೊಂಚ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿ ಬರಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದೆ. ಬರುತ್ತಾ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ರಾತ್ರಿಯೂಟ ಮತ್ತು ನಿದ್ರೆಗೆಡಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಟೀತರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆವು. ಏನೇ ಆಗಲಿ ಯಾರಾದರೂಬ್ಬರು ಆ ಗುಡಿಸಿಲ್ಲ ಕಾವಲಿರಲೇಬೇಕಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ನರಭಕ್ಷಕನ ವರ್ತನೆ ನೋಡಿದರೆ ಅದು ರಾತ್ರಿಯಾಗುವವರೆಗೂ ಕಾಯದೆ ಹಾಡುಹಗಲಲ್ಲೇ ಮತ್ತೆ ಆ ಗುಡಿಸಿಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಧಾಳಿ ಮಾಡಿ ತಾನು ಕೊಂದ ಶಿಕಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತೊಯ್ಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇತ್ತು. ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವವರೆಗೂ ಸ್ಪಾನ್ಸಿ ಕೋವಿ ಹಿಡಿದು ಗುಡಿಸಿಲುಗಳ ಬಳಿ ಕಾದು ಕೂತಿರಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನನಗೊಂದು ಯೋಚನೆ ಹೊಳೆದು ಅದನ್ನು ಸ್ಪಾನ್ಸಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ; ನಾನೊಂದು ಗೋಣಿಚೀಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ಮೊದಲು ಕೊಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಅಳಿದುಳಿದ ಶವದ ತುಣುಕುಗಳತ್ತ ನಡೆದೆ. ನರಭಕ್ಷಕ ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೇನಾದರೂ ಹೋದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಿನ್ನಲು ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಿಕ್ಕಕೂಡದೆಂದೇ ನನ್ನ ಹಂಚಿಕೆ. ಹೀಗಾದಾಗ ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಗುಡಿಸಿಲುಗಳತ್ತ ಅಡ್ಡಾಡಲು ಬರಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ಪಾನ್ಸಿಯೂ ಈ ಉಪಾಯಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದ.

ಆದರೆ ಆ ಸ್ಥಳ ತಲುಪಿ ಆ ಸತ್ತ ಮನುಷ್ಯನ ಹರಕುಮುರುಕು ಚೂರುಗಳನ್ನು ಚೀಲಕ್ಕೆ ತುಂಬಬೇಕೆಂದಕೂಡಲೇ ತೊಂದರೆ ಆರಂಭವಾಯ್ತು. ನಮ್ಮೊಡನಿದ್ದ ಸಹಾಯಕರೆಲ್ಲಾ ತಾವು ಉತ್ತಮ ಜಾತಿಯವರೆಂದೂ, ಈ ಕೀಳು ಜಾತಿಯವನನ್ನು ಅದರಲ್ಲೂ ಅವನ ಹೆಣವನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು. ಕೊನೆಗೆ ಈ ಕೆಲಸ ನನ್ನ ಮತ್ತು ಸ್ಪಾನ್ಸಿಯ ಹೆಗಲಿಗೆ ಬಂತು. ಹೆಣ ಆಗಲೇ ಕೊಳೆಯತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಚೂರು ಚೂರಾದ ಅಂಗಾಂಗಗಳಿಂದ ಅಸಹನೀಯ ವಾಸನೆ ಆಗಲೇ ಹೊಮ್ಮುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊನ್ನೋಣಗಳು ಈ ಕೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಂಸದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಮೊಟ್ಟೆ ಇಟ್ಟು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಅಗಲೇ ಮೊಟ್ಟೆಯೊಡೆದು ಹುಳುಗಳು ಮಿಲುಗುಡುತ್ತಿದ್ದವು.

ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಆ ಚೂರುಪಾರುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೂಗು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು

ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಚೀಲದೊಳಕ್ಕೆ ತುಂಬಿದವು. ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಹಿಂಜರಿ ದಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹಳ್ಳಿಯವರೆಗೆ ಸಾಗಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಹೆಗಲಿಗೇ ಬಿತ್ತು. ಆ ಮೂಟೆಯೊಂದು ದುರ್ವಾಸ ನೆಯ ಮುದ್ದೆಯಾಗಿತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ಆ ಮೂಟೆಯಿಂದ ದುರ್ವಾಸನೆಯ ದ್ರವ ತೊಟ್ಟಿ ನನ್ನ ಮೈಕೈಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಿಸಿತು. ಹೇಗೋ ಭಯಂಕರ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಆ ಮೂಟೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತ್ಯಾಗರ್ಥಿ ತಲುಪಿ ಪೋಲೀಸು ಠಾಣೆಯೆದುರು ಅದನ್ನು ಧೂಪನೆ ಹೊತ್ತುಹಾಕಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಕಾನ್ಸ್ಟೇಬಲ್ ಆ ಅಸಹ್ಯ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ. ಅವನಿಗಷ್ಟು ಆಘಾತ ವಾಯ್ತೆಂದರೆ, ಇದೇನು, ಎತ್ತ ಎಂದು ಸಹ ಕೇಳಿದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ದುರುಗುಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ಆ ಮೂಟೆ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತ. ನನ್ನಿಂದ ಹೇಳಿಕೆ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಅವನಿಗೆ ಮರೆತುಹೋಯ್ತು. ನಾನೂ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಡುವ ಅಥವಾ ಆ ಮೂಟೆಯ ಇತ್ಯೋಪರಿಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಎಂತಿದ್ದರೂ ಆತನ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳಾದ ಪೋಲೀಸು ಎಸ್.ಐ. ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಏನೇನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬಹುದೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇತ್ತು. ಆ ಕೊಲೆಯಾದ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಈ ಸಾಕ್ಷಾಧಾರಗಳನ್ನು ಏಕೆ ಎತ್ತಿದಿರಿ? ಈಗ ಮನುಷ್ಯ ಸತ್ತಿದ್ದು ಹುಲಿಯಿಂದಲೇ ಎಂದು ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡು ತ್ತೀರಿ? ಇದು ಖೂನಿಯಾಗಿರಬಹುದು? ಅಥವಾ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಇರಬಹುದು? ಇವೇತಾನೆ ಇವರು ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು. ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ವಿವರಣೆ ಕೊಡಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯವಿರುವಾಗ ಈಗ್ಯಾಕೆ ನಾನು ತಲೆಕೆಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಿ. ನನಗೆ ಆಗ ತುರ್ತಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆ ಸ್ನಾನ ಮತ್ತು ಒಂದೆರಡು ಕೊಡ ಟೀ. ಊಟ ಮಾಡಿ ಕೊಂಚ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗೆ ನಾನು ಅವಸರ ಅವಸರವಾಗಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ಮನೆ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದೆ. ಅವನ ಅಡಿಗೆಯವನಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಬಕೆಟ್ ಟೀ ಮಾಡಲು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಸ್ನಾನದ ಮನೆಗೆ ನುಗ್ಗಿದೆ. ಓಹ್ ಎಂಥ ಸ್ನಾನ ಅಂತೀರಿ ಅದು!

ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿ ಮೈ ಹಗುರಾಗಿ ಹೊರಬಿದ್ದ ನಾನು ಟೀ ಹೀರಲು ಶುರುಮಾಡಿದೆ. ನಾನು ಟೀ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಪರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕಂಗಾಲು ಬಿದ್ದ ಅಡುಗೆಯವ ನಾನಿನ್ನೂ ಊಟ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ. ಅಷ್ಟೊಂದು ಟೀ ಕುಡಿದರೆ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಜಾಗವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನ ಭಾವನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಊಟ ಮಾಡಿ ಎದ್ದಾಗ ಅವನ ಪಾತ್ರೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಖಾಲಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಅಡಿಗೆಯವನಿಗೆ ಡಾಕ್ಟರಿಗೂ ನನಗೂ ಒಬ್ಬಳು ರಾತ್ರಿ ಊಟ ತಯ್ಯಾರು ಮಾಡಿ ಇಡು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋದೆ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಎರಡೂ ವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಸೆಂದು ಅಡಿಗೆಯವನಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಿಸಿ ಮಲಗಿದೆ.

ನಾನು ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟಾಗ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಗಂಟೆ. ನನಗೂ ಡಾಕ್ಟರಿಗೂ ಊಟ ಮತ್ತು ಟೀಯನ್ನು ಅಡಿಗೇಯವ ರೆಡಿ ಮಾಡಿ ಕ್ಯಾರಿಯರಿಗೆ ತುಂಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ರೈಫಲ್‌ನನ್ನೂ ಊಟದ ಚೀಲವನ್ನೂ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೊರಟೆ.

ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾನು ಸ್ನಾನಿ ಇಬ್ಬರೂ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತು ಕೂರಲು ಸಿದ್ಧವಾದೆವು. ನಾನು ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಶವ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತೆ. ಡಾಕ್ಟರು ಇನ್ನೊಂದು ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಮತ್ತೆ ಓಡಾಡಿ ಗಲಾಟೆಯಾಗಬಾರದೆಂದು ನಮ್ಮೊಟ್ಟಿಗೆ ಅವರವರ ಪಾಲಿನ ಊಟ ಮತ್ತು ಟೀಯನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೆವು.

ನಾನು ಪದ್ಮಾಸನ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೋವಿಹಿಡಿದು ಗಂಟೆ ಗಟ್ಟಲೆ ಅಲ್ಲಾಡದೆ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಶಿಕಾರಿ ಗಾಗಿ "ಗೊತ್ತು" ಕುಳಿತು ಕಾಯುವಾಗ ಈ ಅಭ್ಯಾಸ ತೀರಾ ಅವಶ್ಯಕ. ನಿಮ್ಮ ಅತಿಸೂಕ್ಷ್ಮ ಚಲನೆಸಹ ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸುಳಿವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಎಚ್ಚರಿ ಸುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾನವರ ವಾಸನೆ ಸಹ. ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರ ವಾಸನೆ ಕೂಡ ಅತಿದೂರದವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಇರವನ್ನು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹುಲಿಗಳಿಗೆ ವಾಸನೆ ಹಿಡಿಯುವ ಶಕ್ತಿ ಮಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿ ರುವಷ್ಟು ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಅದರ ಚಿಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನನಗಿದ್ದ ಚಿಂತೆ ಎಂದರೆ ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವಂಥ ಯಾವುದೇ ಸದ್ದು ಚಲನೆ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಷ್ಟೆ. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯ ಗಲಭೆ ಮತ್ತು ಗಡಿಬಿಡಿಗಳಿಂದ ನರಭಕ್ಷಕ ಈವತ್ತು ವಿಪರೀತ ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನು ವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಶಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿಗಳು ಅಸಹಾಯಕ ರಾದ ನಿರಾಯುಧ ಮನುಷ್ಯರಿಗೂ, ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಕುಳಿತ ಮನುಷ್ಯರಿಗೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ.

ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಹೆಣದ ಮೇಲೆ ಬಿಸಿಲು ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಹೆಣ ಕೊಳೆಯುವುದು ನಿಧಾನ. ಇನ್ನೂ ವಾಸನೆ ಶುರುವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೋದ ರಾತ್ರಿ ಗುಂಡಿಯ ಶೆಖೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆದುದಕ್ಕಿಂತ ಆ ಗುಡಿಸಿಲೊಳಗೆ ಗೊತ್ತು ಕೂರುವುದು ಎಷ್ಟೋ ಅಪಾಯಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಸಂಜೆಯಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಸೃಶಾನ ಮೌನ ಆವರಿಸತೊಡಗಿತ್ತು. ಈ ಭಯಾನಕ ನರಭಕ್ಷಕನ ಹೆದರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಾಡಿಗೆ ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಲು ಒಯ್ಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಾಗುವುದ ರೊಳಗೆ ಮನೆ ಸೇರಿ ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರ ಮಾಡಿಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಂಜೆ ಮೌನವಾಗಿ ಕಳೆಯಿತು. ಹೆಣಕ್ಕೆ ಮುತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ನೋಣಗಳು ಗುಯ್ಯಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಮಾತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಗುಡಿಸಿಲಿನ ತಡಿಕೆಯ ಕೆಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಜಾಗದಿಂದ ಹೊರಗಿನ ಬೆಳಕು ಮಸುಕಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಚಿರತೆ ಮತ್ತಿತರೆ ಹುಲಿಬೆಕ್ಕು ಮುಂತಾದವು ಕಡಿಮೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಕಾಡುಕೋಳಿಗಳು ಬಹಳ ಇದ್ದವು. ಸಂಜೆಯಾಗಿ ಕತ್ತಲು ಕವಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕಾಡು ಕೋಳಿಗಳೂ, ನವಿಲುಗಳೂ ಅಸಂಖ್ಯವಾಗಿ ಕೂಗತೊಡಗಿದವು. ನಿಃಶಬ್ದವಾಗಿ ನಾನು ನನಗೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಕೊಂಚ ಟೀ ಕುಡಿದೆ.

ಕತ್ತಲಾಯ್ತು. ಕೋಳಿ ನವಿಲುಗಳ ಕೇಕೆ ಕೇಳುವುದು ನಿಂತಿತು. ನಿಶಾಚರ ಪಕ್ಷಿಗಳಾದ ಕುರುಡುಗವ್ವಟ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಕೂಗು ಆಗೀಗ ಕೇಳತೊಡಗಿತು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಏನೂ ಕಾಣದಷ್ಟು ಕತ್ತಲಾವರಿಸಿತು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಬಂದು ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಹೆಣವನ್ನು ನರಭಕ್ಷಕ ಎಳೆಯತೊಡಗಿದರೆ ನನಗೆ ಟಾರ್ಚ್ ಉಪಯೋಗಿಸದೆ ವಿಧಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗುಡಿಸಿಲೊಳಗಿಂದ ಟಾರ್ಚ್ ಬಿಟ್ಟರೆ ಗುಡಿಸಿಲೊಳಗೆಲ್ಲ ಬೆಳಕಾಗಿ ಅದರ ಕಣ್ಣುಕುಕ್ಕುವ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಗುಡಿಸಿಲು ಹೊರಗಿನ ಹುಲಿ ಕಾಣುವ ಸಂಭವ ತೀರಾ ಕಡಿಮೆ. ನಾನು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಚಿಂತಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಬೇರೊಂದು ಉಪಾಯ ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಹೆಣದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತಡಿಕೆಯ ಸಂದಿಗೆ ಆದಷ್ಟು ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡು ನರಭಕ್ಷಕನ ಆಗಮನಕ್ಕೆ ಕಾಯಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಇದರಿಂದ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಅನುಕೂಲವಿತ್ತು. ಆ ಬಿರುಕಿನತ್ತ ನನ್ನ ರೈಫಲ್‌ನ್ನು ರೆಡಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೋರಲಾಗಿ ಮಲಗಿದರೆ ಸಾಕು, ಹೆಂಗಸಿನ ತಲೆ ಕಡೆಯಿಂದ ಹುಲಿ ಆ ಶವವನ್ನು ಎಳೆದರೆ ಅದರ ತಲೆಗೇ ನೇರವಾಗಿ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದು ಬಿಡಬಹುದಿತ್ತು. ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಶವವನ್ನು ಏನೂ ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಎಳೆಯುವುದು ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮಗೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಶರೀರದೊಳಕ್ಕೆ ತಡಿಕೆಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದ ಅಡ್ಡ ಬೊಂಬುಗಳು ಆಳವಾಗಿ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಹುಲಿ ಆ ಶರೀರವನ್ನು ಹರಿದೇ ಹೊರಗೆಳೆಯ ಬೇಕಿತ್ತು.

ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲೇ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಶವದ ಕಡೆಗೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ತೆವಳಿದೆ, ಅದರಿಂದ ಕೆಲವೇ ಇಂಚುಗಳ ದೂರಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಟಾರ್ಚ್‌ನ್ನು ಕೋವಿಯನ್ನೂ ನೆಲದ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೋರಲಾಗಿ ಮಲಗಿದೆ. ಕೋವಿಯ ನಳಿಗೆಯನ್ನು ತಡಿಕೆಯ ಕೆಳಗಿನ ಕಂಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹತ್ತೆಯನ್ನು ಭುಜಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕರು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಧಾಳಿಗೆ ಸನ್ನದ್ಧರಾಗಿ ಮಲಗುವಂತೆ ಮಲಗಿದೆ. ನನ್ನ ಮೈಗೆ ಎಂಥದೋ ಗಟ್ಟಿಯಾದುದು ತಣ್ಣಗೆ ತಾಗಿತ್ತು. ಹೆಂಗಸಿನ ಕಾಲುಗಳು! ಕೊಂಚ ದೂರಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದೆ.

ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ಹುಲಿಯ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ! ಸಾಧಾ

ರಣವಾಗಿ ಹುಲಿಗಳು ಸುಮಾರು ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆ ಬಳಗೆ ತಮ್ಮ ಶಿಕಾರಿ ಯನ್ನು ಕಬಳಿಸಲು ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತವೆ. ಚಿರತೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಬೇಗ ಬರುತ್ತವೆ! ನಾವು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಹುಲಿಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಕಾರಿಯನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ತಿನ್ನಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆತೇ ಬಿಟ್ಟವೇನೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಏನೋ ತಣ್ಣಗೆ ತಗುಲಿದಂ ತಾಯ್ತು.

ಮೃತ ಹೆಂಗಸಿನ ಕಾಲುಗಳು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನನ್ನ ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ತಟ್ಟಿದವು! ಒಂದೇ ಒಂದು ಶಬ್ದವೂ ಇಲ್ಲ! ಮತ್ತೆ ಕಾಲುಗಳು ಅಲ್ಲಾಡಿದವು! ಶವ ಸಜೀವವಾಗುತ್ತಿದೆ! ನನಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯ್ತು. ಕೋವಿಯನ್ನೂ ಟಾರ್ಚ್‌ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ಅಲ್ಲಾಡುವ ಹೆಣದ ಪಕ್ಕದಿಂದಿದ್ದು ಓಡಬೇಕು, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ವಾಸ್ತವಪ್ರಜ್ಞೆ ಹಿಮ್ಮರಳಿತು. ಆ ಕಾಲೂ ಅದರ ವಾರಸುದಾರರೂ ಮತ್ತೆ ಸಜೀವಗೊಂಡಿಲ್ಲ! ನರಭಕ್ಷಕ ಅದನ್ನು ಸಜೀವಗೊಳಿಸಿದಂತೆ ಅಲ್ಲಾಡಿ ಸುತ್ತಿದೆ! ಶವದ ಅಲುಗಾಟದ ಕಾರಣ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಹೊಳೆಯುವ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಬೆವರಿನಿಂದ ನನ್ನ ಮೈಯ್ಯೆಲ್ಲ ತೊಯ್ದು ಒದ್ದೆಯಾಗಿತ್ತು!

ಆದರೆ ನನಗೆ ಏನೊಂದೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ! ಸುಮ್ಮನೆ ರೈಫಲ್ ಬ್ಯಾರೆಲ್ಲನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೆದರಿಸಿ ಓಡಿಸಬಹುದಷ್ಟೆ. ಆ ಹುಲಿ ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಕುತಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುವ ಮೊದಲು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಖಚಿತ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದೆ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೆರೆಯುವ ಸದ್ದು! ನನಗೆ ತೀರಾ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಬಲಗಡೆಯಿಂದ ಸದ್ದು ಬರುತ್ತಿದೆಯೆಂದೆನ್ನಿಸಿತು. ಟಾರ್ಚ್ ಹಾಕಿ ನೋಡಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಒಮ್ಮೆ ಚಪಲವಾಯ್ತು. ಆದರೆ ಅದರ ಮುಂದಿನ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಈ ಕೆರೆಯುವ ಸದ್ದು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಏನಿರಬಹುದು!

ಆಗ ನಾನೊಂದು ಮೂರ್ಖ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಕಣ್ಣಿಗೇನೂ ಕಾಣಿಸದಷ್ಟು ಕತ್ತಲು ಕವಿದಿದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲೇನು ಕೆರೆಯುವ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಿ ದೆಯೆಂದು ನೋಡೋಣವೆಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೈಚಾಚಿ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ತಡವಿದೆ. ನಾನೇನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ದೂರ ಕೈಚಾಚಿ ತಡವಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬೆರಳಿನ ತುದಿಗಳಿಗೆ ಏನೋ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಮೃದುವಾದ ರೋಮಮಯ ವಸ್ತು ಒಂದು ತಡವಲು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ದೊಡ್ಡ ಅನಾಹುತ ಒಂದು ಸಂಭವಿ ಸಿತು. ನರಭಕ್ಷಕ ಹೊದ ರಾತ್ರಿ ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ಶವವನ್ನು ಹೊರಗೆ ಎಳೆದು

ಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟವಾಗಿದ್ದು ನೆನದೋ ಅಥವಾ ಆ ಹೆಣವನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗಗಳಿಂದ ಹೊರಗೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೆ ಎಂದು ಅನ್ವೇಷಿಸಲೋ ತಡಿಕೆಯ ಕೆಳಗಿನ ಕಂಡಿಯಿಂದ ಮುಂಗಾಲುಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ ಹೆಣವನ್ನು ನಿಲುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಿಂದಲೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ಆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಪರಚುವ ಸದ್ದು. ನನ್ನ ಬೆರಳುಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಅದರ ಮುಂಗಾಲುಗಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಸವರಿದವೋ ದೆವ್ವ ಭೂತಗಳನ್ನು ನಂಬದ ಆ ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಕೂಡಲೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು! ಇನ್ನಾರೋ ಬದುಕಿರುವವರೊಬ್ಬರು ಒಳಗೆ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ! ಎಂದು.

ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಸಾಧಾರಣ ಹುಲಿ ಆಗಿದ್ದರೆ ಚಕ್ಕನೆ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ವಾಪಾಸು ದೌಡಾಯಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇದು ನರಭಕ್ಷಕ! ತನ್ನ ಸಹನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಭೀಕರ ಘರ್ಜನೆ ಮಾಡಿತು. ಮರುಕ್ಷಣ ನನ್ನೆದುರು ಇದ್ದ ತಡಿಕೆಯ ಅಡ್ಡ ಬಿದಿರುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಚ್ಚಿ ಎಳೆದು ಪುಡಿ ಪುಡಿ ಮಾಡತೊಡಗಿತು.

ಇದರಿಂದ ನನ್ನ ದಾರಿ ಸುಗಮವಾಯ್ತು. ನೋಡು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ತಡಿಕೆ ಹರಿದು ದೊಡ್ಡ ತೂತಾಯ್ತು. ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಟಾರ್ಚ್ ಬಿಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಭೀಕರ ಕೋರೆದಾಡೆಗಳ ನರಭಕ್ಷಕನ ಮುಖ ಇತ್ತು! ನನ್ನ ಕೋವಿ ನಳಿಗೆ ತುದಿಯಿಂದ ಕೆಲವೇ ಇಂಚುಗಳ ದೂರ ದಲ್ಲಿದ್ದ ಅದರ ತಲೆಗೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆಯುವುದೇನೂ ಕಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಮುಂದೇನು ಸಂಭವಿಸಬಹುದೆಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದ್ದ ನಾನು ಕೋವಿ ಮತ್ತು ಟಾರ್ಚಿನೊಡನೆ ಸರಸರ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ತಡಿಕೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿಯತ್ತ ಉರುಳಿದೆ. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ನರಭಕ್ಷಕ ತಡಿಕೆಯನ್ನು

ಇಬ್ಬಾಗ ಮಾಡಿ ಬಳಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ತಲೆಗೆ, ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮತ್ತೆರಡು ಗುಂಡು ಹೊಡೆದು, ಗುಡಿಸಿಲೊಳಗಿನ ಅಪಾಯಕಾರಿ ವಲಯದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಆಚೆಗೆ ಜಿಗಿದೆ. ಹೊರಗಡೆಯ ದೃಶ್ಯನೋಡಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸ್ತಂಭೀಭೂತನಾದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿ ಗುಡಿಸಿಲಿನ ಹೊರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಅಡಿಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಬದ್ದಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ನಾನಿ ಈ ಹುಲಿಗೆ ಕೋವಿ ತಾಗುವಷ್ಟು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಎರಡು ಗುಂಡು ಹೊಡೆದಿದ್ದ. ನನ್ನ ಗಲಾಟೆ ನನ್ನ ಕೋವಿ ಈಡಿನ ಶಬ್ದ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸ್ನಾನಿಯ ಗುಡಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ನಾನು ರೈಫಲ್ ಹಾರಿಸಿದ ಸದ್ದು ಕೇಳಿತಂತೆ. ಆದರೆ ಮರುಕ್ಷಣ ತಡಿಕೆ ಮುರಿಯುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು ಮತ್ತು ಇಡಿ ಗುಡಿಸಲೇ ಅದು ರುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ನಾನು ಮೊದಲೇ ಅವನಿಗೆ ನೀಡಿದ್ದ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ನೆಲ್ಲಾ ಅಲಕ್ಷಿಸಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಸ್ನಾನಿ ಹೊರಬಂದ. ಅವನಿಂದ ಕೆಲವೇ ಅಡಿಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿ! ಗುಡಿಸಿಲೊಳಗೆ ಅದರ ಜೊತೆಗಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಗಲಭೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಏನು ಮಾಡುವುದು ತಿಳಿಯದೆ ನಿಂತಿದೆ! ಸ್ನಾನಿ ತನ್ನ ಜೋಡುನಳಿಗೆ ತೋಟಾ ಕೋವಿಯ ಎರಡು ಗುಂಡುಗಳನ್ನೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದರತ್ತ ಹಾರಿಸಿದ.

ನಾವು ಊಹಿಸಿದಂತೆ ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿ ಹೆಣ್ಣುಹುಲಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಂದು ಅದರ ಪ್ರಿಯಕರ.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ತ್ಯಾಗರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಭ್ರಮವೋ ಸಂಭ್ರಮ. ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ತಲುಪುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಬುದ್ಧಯ್ಯ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಬೀಗತೊಡಗಿದ, ತನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿ ಈಗಲಾದರೂ ಊರವರಿಗೆ ಅರಿವಾಯ್ತಲ್ಲಾ ಎಂದು. ಅವನನ್ನು ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಕರೆಸಿ ಅವನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗೆ ಅಭಿನಂದಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು. ಏಕೆಂದರೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಲ್ಲಲಾರದಷ್ಟು ಕುಡಿದಿದ್ದ.

ಪೇರ್‌ಖಾನ್

ಗುರಪ್ಪನ ಹಣಬರಹ - ೧

ಬಹಳ ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಬಬ್ಬ ನಿವೃತ್ತ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿ ಇದ್ದ. ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಸಾಹೇಬ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುತ್ತೇರಾಯನ್ ಪರ್ವತಗಳ ತಪ್ಪಲಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಮುನ್ನೂರು ಎಕರೆ ಕಾಡನ್ನು ಆತ ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸೈಜುಗಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಒಂದು ಭಾರಿ ಬಂಗಲೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಹಳೇ ಕಾಲದ ಕೋಟೆ ಕೊತ್ತಲಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರುತ್ತಿತ್ತು.

ಈತನಿಗೆ ಕಾಡನ್ನು ಕಂಡರೆ ಪ್ರಾಣ. ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅನೇಕ ಕಾನೇಕ ಕೆಲಸಗಾರರುಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಕಾಡಿನ ಲಂಟಾನ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಕಳೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಿತ್ತು ಅದನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ.

ಲಂಟಾನ ಆಗತಾನೆ ಭಾರತದ ಕಾಡುಗಳನ್ನು ಹೇಗೋ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿತ್ತು. ಸಾವಿರಾರು ಎಕರೆ ಮನ್ನಾ ಜಂಗಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿತ್ತು. ಸರ್ಕಾರ ಈ ಸಸ್ಯವನ್ನು ಕಾಡಿನಿಂದ ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡಲು ಬಗೆ ಬಗೆಯ ವಿಷಗಳನ್ನು ಇವುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಿಂಪಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ಇದನ್ನು ತಿಂದು ಬದುಕುವ ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಗಳನ್ನೂ ತಂದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಲಂಟಾನದ ಆಕ್ರಮಣಕ್ಕೆ ಇದಾವುದೂ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಇವು ಒಣಗಿನಂತಾಗ ಬೆಂಕಿ ತಾಗಿ ಇವು ಹೊತ್ತಿ ಉರಿದರೂ ಅನಂತರ ಮಳೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ತಾನೇತಾನಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ಈ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕಲೆಕ್ಟರು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ "ಜಂಗಲ್ ಬಂಗಲೆ" ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಅವನ ಕಾಡಿನ ಹೆಸರು "ಬೆಟ್ಟಮಂಗಲಂ ಎಸ್ಟೇಟ್" ಎಂದು. ಅವನು ಕೊನೆಗೆ ಇದನ್ನು ಬಬ್ಬ ಆಂಗ್ಲೋ ಇಂಡಿಯನ್ನಿಗೆ ಮಾರಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ

ಹೋದ. ಆ ಆಂಗ್ಲೋ ಇಂಡಿಯನ್ ಕಾಡನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸಿದ. ಮತ್ತೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಲಂಟಾನದ ಪೊದೆಗಳು ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿ ಹುಲ್ಲು ಕಡಿಮೆಯಾಯ್ತು. ಸದಾ ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಜಿಂಕೆ, ಕಾಡುಕೋಣ ಮುಂತಾದವು ಕಡಿಮೆಯಾದವು. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಹುಲಿ ಚಿರತೆಗಳಿಗೆ ಆಹಾರ ದೊರೆಯುವುದು ದುಸ್ತರ ವಾಯ್ತು. ಆ ಆಂಗ್ಲೋ ಇಂಡಿಯನ್ ತೀರಿಕೊಂಡನಂತರ ಆ ಕಾಡಿಗೂ ಬಂಗಲೆಗೂ ವಾರಸುದಾರರಿಲ್ಲದೆ ಆ ಜಾಗ ಪಾಳುಬಿತ್ತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆ ಜಂಗಲ್ ಬಂಗಲೆ ಬಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಕುಸಿಯತೊಡಗಿತು. ಬೆಳದಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕದ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಆ ಬಂಗಲೆಯ ಮರ ಮುಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ಬಾಗಿಲುಪಾಡಗಳನ್ನೂ ಕಿತ್ತು ಬಯ್ದರು. ಅನಂತರ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಆ ಬಂಗಲೆಯ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಂದೊಂದಾಗಿ ಕಿತ್ತು ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಸಾಗಿಸಿದರು.

ಈ ಪೇಳೆಗಾಗಲೇ ಬೆತ್ತಮಂಗಲ ಕಾಡಿನ ಜಿಂಕೆಗಳೂ ಕಾಡೆಮ್ಮೆಗಳೂ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದವು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಬದುಕಿದ್ದ ಹುಲಿ ಚಿರತೆಗಳೂ ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿದ್ದವು. ಲಂಟಾನದ ನಿಬಿಡ ಪೊದೆಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಾಡು ಕೋಳಿಗಳು ಮತ್ತು ಚಿಟ್ಟು ಕೋಳಿಗಳು, ಗೌಜುಗನ ಹಕ್ಕಿಗಳೂ ಅಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಇವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವ ಕಾಡು ಮೃಗಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಆಗೀಗ ಬಂದೊಂದು ಹುಲಿಯೋ ಚಿರತೆಯೋ ಜಿಂಕೆ ಅಥವಾ ಕಾಡುಕುರಿಸಿಗಬಹುದೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿತ್ತಷ್ಟೆ.

ಆ ಎಸ್ಪೇಟೆಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಅಯ್ಯೂರೆಂಬ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ಗುರಪ್ಪ ಎನ್ನುವ ೨೫ ವರ್ಷದ ಯುವಕ ಇದ್ದ. ಗುರಪ್ಪ ಆ ಊರಿನ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಐದಾರು ವರ್ಷ ಮೊದಲೇ ಮದುವೆಯಾಗಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಗುರಪ್ಪನ ತಂದೆ ತೀರಾ ಬಡವನಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣಿನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮಂದಿರೂ ಈ ದಟ್ಟ ದರಿದ್ರನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದರು. ಅಂಥದರಲ್ಲೂ ಗುರಪ್ಪನ ತಂದೆ ಗುರಪ್ಪನಿಗೆ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಕಿದ. ಆ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಕಿವಿ ಕೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಒಂದು ಕಾಲು ಕುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಬಹುಶಃ ಹೀಗಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಗುರಪ್ಪನಿಗೆ ಅವಳು ಲಭ್ಯವಾಗಿರಬೇಕು!

ಆದರೆ ಈಗ ಒಂದು ಹೊಸ ಸಮಸ್ಯೆ ಉದ್ಭವವಾಯ್ತು. ಗುರಪ್ಪನಿಗೆ. ಅವನ ತಂದೆ ಅವನಿದ್ದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನೂ ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ಮಾರಿದ್ದ. ಮನೆಯೇ ಇಲ್ಲದ ಗಂಡಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಸರಿ ಗುರಪ್ಪ ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಒಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಲು ಹೊರಟ. ಅವನಿಗೆ ದುಡ್ಡಿರಲಿಲ್ಲ ನಿಜ! ಆದರೂ ಜಂಗ್ಲಿ ಬಂಗಲೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು

ಕಲ್ಲುಗಳು ಉಳಿದಿದ್ದವು. ಬೆಳದಿಂಗಳು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿರುವ ರಾತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಕಾಯ್ದು ಗುರಪ್ಪ ಊರ ಪಟೇಲನಿಗೆ ಗೋಗರೆದು ಅವನ ಎತ್ತನ್ನೂ ಗಾಡಿಯನ್ನೂ ಕಲ್ಲು ಸಾಗಿಸಲು ಎರವಲು ಪಡೆದುಕೊಂಡ. ಪಟೇಲನೂ ಸಹ ಇವನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಇವನನ್ನು ಜೀತದಾಳನ್ನಾಗಿ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬ ದೂರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಅವನಿಗೆ ಎತ್ತಿನಗಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು.

ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಯಾರೂ ನೋಡದಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆ. ಗುರಪ್ಪನಿಗೂ ಹೀಗನ್ನಿಸಿಯೇ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಬೆಟ್ಟಮಂಗಲ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟ. ಸಂಜೆಯಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರೋಣೆಂದು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಿದ್ದ. ಆದರೆ ಒಬ್ಬನೇ ಗಾಡಿಗೆ ಕಲ್ಲು ತುಂಬಿಸುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಸೊಂಟ ಮುರಿಯುವ ಕೆಲ. ಪದೇಪದೇ ವಿರಾಮ ತಗೊಂಡು ಗುರಪ್ಪ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಯ್ತು. ಸೂರ್ಯ ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗೇ ಬಿಟ್ಟ. ಕಾಡಿನ ನಿಶಾಚರ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಕೂಗತೊಡಗಿದುವು. ಗುರಪ್ಪ ನಾಳೆ ಮತ್ತೆ ಬಂದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಲ್ಲು ಹೊರಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ. ನಾಳೆಗೆ ಇನ್ನೂರ ಗಾಡಿ ಕೇಳಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಗಾಡಿ ಚಾಲೂ ಮಾಡಿದ. ಗಾಡಿ ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಭಾರವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಗುರಪ್ಪ ಗಾಡಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೋಲು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ನಡೆದೇ ಹೊರಟ.

ಆ ಬಡಕಲು ಎತ್ತುಗಳಿಗೆ ಗುರಪ್ಪ ಹುಲ್ಲು ನೀರನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಅಸಹನೆಯಿಂದಲೇ ಮನೆಯನ್ನು ನೆನೆನೆದು ದಡದಡ ಹೊರಟವು. ಕಾಡಿನ ಪೌನದಲ್ಲಿ ಗುರಪ್ಪ ನಡೆದು ಸಾಗಿದ. ಮದುವೆಯ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದನೋ ಏನೋ! ತನ್ನ ಹಣಬರಹ ಬೇರೊಂದು ರೀತಿ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಸಮೀಪದ ಪೊದೆಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹುಲಿ ಬಹಳ ಹಸಿದಿತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇನೋ ಆಗಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಖಾಯಿಲೆಯೋ ಅಥವಾ ಅಂಗವಿಕಲತೆಯೇ ಏನೋ ಆಗಿ ಕಾಡಿನ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನಲು ಅಸಮರ್ಥವಾಗಿತ್ತೇನೋ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿಯಂತೂ ಅಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯಿಂದ ಬೇರಾವುದೇ ನರಹತ್ಯೆ ಸಂಭವಿಸಿದ ವರದಿಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ದಾರಿಯ ಬದಿಯ ನೇರಳೆ ಮರದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ದಟ್ಟ ಲಂಟಾನ ಪೊದೆಯೊಂದಿತ್ತು. ಗಾಡಿ ಅದನ್ನು ದಾಟಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿರಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಪೊದೆಯ ಬಳಿಯೇ ಹುಲಿ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಗುರಪ್ಪನ ಮೇಲೆ ಜಿಗಿದಿದ್ದು. ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗಳನಂತರ ನಾನು, ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಪೊಲೀಸರೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ತನಿಖೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಆ ಲಂಟಾನದೊಳಗೆ

ಹುಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಲಂಟಾನದ ಕಡ್ಡಿಗಳು ಬಗ್ಗಿದ್ದವು ಇನ್ನೂ ನೆಟ್ಟಗಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಬಹುಶಃ ಗುರಪ್ಪನಿಗೆ ಏನು ನಡೆಯಿತೆಂದು ಕೂಡಲೇ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಹುಲಿ ಇವನನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಹಿಡಿದನಂತರವೇ ಇವನು ಬದ್ದಾಡಿ ಕೂಗಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಇವನ ಗಲಭೆಗೆ ಗಾಬರಿಬಿದ್ದ ಎತ್ತುಗಳು ತೂಕ ತುಂಬಿದ್ದ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರಾಣದ ಹಂಗುತೊರೆದು ಓಡತೊಡಗಿದವು. ಆದರೆ ಬಹಳದೂರ ಓಡಲಾಗಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಕೊಂಚವೇ ದೂರ ದಲ್ಲಿದ್ದ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ರಭಸಕ್ಕೆ ಗಾಡಿ ದಾರಿಯಾಚೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದೆ.

ಆದರೆ ವಿಚಿತ್ರ! ಗಾಡಿ ಜಖಂ ಆಗಿ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದರೂ ಎತ್ತುಗಳಿಗೆ ಗಾಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಹೇಗೋ ಮಾಡಿ ಕೊರಳ ಕಣ್ಣೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಕಡೆಗೆ ಓಡಿದವು. ಕತ್ತಲಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಅಯ್ಯೂರಿನ ಪಟೇಲನ ಮನೆ ತಲುಪಿದವು.

ಅಯ್ಯೂರಿಗೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ತಮ್ಮ ಓದು ಮುಗಿಸಿದ ಅನಂತರ ಅವರಿಗೆ ಅರಣ್ಯ ಪಾಲನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತರಬೇತಿ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ಆರ್.ಎಫ್.ಓ. ಕೂಡ ಇದ್ದಾರೆ. ತುಂಬಾ ಜನ ಗಾರ್ಡ್ ಮತ್ತಿತರೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳೂ ಇದ್ದಾರೆ.

ಅಯ್ಯೂರಿನ ಪಟೇಲ ಗಾಡಿ ಇಲ್ಲದ ಖಾಲಿ ಎತ್ತುಗಳು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಓಡಿ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡು ಕಂಗಾಲಾದ. ಬಹುಶಃ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆನೆಗಳ ಧಾಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿ ಗಾಡಿ ನಾಶವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದ. ಇಡೀ ಊರನ್ನೇ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಕಛೇರಿಗೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿ ಗಾಡಿ ಹುಡುಕಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿದ. ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಅನುಮತಿ ಏನೋ ಸುಲಭವಾಗಿಯೇ ದೊರೆಯಿತು. ಆದರೆ ಆನೆಗಳ ಕಾಟ ಇರುವ ಕಾಡಿಗೆ ಗಾಡಿ ಹುಡುಕಲು ಊರವರೆಲ್ಲಾ ಅಂಜಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲೆಂದರು. ಕೊನೆಗೆ ಗಾರ್ಡ್‌ಗಳೂ ಪಟೇಲನೂ ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿ ನಾಲ್ಕಾರು ಜನರನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಆಗಲೇ ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಕಾಡಾನೆಗಳನ್ನು ಸಂಧಿಸಲು ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದ ಅವರು ಇನ್ನು ರಾತ್ರಿ ಹುಡುಕಲು ಹೋದಾರೇ? ಅದೂ ಗಾಡಿ ಮುರಿದು ಬಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೊಂದಿದ್ದಾವೆಂಬ ವದಂತಿ ಬೇರೆ ಇದೆ. ಸರಿ ನಾಳೆ ಬೆಳಗಿನವರೆಗೆ ಹುಡುಕಾಟವನ್ನು ಮುಂದೂಡೋಣ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಪಟೇಲ ತನ್ನ ಗಾಡಿಯ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಗುರಪ್ಪನನ್ನು ಶಪಿಸುತ್ತಾ ನಿವ್ರಾಹೀನ ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದ.

ಮಾರನೆ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಗಾಡಿ ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟರು. ಅವರಿಗೆ ರಸ್ತೆ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ಮುರಿದು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದೇನೂ ಕಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಗುರಪ್ಪನ ಸುಳಿವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎತ್ತಿನ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳನ್ನೂ ಗಾಡಿ ಚಕ್ರದ ಗುರುತನ್ನೂ ನೋಡಿದರೆ ಎತ್ತುಗಳು ನಾಗಾಲೋಟದಲ್ಲಿ ಓಡಿ ಬಂದಿದ್ದುವೆಂಬುದನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎತ್ತುಗಳು ಏಕೆ ಆ ರೀತಿ ಓಟ ಕಿತ್ತವು?

ಆನೆಗಳದ್ದೇ ಈ ಕೆಲಸ ಎಂದು ಸಂಶಯಿಸುತ್ತಾ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಎತ್ತಿನ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು. ಕೊಂಚ ದೂರದಲ್ಲೇ ರಸ್ತೆಯ ನುಣ್ಣಗಿನ ಧೂಳಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಇಡೀ ಕಥೆ ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ಬರೆದಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಅಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳಿದ್ದವು. ಹುಲಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳಿದ್ದವು. ಗುರಪ್ಪನ ದೇಹವನ್ನು ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಗೆ ದರದರ ಎಳೆದೊಯ್ದು ಗುರುತುಗಳಿದ್ದವು. ಅಯ್ಯೂರಿನ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಗಡಗಡ ನಡುಕ ಆರಂಭವಾಯಿತು! ಅವರು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಆನೆಗಳನ್ನೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹಲವಾರು ಜನ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಆನೆಗಳು ಇವರ ಮೇಲೆ ಧಾಳಿ ಮಾಡಲು ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡಬಹುದೆಂಬ ಧೈರ್ಯ ಅವರಿಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನರಭಕ್ಷಕ ಎಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವರ ಸ್ಥೈರ್ಯ ಕುಗ್ಗಿಹೋಯಿತು. ಯಾವಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬೇಕಾದರೂ ಸುಳಿವನ್ನೇ ಕೊಡದೆ ತಮ್ಮಮೇಲೆ ಜಿಗಿಯಬಹುದಾದ ನರಭಕ್ಷಕನ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇವೆಂದು ತಿಳಿದು ಕಂಗಾಲಾದರು.

ಹೆಚ್ಚು ತಡಮಾಡದೆ ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲೇ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು

ಎಲ್ಲರೂ ಅಯ್ಯೂರಿನ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಓಟ ಕಿತ್ತರು. ಗುರಪ್ಪ ಸತ್ತು ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ಹುಲಿಗೆ ಆಹಾರವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಅವನ ಕಳೇಬರವನ್ನು ಹುಡುಕಹೋಗಿ ನಾವ್ಯಾಕೆ ಹುಲಿಗೆ ಆಹಾರವಾಗುವುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದರು.

ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅವತ್ತು ನಾನು ಅಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರದ ಶಿವನಪಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಾರ ಹೂಡಿದೆ. ಈ ಚಿಕ್ಕಹಳ್ಳಿ ಅಯ್ಯೂರಿನಿಂದ ಸುಮಾರು ಐದು ಮೈಲುಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದು, ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಕೇವಲ ಐವತ್ತು ಮೈಲುಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಹಳ್ಳಿ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ವನವಿಹಾರ ಸ್ಥಳವಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ವಾರದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಂಗುವುದು ಅಭ್ಯಾಸ. ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ನಾನು ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಟಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಕರಿಯ ನರಭಕ್ಷಕ ಚಿರತೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದಿದ್ದು ನಿಮಗೆ ನಿನಪಿರಬಹುದು!

ಶಿವನಪಳ್ಳಿಯ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ಗಾರ್ಡು ಅಯ್ಯೂರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಹೋಗಿದ್ದವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ಅಯ್ಯೂರಿನ ಮದುವಣಿಗ ಗುರಪ್ಪನಿಗಾದ ಗತಿಯನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ನಾನು ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದ ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷದೊಳಗೇ ಟಾರ್ಚ್ ಮತ್ತು ರೈಫಲ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಯ್ಯೂರಿನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದೆ. ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ಯಾಕೆಟ್ಟು ಬಿಸ್ಕತ್ತು ಹಾಗೂ ಹೆಗಲಿನಲ್ಲಿ ಥರ್ಮಾಸ್ ಫ್ಲಾಸ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಟೀ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ.

ಈ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಅಯ್ಯೂರಿನಿಂದ ಎಂಟು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ದೆನುಕನುಕೊಟ್ಟ ಎನ್ನುವ ಚಿಕ್ಕಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ನರಹತ್ಯೆಯ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿ ನಾನು ಅಯ್ಯೂರನ್ನು ತಲುಪಿದ ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಒಬ್ಬ ಸಬ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರೂ ಒಬ್ಬ ಕಾನಾಸ್ಟೇಬಲ್ಲೂ ಮೋಟಾರು ಸೈಕಲಿನಲ್ಲಿ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಹುಲಿ ಗುರಪ್ಪನನ್ನು ಹಿಡಿದ ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗಳ ತರುವಾಯ ಅದೇ ಲಂಟಾನದ ಪೊದೆಯ ಬಳಿಗೆ ನಾನೂ ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಪೋಲೀಸು ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಬಂದೆವು. ಕದ್ದಮಾಲಿನ ಸಮೇತ ಮುರುಕಲು ಗಾಡಿ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಆ ಸಬ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ. ಹಣಬರಹದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇದ್ದವನು. ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಅಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕಲೆಕ್ಟರನಿಗೂ ಅದರ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕದಿಯಬಂದ ಗುರಪ್ಪನಿಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ವಿಧಿಲೀಲೆಯನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನು ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಆ ತೀರಿಕೊಂಡ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕದಿಯಲು ಬಂದಿದ್ದು ಗುರಪ್ಪನ ತಪ್ಪೆಂದೂ, ಅದಕ್ಕೇ ವಿಧಿ ಗುರಪ್ಪನನ್ನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಉಗ್ರವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿಸಿತೆಂದೂ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೆ. ಆ ಮೂಢರಾದ ಪೋಲೀಸು ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೂ ನನ್ನ ತಮಾಷೆಯ ದೇಶಾವರಿ ಮಾತನ್ನು ಅತಿಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ನನ್ನ ವಿವೇಕಗಳನ್ನು

ಹೊಗಳಿ ತಲೆದೂಗಿದರು.

ಗುರಪ್ಪನ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಬೇಕೆಂಬ ನಿಶ್ಚಯ ಯಾರಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಹುಲಿ ಲಂಟಾನದ ಬಳಗೆ ಅವಿತು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜಾಗವನ್ನು ಪತ್ತೆಮಾಡಿದೆ. ಅದು ದೇಹವನ್ನು ಎಳೆದೊಯ್ದು ಮಾರ್ಗವೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗೇ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊಂಚದೂರ ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೋಗುವುದರೋಳಗೇ ನಮ್ಮ ಹುಡುಕಾಟ ಕೊನೆಗೊಂಡಿತು. ಅಲ್ಲೊಂದು ಏರೋಪ್ಲೇನ್ ಕಾಯಿಯ ಮರ ಇತ್ತು. ಇದರ ಕಾಯಿಗಳು ಏರೋಪ್ಲೇನಿನ ಪ್ರೊಲ್ಲರಿನಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಕಾಯಿಗಳು ಮರದಿಂದ ಉದುರಿದಾಗ ಅವು ಅಕ್ಷರಶಃ ಪ್ರೊಪ್ಲರಿನಂತೆಯೇ ಗಿರಿಗಿರಿ ತಿರುಗುತ್ತ ಬಹಳ ದೂರ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಈ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಹಸಿರು ಹುಲ್ಲಿನ ನಡುವೆ ಮನುಷ್ಯನ ಕೈಯೊಂದು ಆಕಾಶದತ್ತ ಬೆಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿದ್ದು ಕಾಣಿಸಿತು!

ನಾವು ಗುರಪ್ಪನನ್ನು ಅಥವಾ ಅಳಿದುಳಿದ ಅವನ ಅಂಗಾಂಗಗಳ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಪತ್ತೆಮಾಡಿದೆವು! ಎದೆಯಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಅವನ ಶರೀರ ಏನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕೈ ಆಕಾಶದತ್ತ ಬೆರಳು ತೋರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಿಂದ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ. ಹುಲಿ ಅವನನ್ನು ಜೀವವಿದ್ದಂತೆಯೇ ತಿನ್ನಲು ಆರಂಭಿಸಿತ್ತೆ? ನೋವು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಗುರಪ್ಪ ಕೈಗಳಿಂದ ಬಾಯಿ ಬತ್ತಿ ಹಿಡಿದನೆ? ನನಗೂ ಮೈ ಜುಂ ಎಂದಿತು ಗುರಪ್ಪನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ. ಆತನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಆಗಲೇ ಕಟ್ಟಿರುವೆಗಳು ಕಬಳಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಖಾಲಿ ಗುಳಿಗಳಿಂದ ಗುರಪ್ಪನಮುಖ ಆಕಾಶವನ್ನು ವಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಕೆಂಪು ಇರುವೆಗಳು ಆತನ ದೇಹವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮುಸುಗಿದ್ದವು. ಬಹುಶಃ ನರಗಳು ಆತನ ದೇಹವನ್ನು ಈ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಮುಗಿಸದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಇರುವೆ ಗಳೇ ಕಾರಣವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಎದೆಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಗುರಪ್ಪನ ಶರೀರವನ್ನು ಹುಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಿಂದು ಮುಗಿಸಿತ್ತು. ಏರೋಪ್ಲೇನ್ ಮರದ ಎಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಗುರಪ್ಪನ ಶರೀರ ಕಾಣದುದರಿಂದಲೇ ರಣಹದ್ದುಗಳು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಇಳಿದಿದ್ದರೆ ಈ ವೇಳೆಗೆ ನಮಗೆ ಹುಡುಕಲು ಗುರಪ್ಪನ ಶರೀರವೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಗುರಪ್ಪನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಮುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಂಪು ಇರುವೆಗಳಿಗೂ ಕಟ್ಟಿರುವೆಗಳಿಗೂ ಯುದ್ಧ ನಡೆದಂತಿತ್ತು. ಒಂದನ್ನೊಂದು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸುತ್ತೆಲ್ಲ ಜೋಡಿಜೋಡಿ ಉರುಳಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಚಿನ್ನದ ಬಣ್ಣದ ಹೊನ್ನೊಣಗಳು ಕೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಗುಯ್ಯೆಂದು ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಾ ಮುತ್ತುತ್ತಿದ್ದವು.

ಹುಲಿ ತಾನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಈ ಶವವನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಮತ್ತೆ

ಬರುವ ಸಂಭವವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ನನಗನ್ನಿಸಿತು. ಲಕ್ಷಾಂತರ ಕಟ್ಟಿರುವೆಗಳೂ ಕೆಂಜಿರುವೆಗಳೂ ಮುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಕಳೇಬರದ ಬಳಿ ಸಾಗಲು ಜೀವವಿರುವ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಪೋಲೀಸು ಅಧಿಕಾರಿ ತನ್ನೊಡನೆ ಬಂದಿದ್ದ ಪೇದೆಗೆ ಆ ಶವದ ಅಳಿದುಳಿದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ತೆಗೆದು ಅದರ ಸಂಬಂಧಿಕರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಲು ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದ. ಅನಂತರ ಅನವಶ್ಯಕ ಪದಪುಂಜಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಒಂದು ಪರದಿಯನ್ನು ತಯ್ಯಾರು ಮಾಡಿದ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಈ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಿ ಅಯ್ಯೂರಿನ ಟಿ.ಬಿ.ಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಕತ್ತಲಾಗಿತ್ತು. ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ತನ್ನ ಬಂಗಲೋದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲು ಜಾಗ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಆದರೆ ಶಿವನಪಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಊಟ ಮತ್ತು ತಂಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ನನಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲು ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಟಾರ್ಚ್ ಮತ್ತು ರೈಫಲ್ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಈ ಹುಲಿ ಸ್ವಭಾವತಃ ನರಭಕ್ಷಕನಲ್ಲವೆಂಬ ಅನುಮಾನವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ನಾನು ಕತ್ತಲಲ್ಲೇ ಶಿವನಪಳ್ಳಿಗೆ ನಡೆದು ಹೋಗಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ.

ಅರಣ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯೂ ಪೋಲೀಸು ಅಧಿಕಾರಿಯೂ ಈ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ನರಭಕ್ಷಕ ಸನಿಹದಲ್ಲೇ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಹೋಗಲೇ ಕೂಡದೆಂದು ಬಲಾತ್ಕರಿಸಿದರೂ ನನ್ನ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬದ್ಧನಾಗಿ ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟೆ. ಅಯ್ಯೂರಿನಿಂದ ಶಿವನಪಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ ಗುಡ್ಡದ ಇಳಿಜಾರಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ದಾರಿ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದಿಳಿದಂತೆಲ್ಲಾ ಮರಗಳು ಎತ್ತರವಾಗುತ್ತಾ ಬಿದಿರಿನ ಕಾಡು ದಟ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಕತ್ತಲೂ ಮೌನವೂ ಸ್ಥಿವಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಟಾರ್ಚಿನ ಪ್ರಕಾಶ ಜಾಜ್ಜಲ್ಯ ಮಾನವಾಗಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಗಿಡಮರಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಗಲಿಬಿಲಿ ಆರಂಭವಾಯ್ತು. ಹೃದಯದೊಳಗಿಂದ ಯಾವುದೋ ಅವ್ಯಕ್ತ ಭೀತಿ ಉಕ್ಕತೊಡಗಿತು. ನನಗೆ ಯಾವ ಸದ್ದೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯ ಭೀತಸ್ವರದ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಮುತ್ತೆಲ್ಲ ನಿಶ್ಯಬ್ದ ಆವರಿಸಿತ್ತು. ನಾನು ನಡೆಯುವಾಗ ಕ್ಯಾನ್‌ಪಾಸ್ ಬೂಡ್ಡು ಎಲೆಗಳನ್ನು ಒತ್ತುವ ಶಬ್ದ ಮಾತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಭಯ ಉಲ್ಬಣಿಸುತ್ತಾ ಹೋಯ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ತಾಳಲಾರದೆ ಚಕ್ಕನೆ ನಿಂತು ರೈಫಲ್‌ನೂ ಟಾರ್ಚ್‌ನೂ ಹಿಡಿದು ಸರಕ್ಕನೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದೆ. ಹುಲಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಟಾರ್ಚಿನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತ ನನ್ನತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದುಗಡೆ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಮಿಣುಕುಹುಳು ಸಹ ಮಿನುಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಸದ್ದೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಹುಳು ಹುಪ್ಪಟೆಗಳ ಜೀರ್ಧನಿ ಸಹ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೇಕೆ ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಾತರ ಕಳವಳ ಎಂದು ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆಯೇ ನನಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಯ್ತು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅದೃಶ್ಯ ವೈರಿ - ೨

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನನಗೆ ನಾನೇಕೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಭಯಭೀತನಾಗಿ ದ್ದೇನೆಂದು ಹೊಳೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಏನೇನು ನಡೆಯಿತೆಂದು ನೋಡಲು ಇನ್ನೊಂದು ಸಜೀವ ಜಂತು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಏನೇನು ಮಾಡಿದರೂ ಯಾರ ಸಹಾಯ ಹಸ್ತವೂ ಲಭ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹುಲಿ ನನಗೆ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಅದು ನಡೆದಾಡುವ ಸದ್ದೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಯಾವುದೋ ಆರನೆಯ ಇಂದ್ರಿಯ ಒಂದು ಹುಲಿ ಖಚಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಕೊಂಚ ದೂರದಿಂದ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೇ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳತೊಡಗಿತು!

ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತವೆ. ಘೇಳಿಡುತ್ತ ಕಾಡಾನೆಯೊಂದು ನಿಮ್ಮತ್ತ ನುಗ್ಗುವಾಗ, ಅಥವಾ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತ ಹುಲಿಯಾಗಲಿ ಚಿರತೆಯಾಗಲಿ ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಚಿಮ್ಮುವಾಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಧೈರ್ಯ ಉಡುಗಿ ನಿಮ್ಮ ಕಾಲುಗಳು ತಂತಾನೆ ಓಡತೊಡಗುತ್ತವೆ. ಅಥವಾ ಕಾಲುಗಳು ನಿರ್ಬಲವಾಗಿ ನಿಂತಲ್ಲಿಂದ ಎತ್ತಿಡಲಾರದೆ ಭೂಮಿಗೆ ಬೇರುಬಿಟ್ಟಂತೆ ಸ್ಥಗಿತವಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತವೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ಮನುಷ್ಯರು ಗಾಬರಿಬೀಳದೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುವುದು ಅತಿ ವಿರಳ. ಆಲೋಚಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯವಿರುವುದೂ ಅತಿ ವಿರಳ.

ಆದರೆ ಈಗ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನ್ನೆದುರು ಯಾವುದೇ ಘೇಳಿಡುವ ಕಾಡಾನೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಘರ್ಜಿಸುವ ನರಭಕ್ಷಕನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ನೀಶಬ್ದ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ನಿಲುಕದ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಅಷ್ಟೇ ಇದ್ದುದು. ಆದರೆ ಅವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ಆ ಜಾಗದಿಂದ ಕೂಡಲೆ ಓಡಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಮನಸ್ಸಾಗತೊಡಗಿತು. ಎಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಕಾಲುಗಳು ಚಡಪಡಿಸಿದವು. ಅದನ್ನು ತಡೆದುಕೊಂಡು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಲು ನನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾಳೆ ಸಂಯಮವನ್ನು ನಾನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದೆ. ಹುಲಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದುದೂ ನಾನು ಭೀತಿಯಿಂದ ಓಡುವುದು. ಎಲ್ಲಾ ಹುಲಿಗಳೂ ನರಭಕ್ಷಕಗಳೂ ಮಾಡುವುದೇ ಅಷ್ಟು. ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಇದಿರಾಳಿಗಳೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಭಯಭೀತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಅನಂತರ ಅವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲುತ್ತವೆ.

ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು, ನಾನಿಗ ನನ್ನ ಹಿಂದಿರುವ ಈ ಅದೃಶ್ಯ ನರಭಕ್ಷಕನ ದಾಡೆಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಓಡುವುದಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಬೇಕು ಎಂದು. ನರಭಕ್ಷಕ ಹಿಂದೆಲ್ಲೋ ಪೊದೆಗಳೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದೆ! ಅಥವಾ ಮುಂದೆ

ಹೋಗಿ ಯಾವುದೋ ಪೊದೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಜಿಗಿಯಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದೆ! ಅಥವಾ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇರಬಹುದು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಟಾರ್ಚ್‌ನ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ಬೆಳಕು ಕತ್ತಲನ್ನು ಅತ್ತಿತ್ತ ಸೀಳಿ ಬೀಳುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ಸಂಶಯದಿಂದಷ್ಟೆ ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಮೈಮೇಲೆ ಹಾರದೆ ಸುಮ್ಮನಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಂದೋ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಧಾಳಿ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಇದೇ ನನ್ನನ್ನು ಚಿಂತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ನರಭಕ್ಷಕನೇನಾದರೂ ನನ್ನಮೇಲೆ ಧಾಳಿಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸಿದರೆ ನಾನು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಇಷ್ಟೆ, ನನ್ನ ಟಾರ್ಚ್‌ನ್ನು ನಂದಿಸಿ ದಡದಡ ಓಡಬೇಕಿತ್ತು!

ನಾನು ವೇಗವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಏನೂ ಆಗದವನಂತೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ನಡೆದು ಆಗೀಗ ಹಿಂದಕ್ಕೂ ಮುಂದಕ್ಕೂ ಟಾರ್ಚ್‌ ಹಾಕುತ್ತಾ ಸಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ದಾರಿ ಕಿರಿದಾಗಿತ್ತು. ಸುಮಾರು ಆರು ಅಡಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಗಲ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಕೊಂಚ ದೂರದಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆ ಬಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತ್ತು. ಆ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆ ಇರುವುದು ನನಗೆ ಟಾರ್ಚ್‌ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡಿತು. ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಜಾರಾಗಿದ್ದ ಆ ಬಂಡೆ ಸುಮಾರು ಎಂಟು ಅಡಿ ಎತ್ತರವಿದ್ದಿರಬಹುದು. ನಾನು ಜೋರಾಗಿ ಓಡಿದರೆ ಆ ವೇಗಕ್ಕೇ ಅದರ ಮೇಲೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹತ್ತಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ನಾನೀಗ ಆ ನರಭಕ್ಷಕ ನನ್ನನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಪತ್ತೆಮಾಡಲು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೂಡಿದೆ.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬಂಡೆ ಹತ್ತಿರಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಮಾರು ನೂರು ಗಜ ದೂರದಲ್ಲಿ ಬಂಡೆ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಓಡಲು ಅದು ತುಂಬ ದೂರ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಧಾಳಿಮಾಡುವಾಗ ಹುಲಿಯ ವೇಗ ಏನಿರುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಾನು ಬಂಡೆ ತಲುಪುವ ಮೊದಲೆ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆರಗಲು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಂಡೆ ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ಗಜದಷ್ಟು ಹತ್ತಿರಾಯ್ತು. ಈಗ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯ ಎಂದುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಕೋವಿಯ ಬಿಲ್ಲು ಏರಿಸಿಕೊಂಡು ಯಾವ ಕ್ಷಣ ಬೇಕಾದರೂ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಲು ಸನ್ನದ್ಧನಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಟಾರ್ಚ್‌ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಆ ಬಂಡೆಯ ಉದ್ದ, ಅಗಲ, ಆಕಾರ, ಎತ್ತರಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡೆ.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಟಾರ್ಚ್‌ ಆರಿಸಿ ನನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಆ ಬಂಡೆ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದೆ.

ನನ್ನ ಟಾರ್ಚ್‌ ಆರಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲೆ ಬಂದಂತೆ

ಕತ್ತಲು ಕವಿಯಿತು. ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಮೊದಲೇ ಬಂಡೆಯ ಇರವನ್ನೂ ದೂರವನ್ನೂ ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು. ಹುಲಿಗೆ ಅದರ ಎದುರಾಳಿಯ ತಂತ್ರ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದೆರಡುಕ್ಷಣ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಓಡುತ್ತಾ ಹುಲಿ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದು ನನ್ನ ಭ್ರಮೆ ಇರಬಹುದೆಂದು ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಎದೆ ನಡುಗಿಸುವಂತೆ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹುಲಿಯ ಘರ್ಜನೆ ಕೇಳಿತು. ನರಭಕ್ಷಕ ನಾನು ಓಡಿದನ್ನು ನೋಡಿ ತನ್ನ ಅಂತಿಮ ಧಾಳಿಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿತ್ತು. ಬೆನ್ನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಘರ್ಜನೆ ಕೇಳಿ ನಾನು ಇನ್ನೂ ಜೋರಾಗಿ ಓಡಲೆತ್ತಿಸಿದೆ. ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಓಡುತ್ತಿದ್ದುದೇ ನನ್ನ ಗರಿಷ್ಠ ವೇಗದಲ್ಲಿ. ನಾನು ಹುಲಿಗಿಂತ ಕೆಲವೇ ಅಡಿಗಳ ಮುಂದೆ ಬಂಡೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ಬಂಡೆಯ ಇಳಿಜಾರಿನ ಮೇಲೆ ಚಿಮ್ಮಿ ನೆತ್ತಿಯತ್ತ ಹತ್ತಿ ಚಕ್ಕನೆ ತಿರುಗಿ ಟಾರ್ಜ್ ಹತ್ತಿ ಸಿದೆ. ಹುಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂಡೆಯ ಬುಡದಲ್ಲಿತ್ತು. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಜಿಗಿಯಲು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕೌಚಿ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಕೋವಿಯ ಗುಂಡು ಭೀಕರ ಆಸ್ಪೋಟನೆಯೊಂದಿಗೆ ಹಾರಿತು.

57321CR

ಶ್ರೀಂಶ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ
ಅಧ್ಯಕ್ಷ ವೃಂದ ಗ್ರಂಥಾಲಯ
ಬೆಂಗಳೂರು

894.814 301

TEB N93

ಆಸ್ಪೋಟನೆಯ ಸದ್ದಿಗೆ ಬೆದರಿದ ಹುಲಿ ಹಿಮ್ಮೆಗವಾಗಿ ಬಂದು ಪಲ್ಟಿ ಹೊಡೆಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ರೈಫಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಗುಂಡು ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಹುಲಿಗೆ ಗುರಿಹಿಡಿದು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದೆ.

ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ! ಗುಂಡು ಸಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ!

ಹುಲಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಭೀಕರವಾಗಿ ಘರ್ಜಿಸಿ ನನ್ನ ಎಡಕ್ಕೆ ನೆಗೆದು ಕಾಡಿನ ಎತ್ತರವಾದ ಹುಲ್ಲಿನ ನಡುವೆ ಮಾಯವಾಯ್ತು. ಅವರ ಕಡೆಗೆ ನಾನು ಇನ್ನೊಂದು ತೋಟಾ ತುಂಬಿ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದೆ. ಹುಲಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಯ್ತು. ನನ್ನ ಕೊನೆಯ ಗುಂಡೂ ತಪ್ಪಿಹೋಯ್ತು.

ನಾನು ಮೊದಲ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದಾಗ ತುಂಬಾ ಗಾಬರಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಎರಡನೆಯ ಬಾರಿ ಹಾರಿಸಿದ ಗುಂಡೂ ತಪ್ಪಿ ದೂರದ ಗುಲ್‌ಹತ್ತಿ ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲಿನ ಬಂಡೆಗಳಿಗೆ ತಾಗಿ ಚಿಮ್ಮಿದ ಸದ್ದು ನನಗೆ ಕೇಳಿತು. ಹುಲಿ ಗುರುಗುಡುವಿಕೆ ನಿಂತಿತು. ಹುಲಿಗೆ ನನ್ನ ಎರಡನೆಯ ಗುಂಡು ತಾಗಿತೆ? ಅಥವಾ ನನ್ನ ಮೊದಲ ಗುಂಡಿನ ಏಟಿಗೆ ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿದೆಯೆ. ಅಥವಾ ಎರಡೂ ತಾಗಿದೆಯೆ? ಅಥವಾ ಎರಡೂ ತಪ್ಪಿಹೋದವೆ? ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಅನಾಹುತ ಎಂದರೆ ಹುಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡು ಪಾರಾಯ್ತು?

ಹುಲಿ ಓಡಿಹೋದ ಜಾಗದತ್ತ ನನ್ನ ಟಾರ್ಜಿನ ಬೆಳಕನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಬಂಡೆಯ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಂದುದರಿಂದ ಏದುಸಿರು ಬಂದಿತ್ತು. ಹೃದಯ ಡಬಡಬ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸುಮಾಧಾನ ಆದನಂತರ ನಾನು ಎಷ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿ ಸಾವಿನಿಂದ ಪಾರಾದೆನೆಂದು ಹೊಲೆಯಿತು. ನನ್ನ ರೈಫಲಿನಲ್ಲಿ ಐದು ಗುಂಡುಗಳನ್ನು ಹಾಕಬಹುದಿತ್ತು. ಗುಂಡು ಹಾರದ ತೋಟಾ ಏನಾದರೂ ಮೊದಲಿನದೇ ಆಗಿದ್ದು ಹುಲಿ ಬಂಡೆಯ ಬಳಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಜಿಗಿಯಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಾಗ ಅದು ಹಾರದಿದ್ದರೆ ಹುಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಖಂಡಿತ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು. ನನಗೆ ಆ ತೋಟಾವನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆಳೆದು ಇನ್ನೊಂದು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಲು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಸಮಯ ಖಂಡಿತ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇಅಲ್ಲ! ಹುಲಿ ನನಗೆ ಕೊಂಚ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಎಡಕ್ಕೊ ಬಲಕ್ಕೊ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಓಡುವಾಗಲೇ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಅಪ್ಪಳಿಸಿಬಿಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇತ್ತು.

ಹುಲಿಗೆ ಏನಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟೆ. ಬಂಡೆಯ ಬಳಿ ಹುಲಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಹಾರಿಸಿದ ಗುಂಡು ತಪ್ಪಿದ್ದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ನಾನು ಬಂಡೆಯ ಬಳಿಗೆ ಏದುಸಿರುಬಿಡುತ್ತ ಓಡೋಡಿ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಆ ಸುಸ್ತು ಭಯ ಆತಂಕ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರಿ ಇಡುವ ಮೊದಲೇ ಕೋವಿಯ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಒತ್ತಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ! ಹಾಗಾಗಿ ಹುಲಿಗೆ ಗುಂಡು ತಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲ! ಅಥವಾ ಕೊಂಚ ಎಲ್ಲೋ ಗಾಯವಾಗಿರಬಹುದು!

ಈ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಈಗ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಹೊಡೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೇ ಸರಿ! ಅದಕ್ಕೆ ಗುಂಡು ತಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ. ಗುಂಡಿನ ಶಬ್ದದಿಂದ ಹೆದರಿದ ಅದು ಈಗ ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರಕ್ಕೆ ಪರಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಗಾಯಗೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅದು

ಖಂಡಿತಾ ನನ್ನ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ ಹಿಂಬಾಲಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಲಾರದು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಾನು ಶಿವನಪಳ್ಳಿಗೆ ಈಗ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ನಡೆದು ಹೋಗಲು ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯೋಚಿಸಿದನಂತರ ಶಿವನಪಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅನಂತರ ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹುಲಿಯ ಜಾಡು ಹಿಡಿಯುವುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ.

ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ನಾನು ಶಿವನಪಳ್ಳಿ ತಲುಪಿದೆ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾನು ಮಾಡಬೇಕಾದುದನ್ನೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಟೀ ಮಾಡಿ ಕುಡಿದು ಊಟಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾದೆ. ತುಂಬಾ ಹಸಿವಾಗಿತ್ತು.

ಶಿವನಪಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನ ವಾಸಿಗಳಾದ ಸೋಲಿಗರಾಗಲಿ ಜೇನು ಕುರುಬರಾಗಲಿ ಪೂಜಾರಿಗಳಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಹಳೆಯ ಗೆಳೆಯ ನೊಬ್ಬ ಇದ್ದ. ವರ್ಣರಂಜಿತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಆತನ ಹೆಸರು ಪೇರ್ ಖಾನ್ ಎಂದು. ಅಪನೊಬ್ಬ ಕಾಡಿನ ಕಳ್ಳ. ಮರ ಕಡಿದು ಸಾಗಿಸುವುದು, ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಅಕ್ರಮವಾಗಿ ಹೊಡೆಯುವುದು, ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಧಕಾಯಿತಿಗಳಿಗೂ ಕಾರಣಕರ್ತನೆಂದು ಅನುಮಾನಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ. ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಭತ್ತ ತುಂಬಿ ಕೊಂಡು ದೆನುಕನಿಕೊಟ್ಟದಿಂದ ಅಂಚೆಟ್ಟಿಗೆ ರೈತರು ಒಯ್ಯುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಕಾಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಈತ ಅವುಗಳನ್ನು ದೋಚಿದ್ದನೆಂದು ಎಲ್ಲ ಸಂಶಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಧಕಾಯಿತಿಗಳು ತುಂಬ ಸರಳವಾಗಿಯೂ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯೂ ಆಗಿದ್ದವು.

ಗಾಡಿಗಳು ಧಾನ್ಯ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸಂಜೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದವು. ತಂಪು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರೆ ಎತ್ತುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ದಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಐದಾರು ಗಾಡಿಗಳು ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸಾಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸಾಗುತ್ತವೆ. ಕಾಡಾನೆಗಳ ಹುಲಿಗಳ ಹಾವಳಿಯನ್ನು ತಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗಾಡಿಗಳು ಈ ರೀತಿ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು. ಜೊತೆಗೆ ಕಾಡಿನ ದೆವ್ವ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಭಯವೂ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಹೆದ್ದಾರಿಯ ದರೋಡೆ ಎನ್ನುವುದು ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಯಾರೂ ಕಂಡು ಕೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲು ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ವರದಿಯಾದ ಧಕಾಯಿತಿ ಎಂದರೆ ಅಂಚೆಟ್ಟಿಗೆ ದೆನುಕನಿಕೊಟ್ಟದಿಂದ ಅಕ್ಕಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಐದು ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿಗಳದ್ದು. ಅವುಗಳು ಕಾಡಿನ ಫಾಟಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಸಮಯ. ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವವರೆಲ್ಲಾ ಅರೆ ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಆಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕತ್ತಲಿಂದ ಒಂದು ದನಿ ಕೇಳಿತು. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕರ್ಕಶವಾಗಿದ್ದ ಆ ದನಿಗೆ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವವರೆಲ್ಲ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು ಎಚ್ಚರಾದರು. ಅವರಿಗೆ ರಸೆ ಬದಿಯಲಿ ಯಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದನಿ

ಹೇಳಿತು "ದಾರಿಬದಿಯಲ್ಲಿ ಢಕಾಯಿತರ ಗ್ಯಾಂಗು ಕೋವಿ ಹಿಡಿದು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ದ್ದಾರೆ. ನೀವಾರಾದರೂ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅಷ್ಟು ಜನರೂ ಸಾಯುತ್ತೀರಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿದರೆ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ಪಾರಾಗುತ್ತೀರಿ. ಮೊದಲು ಗಾಡಿಗಳಿಂದ ಇಳಿಯಿರಿ. ಇಳಿದು ಒಂದು ಮೈಲಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹತ್ತನೇ ಮೈಲಿ ಕಲ್ಲಿನ ಬಳಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಬನ್ನಿ. ಒಂದು ನಿಮ್ಮ ಗಾಡಿಗಳನ್ನು ನೀವು ಒಯ್ಯ ಬಹುದು. ನಮ್ಮವನೊಬ್ಬ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ನೀವೇನಾದರೂ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೋ ನಿಮಗೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಲು ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಹೂಂ ನಡೆಯಿರಿ! ನೀವೆಲ್ಲಾ ಬಡವರು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ತೊಂದರೆಗೀಡು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಬೇಕಿರುವುದು ನಿಮ್ಮ ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸಾಹುಕಾರರ ಸ್ವತ್ತು!"

ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವವರು ತಮ್ಮ ಜೀವ ಉಳಿಯಿತಲ್ಲಾ ಎಂದು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಆ ದನಿಯ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಅಕ್ಷರಶಃ ಪಾಲಿಸಿದರು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದಾಗ ಅವರ ಗಾಡಿಗಳು ಎಲ್ಲಿದ್ದವೋ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದವು. ಆದರೆ ಅವರ ಗಾಡಿಗಳೊಳಗಿದ್ದ ಹಲವು ಅಕ್ಕಿ ಮೂಟೆಗಳು ಮಾತ್ರ ನಾಪತ್ತೆಯಾಗಿದ್ದವು. ಢಕಾಯಿತರ ಗ್ಯಾಂಗು ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಗಿಸುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಿ ರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ!

ಇದು ಆ ಹೆದ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕಾರುಬಾರಿ ನಡೆಯಿತು. ಅನಂತರ ಈ ದಾರಿಗೆ ಪೋಲೀಸರು ಪಹರೆ ಹಾಕಲಾಯ್ತು. ಕೆಲವರು ಹಳ್ಳಿಯ ಪುಂಡರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಪೋಲೀಸರು ಲಾಕಪ್ಪಿಗೆ ಹಾಕಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಚಚ್ಚಿದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಸಹ ಒಬ್ಬ. ಆದರೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ ತಮಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ತಾವು ನಿರಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಪೋಲೀಸರು ಯಾರ ಮೇಲೂ ಮೊಕದ್ದಮೆ ಹೂಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಇಂಥದೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ನನಗೆ ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಪರಿಚಯವಾಗಿದ್ದು. ಆತ ಆಗತಾನೆ ಪೋಲೀಸರ ಆತಿಥ್ಯದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ್ದ. ನಿರಪರಾಧಿಯಾದ ತನಗೆ ಪೋಲೀಸರಿಂದ ಎಂಥ ಅನ್ಯಾಯವಾಯ್ತು ಎಂದು ತಾರಸ್ವರದಿಂದ ಕೂಗಾಡಿ ತನ್ನಂಥ ಒಳ್ಳೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲವೆಂದು ದುಃಖಿಸಿದ. ಆದರೆ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಕಿಡಿಗೇಡಿಯ ಹೊಳಪು ಮಾತ್ರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನನಗೆ ಕಂಡಿತು. ಅವನಿಗಾಗಿರುವ ಅನ್ಯಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದೇನೂ ದುಃಖವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಸಾಬಿ ತುಂಬಾ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿ ಮತ್ತು ಒರಟ. ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಎಂದರೆ ಹುಲಿಗಳ ನಾಯಕ ಎಂದು ಅರ್ಥ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತಿದ್ದ ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹಿಡಿಸಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಷೇರ್ ಖಾನ್ ನನ್ನ ಮಿತ್ರನಾದ. ಶಿವನ

ಪಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಭೇಟಿಕೊಟ್ಟು ಚಾ ಕುಡಿಯುವುದು ನನ್ನ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ನಾನೆಂಥ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಆತನನ್ನು ಕರೆದರೂ ಸಹಾಯ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು.

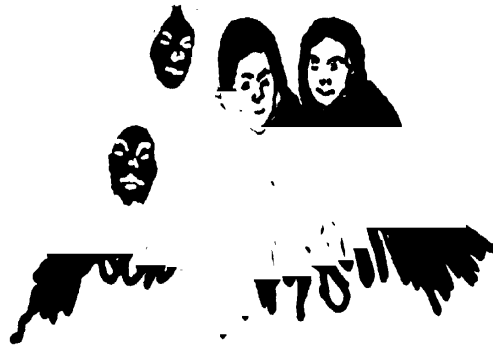
ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೆ ನಾನು ನೇರವಾಗಿ ಪೇರ್ ಖಾನ್ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನಾನು ಹೊಡೆದ ಮೊದಲ ಗುಂಡು ಹುಲಿಗೆ ತಾಗಿರಲೇ ಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಬಲವಾದ ಸಂಶಯವಿತ್ತು. ಈಗ ನಾವು ಗಾಯದ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಬೇಕಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಸಹಾಯ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಎಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಗಿಡಬಳ್ಳಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಗಾಯದ ಹುಲಿಯ ಜಾಡು ಹಿಡಿದು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅಗಾಧ ಏಕಾಗ್ರತೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಒಬ್ಬನೇ ಈ ರೀತಿ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಗಾಯದ ಹುಲಿ ನಮ್ಮ ಎಡಕ್ಕೋ ಬಲಕ್ಕೋ ಹುಡುಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದು ಹಠಾತ್ತನೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನೆಗೆಯುವ ಸಂಭವ ತುಂಬಾ ಇದೆ. ಅಥವಾ ನಾವು ಗಮನವಿಟ್ಟು ಹುಲಿಯ ಜಾಡನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಗಾಯದ ಹುಲಿ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾ

ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ಸುಸಮಯ ಕಾಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಇದೆ.

ನಾವೇನಾದರೂ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾ ಹುಲಿಯನ್ನೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಹುಲಿಯ ಜಾಡೇ ಮಾಯವಾಗಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿ ಅಲೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹುಲಿಯ ಜಾಡು ಹಿಡಿಯುವ ಮತ್ತು ಹುಲಿಯ ಧಾಳಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರುವ ಎರಡೂ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬನೇ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಮುಂದುವರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಅನುಭವದಿಂದ ಅರಿತಿದ್ದೇನೆ. ಒಬ್ಬ ಹುಲಿಯ ಜಾಡನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುತ್ತ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕೋವಿ ಹಿಡಿದು ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಾದರೂ ಧಾಳಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಹುಲಿಗೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವುದೇ ಗಾಯದ ಹುಲಿ ಹುಡುಕುವ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗ. ಇಂಥ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಜೀವ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಕೈಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.

ಪೇರ್‌ಖಾನ್ ನಾನು ಸಹಾಯ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮರುಮಾತಾಡದೆ ಓಹೋ ಆಗಲಿ ಎಂದು ಸಮ್ಮತಿಸಿದ. ಆದರೆ ಒಂದು ಕರಾರು ಹಾಕಿದ, ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸಾಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಸರಿಯಾಗಿ ಟೀ ಸೇವಿಸಿದ ಅನಂತರವೇ ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಎಂದ. ಕೈ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವನ ನಾಲ್ವರು ಹೆಂಡರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಇಣುಕಿದಳು. "ಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಏಕ್ ಅಚ್ಛಾ ಚಾ. ಫಸ್ಪ್‌ಕ್ಲಾಸ್" ಎಂದು ಚಾ ಮಾಡಲು ಆರ್ಡರ್ ಕೊಟ್ಟ.

ಆತ ಮುಸಲ್ಮಾನನಾದ್ದರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಹೆಂಡರನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಆತನಿಗೆ ಸಮ್ಮತಿ ಇತ್ತು. ಒಬ್ಬಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಗುದೊಬ್ಬಳನ್ನು, ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕು ಜನರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಒಬ್ಬಳೇ ಒಬ್ಬಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೆ ನಿಭಾಯಿಸಲು ದುಸ್ತರವಾಗಿದ್ದ ನನಗೆ ಇವನು ಹೇಗೆ ನಾಲ್ವರನ್ನು ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಾನೆಂದು ಅಚ್ಚರಿಯಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಕೇಳಿದೆ. ಪೇರ್‌ಖಾನ್ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಚಳಕವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ.

ರಕ್ತದ ಜಾಡಿನಲ್ಲಿ...- ೨

ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ತನ್ನ ಹೆಂಡಿರನ್ನು ಹದ್ದುಬಸ್ತಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಆಳಲು ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ಧೋರಣೆಯನ್ನೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಅವನು ಯಾವ ಬಬ್ಬಳು ಹೆಂಡತಿಯ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷವಾದ ಒಲವನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ತೀರ ಚಿಕ್ಕವಳ ಬಗ್ಗೆಗಾಗಲೀ ಅಥವಾ ತೀರಾ ಸುಂದರಿಯಾದವಳ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಪಕ್ಷಪಾತವನ್ನು ಅವನೆಂದೂ ತೋರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹೊರಗಡೆ ಓಡಾಡಬೇಕಾದರೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಘೋಷಾ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಕರಿಯ ಬುರ್ಖಾ ಇಲ್ಲದೆ ಅವರು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಯಾವ ಗಂಡಸಿಗೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ವದನಾರವಿಂದಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನೊಬ್ಬನೆ ಷೇರ್‌ಖಾನನ ವಿಶೇಷ ಮಿತ್ರನಾದುದರಿಂದ ಮಾತ್ರ ನನ್ನೆದುರು ಬುರ್ಖಾ ಹಾಕದೆ ಅವರು ಓಡಾಡಬಹುದಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಅದೂ ಯಾವಾಗಲೋ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆಯಷ್ಟೆ! ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಟೀ ಕುಡಿಯುವಾಗ ಮಾತ್ರ.

ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ತನ್ನ ಮನೆಗೆಲಸವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಭಾಗಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಪ್ರತಿವಾರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬಳು ಒಂದೊಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಸರದಿ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಒಂದುವಾರ ಬಬ್ಬಳು ಇಡೀ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕಳಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಮೂರನೆಯವಳು ಮುಸುರೆ ತಿಕ್ಕುವುದು. ನಾಲ್ಕನೆಯವಳು ಮನೆ ಗುಡಿಸುವುದು, ಬಟ್ಟೆ ಬಗೆಯುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ. ಮೂರನೆಯ ವಾರ ಈ ಸರದಿಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೀಗೆ ವಾರಂಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಸರದಿ ಪ್ರಕಾರ ಮನೆಗೆಲಸದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಮಾತ್ರ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾವಾ ಬನಂತೆ ಕುಳಿತು ಜೂರತ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನಷ್ಟೆ! ಹೊರಗಡೆ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ತರಹ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ, ಇಂಥದೇ ಕೆಲಸ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೊದಲೆ ತಿಳಿಸಿದ ಕಾಳ ವ್ಯವಹಾರಗಳೂ ಹಲವು. ಆಯಾ ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವಾದ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಯಾವಳು ಮಾಡುತ್ತಾಳೋ ಅವಳೊಡನೆ ವಾರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ದಿನ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನು ಮೂವರೊಡನೆ ಒಂದೊಂದು ದಿನ. ಶುಕ್ರವಾರ ಮತ್ತು ಭಾನುವಾರ ಹೆಂಗಸರೊಡನೆ ಮಲಗುವುದಕ್ಕೆ ರಜಾ ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿದ್ದ. ಅದು ವಿರಾಮದ ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು.

ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಕುಟುಂಬ ಬಡಕುಟುಂಬ. ಆದರೆ ಸುಖ ಸಂತೋಷ

ಸಮಾಧಾನಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ಕುಟುಂಬ. ಆ ಹೆಂಗಸರು ಯಾರೂ ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಜೊತೆ ಜಗಳವಾಡಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮೊಳಗೂ ಜಗಳವಾಡಿದ್ದು ಅಪರೂಪ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಆದಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಎರಡೂ ಪಕ್ಷಗಳಿಗೂ ದೊಣ್ಣೆಯಿಂದ ಸಮಾನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಹೊಡೆತಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಷೇರ್‌ಖಾನನ ಅವಿರತ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮೀರಿ ಅವನಿಗೆ ಯಾವಳಿಂದಲೂ ಈವರೆಗೂ ಮಕ್ಕಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಅವನಿತ್ತ ಟೀ ಕುಡಿದು ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟೆವು. ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಹತ್ತಿರ ಯಾವ ಬಂದೂಕೂ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುರಾತನ ಕಾಲದ ಖಡ್ಗ ಬಂದನ್ನು ಆತ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ. ಅದು ಅವನ ತಂದೆಯ ತಂದೆಯ ತಂದೆಯ ತಂದೆಯದಂತೆ! ಮೈಸೂರು ಹುಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತನಾಗಿದ್ದ ಟಿಪ್ಪು ಸುಲ್ತಾನನ ಕೈಕೆಳಗೆ ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಪೂರ್ವಿಕರು ಸರದಾರರಾಗಿ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಟಿಪ್ಪು ಕೊಟ್ಟ ಖಡ್ಗ ಅದೆಂದು ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಆ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದ ಖಡ್ಗದ ಕತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕಿ ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಟಿಪ್ಪು ಕಾಲದ್ದೋ ಅಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯುವಷ್ಟು ವ್ಯವಧಾನ ನನಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ ನಾನು ನನಗೆ ನಾನೆ ಎಂಬಂತೆ ಬಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಎತ್ತಿದೆ "ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದೂ ಬಂದೂಕು ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತೀ ಯಲ್ಲಾ ಷೇರ್ ಖಾನ್, ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಹೆದ್ದಾರಿಯ ಢಕಾಯಿತರು ಗಾಡಿಯವರನ್ನು ಬಂದೂಕಿನಿಂದ ಸುಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಹೇಗೆ?" ಎಂದು ತುಂಟ ನಗೆ ನಕ್ಕು ಕೇಳಿದೆ. ಮೌನವಾಗಿ ಕೊಂಚ್ಚ ಹೊತ್ತು ನಡೆದ ಅನಂತರ ಕಿಡಿಗೇಡಿ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಷೇರ್‌ಖಾನ್ ಹೇಳಿದ "ನೀವು ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಸುಳ್ಳು ಎಂದೇ ತಿಳಿಯಿರಿ ಸಾಬ್. ನನ್ನ ಬಳಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಬಂದೂಕು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಢಕಾಯಿತರ ಗ್ಯಾಂಗು ಎಂದರೆ ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ನಾಲ್ವರು ಹೆಂಡಿರಷ್ಟೇ. ನನ್ನ ಮೊದಲ ಹೆಂಡತಿ ತುಂಬಾ ವಯಸ್ಸಾದರೂ ಬುದ್ಧಿವಂತೆ. ಅವಳದೇ ಇದೆಲ್ಲಾ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ. ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಆಗಲೂ ಬಂದೂಕು ಇರಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಅವನು ನಿಜ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸಿತು!

ಇದೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡಿ ಮುಗಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾನು ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತಿ ನಿಂತು ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದ ಬಂಡೆಯ ಬಳಿ ಸಾರಿದ್ದೆವು. ನಾವು ಮೌನವಾಗಿ ಬಂಡೆಯ ಬಳಿ ನಡೆದು ಗುಂಡು ಹೊಡೆದ ಜಾಗವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದೆವು. ನೆಲ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಯಾವ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳಾಗಲೀ ರಕ್ತದ ಕಲೆಯಾಗಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮೌನವಾಗಿ ಹುಲಿ ಕಣ್ಣರೆಯಾದ ರಸ್ತೆ

ಪಕ್ಕದ ಪೊದೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ.

ಷೇರಾಖಾನನನ್ನು ಹಿಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಾನು ಮುಂದುವರಿದೆ. ಪೊದೆಗಳಡೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಣಿಯೊಂದು ನುಗ್ಗಿಹೋದ ಗುರುತುಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಕೆಲವು ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಕಡ್ಡಿಗಳು ಅದು ನುಗ್ಗಿದ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಮುರಿದುಕೊಂಡು ಇನ್ನೂ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಎರಡೇ ಎರಡು ಮಾರು ದೂರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಹನಿಗಳು ಬಿದ್ದಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡಿತು!

ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಜಮಖಾನದಂತೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕಂದುಬಣ್ಣದ ತರಗೆಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ರಕ್ತ ಸಿಡಿದಂತೆ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ನಾನು ಬಗ್ಗಿ ಬೆರಳಿನಿಂದ ಮುಟ್ಟಿನೋಡಿದೆ ರಕ್ತ ಗರಣಿ ಗರಣಿಯಾಗಿ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದಂತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಗುಂಡು ಆಳವಾದ ಗಾಯ ಮಾಡಿದೆ! ಇದು ಕೇವಲ ಚರ್ಮದ ಮೇಲಿನ ಗಾಯ ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಖಚಿತವಾಯ್ತು.

ನಾವೀಗ ಸ್ಥಳ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ಷೇರಾಖಾನನನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟೆ. ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾ ಹುಲಿಯ ಜಾಡು ಹಿಡಿಯ ಬೇಕಿತ್ತು. ನಾನು ಕೋವಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಾದರೂ ಮೈಮೇಲೆ ನೆಗೆಯುವ ಹುಲಿಗಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದೆ.

ಈ ಸಾಬು ಹುಟ್ಟಾ ಕಾಡು ಜನರಂತೆ ಶಿಕಾರಿದಾರನಲ್ಲ. ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಜಾಡು ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗಿರುವ ಜನ್ಮಜಾತ ಪ್ರತಿಭೆ ಈತನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸರಿದೂಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಕಾಡಿನ ಜನಗಳಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಜಾಡುಹಿಡಿಯಲು ಈತನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ತುಂಬ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಾಗಿತ್ತು. ನಾವು ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ರಕ್ತದ ಹನಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಹೋದವು. ಹುಲಿ ನೆಗೆನೆಗೆದು ಮುಂದಡಿ ಇಟ್ಟಂತೆ ಬಹುಶಃ ಗಾಯ ಕೆದಕಿದಂತಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ರಕ್ತ ಸೋರಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ರಕ್ತ ಚೆಲ್ಲಿದಂತೆ ಗರಣಿಗರಣಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟಿದ್ದು ಕಂಡಿತು. ನಮಗೆ ಜಾಡು ಹಿಡಿದು ಮುಂದುವರಿಯಲು ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವೇ ಆಯ್ತು.

ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಹಳುವಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಚಲನೆ ಕಂಡಂತಾಗಿ ನಾನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಷೇರಾಖಾನನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೆ. ತಕ್ಷಣ ಅವನು ಎಲ್ಲಿದ್ದನೋ ಅಲ್ಲಿ ಅದೇ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಲಾಸದೃಶವಾಗಿ ನಿಂತ. ನಾನು ಕೋವಿಯನ್ನು ಎದೆಗೆರಿಸಿ ಚಲನೆ ಕಂಡ ಜಾಗವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಹಿಂದಕ್ಕೂ ನೋಡಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಗಾಯದ ಹುಲಿಗಳು ಹೇಗೋ ಅಡಗಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ

ಹಿಂದಿನಿಂದ ನೆಗೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಚಾತುರ್ಯ ತೋರಿಸುತ್ತವೆ.

ಮತ್ತೆ ಪೂದೆ ಅಲ್ಲಾಡಿತು. ಓಹೋ ಕಾಲ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಯ್ತು ಎಂದು ನಾನು ಕೋವಿ ಎತ್ತಿದೆ. ಎಡಗೈಯಿಂದ ಪೇರಾಖಾನನನ್ನು ನನ್ನ ಹಿಂದಕ್ಕೆಳೆದುಕೊಂಡೆ.

ಮತ್ತೆ ಚಲಿಸಿದಂತಾಯ್ತು. ಮತ್ತೆ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೋಡಿದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನನಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯ್ತು. ಯಾವುದೋ ಮರದ ಮೇಲಿನ ಚಿಕ್ಕಕೊಂಬೆಯೊಂದು ಮುರಿದು ಪೂದೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನೆಲದತ್ತ ಜಾರುತ್ತಿತ್ತು. ಬಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಚಿಕ್ಕಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಬಹುಶಃ ಯಾವುದೋ ಕಾಡಾನೆ ಮುರಿದಿತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ನಾವು ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಮಾತಾಡುವಂತೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪೇರಾಖಾನನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆಳೆದು ಮುಂದುವರಿಯುವಂತೆ ಸಂಜ್ಞೆಮಾಡಿದೆ. ಅನಂತರ ನಾವು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆ ಮುರಿದು ಬಿದ್ದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ದಾಟಿಕೊಂಡು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದೆವು.

ಕೊಂಚ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ರಕ್ತ ಅಲ್ಲಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಎರಚಿದಂತೆ ಚೆಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದೆವು. ಹುಲಿ ಗಾಯವನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಉರುಳಾಡಿ ತಿಕ್ಕಿದಂತೆ ಗುರುತುಗಳಿದ್ದವು. ಬಹುಶಃ ನನ್ನ ಗುಂಡು ಹುಲಿಯ ಮುಖಕ್ಕೆ ತಾಗಿ ಗಾಯ ಮಾಡಿರಬೇಕು. ಅದು ತಲೆಕೊಡವಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಏನೋ ಅಲ್ಲಿ ದೂರ ದೂರದವರೆಗೆ ರಕ್ತದ ಹನಿಗಳು ಮಳೆಯಂತೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

ನಾನು ಮತ್ತೆ ಪೇರಾಖಾನನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ನಿಂತು ತುಂಬ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಕಿವಿಯಾಗಿ ಆಲೈಸಿದೆವು. ನಾವು ಎಷ್ಟೇ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದರೂ ನಾವು ನಡೆಯುವಾಗ ಕೊಂಚವಾದರೂ ಸದ್ದಾಗಿ ಹುಲಿಗೆ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕೇ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಾ ಅದು ಘರ್ಜಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನೆಗೆಯುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕಾಡಿನೊಳಗೇ ನುಸುಳಿಕೊಂಡು ಪರಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಂತು ಆಲೈಸಿದ ನಮಗೆ ಯಾವ ಸದ್ದೂ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಕ್ತದ ಜಾಡು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಎಡಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತು. ಹುಲಿ ಆ ಗುಡ್ಡದ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಳ್ಳದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟೆತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಹಳ್ಳ ಬತ್ತಿಹೋಗಿರುತ್ತದೆ, ಎಲ್ಲೋ ಅಲ್ಲೊಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಚಿಕ್ಕಚಿಕ್ಕ ನೀರಿನ ಗುಂಡಿ ಹುಡುಕಿ ಹುಲಿ ಹೊರಟಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುಡಿದು ಹುಲಿ ಕೊಂಚ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಾ ಗಾಯದ ರಕ್ತಸ್ರಾವ ತಾಳಲಾರದೆ ಅಲ್ಲೇ ಅಸುನೀಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಊಹಿಸಿದೆ.

ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಗಾಯಮಾಡಿ ಅಸಹನೀಯ ಯಾತನೆ ಕೊಡು

ವುದನ್ನು ನಾನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗಾದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಅವುಗಳ ಜಾಡು ಹಿಡಿದು ಹೋಗಿ ಅವಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಗುಂಡು ಹೊಡೆದು ಅವುಗಳ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಅಂತ್ಯಗೊಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹುಲಿಯ ರಕ್ತ ಬಿದ್ದಿರುವ ರೀತಿ ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಗಾಯದಿಂದ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದನ್ನಿಸಿತು. ನಾನೀಗ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಹುಲಿಯನ್ನು ಪತ್ತೆಮಾಡಿ ಅದರ ಜೀವ ಕೊನೆಗೊಳಿಸದಿದ್ದರೆ ಅದು ಪಡಬೇಕಾದ ಯಾತನೆ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ನನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಬೇಸರವಾಯ್ತು. ನಾನು ಅದನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ.

ಮುಂದೆ ಇದ್ದ ಷೇರಾಖಾನ್ ಜೊತೆ ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಿಸಿದೆ. ಆ ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೀರಿನ ಗುಂಡಿ ನಮ್ಮಿಂದ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲತ್ತು. ಆದರೆ ಷೇರಾಖಾನ್ ಆ ಹಳ್ಳದಲ್ಲೇ ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮಿಂದ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ನೀರಿನ ಗುಂಡಿ ಇದೆಯೆಂದೂ ಹುಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗಿರುವ ಸಂಭವ ಹೆಚ್ಚೆಂದೂ ಹೇಳಿದ. ಮತ್ತೆ ನಾವು ರಕ್ತದ ಜಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯತೊಡಗಿದೆವು. ಸಾಬಿ ಊಹಿಸಿದಂತೆ ರಕ್ತದ ಜಾಡು ಸಹ ಆ ಗುಂಡಿಯ ಕಡೆಗೇ ನೇರವಾಗಿ ಸಾಗತೊಡಗಿತು.

ನಾವು ಹಳ್ಳದ ದಡಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರಾದಂತೆ ಭೂಮಿ ಇಳಿಜಾರಾಗಿತ್ತು. ಹಳ್ಳ ಹತ್ತಿರಾದಂತೆ ಭೂಮಿ ಹೆಚ್ಚು ತೇವವಿದ್ದು ಕಾಡು ದಟ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಜಾಗ ತಂಪಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಾಡುಕೋಳಿಗಳು ಇಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳೊಳಗೆ ದಟ್ಟವಾದ ನಿತ್ಯಹರಿದ್ವರ್ಣದ ಕಾಡಿನ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಮುಂದುವರಿಯತೊಡಗಿದೆವು. ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹುಲ್ಲು ಕೊಂಚ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಎತ್ತರವಾಗಿತ್ತು. ಹಳ್ಳದ ತಡಿಗೆ ಬಂದೆವೆಂದು ಇದರಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು.

ಹಳ್ಳದ ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ರಕ್ತದ ಜಾಡು ಮುಂದುವರಿದಿತ್ತು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಗಾಯಗೊಂಡು ರಕ್ತ ಸುರಿಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಹುಲಿಗೆ ಈ ನೀರಿಲ್ಲದ ಹಳ್ಳ ನೋಡಿ ಹೇಗಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಷೇರಾಖಾನ್ ಆ ನೀರಿನ ಹೊಂಡ ಇಲ್ಲೇ ನಾಲ್ಕೇ ಮಾರು ದೂರದಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳದ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ. ಜಾಡು ಸಹ ಅವನು ತಿಳಿಸಿದ ಗುಂಡಿಯ ಕಡೆಗೇ ನೇರವಾಗಿ ಸಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಮತ್ತೆ ಷೇರಾಖಾನ್ ನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ಮುಂದಾದೆ. ನಾವು ಹಳ್ಳದ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿದೆವು. ಆದರೆ ನೀರಿನ ಹೊಂಡ ನನಗೆಲ್ಲೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಚಕಿತನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿ ರಬೇಕಾದರೆ ಷೇರಾಖಾನ್ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಚಪ್ಪಟೆ ಬಂಡೆಯೊಂದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಅದರಾಚೆಗೇ ನೀರಿನ ಹೊಂಡ ಇದೆ. ನಾವು ನಿಂತ ಜಾಗ

ದಿಂದ ಅದು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಒಂದು ತೇನೆಹಕ್ಕಿ ಹಳ್ಳದ ಕಲ್ಲುಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ "ವಿಟ್ಟಿಟ್ಟಿವ್ವಾ ವಿಟ್ಟಿಟ್ಟಿವ್ವಾ" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿತು. ಆ ನೀರಿಲ್ಲದ ಹಳ್ಳ ತಿರುಗಣೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕಿರಿದಾಗಿತ್ತು. ಮರಗಳು ತೀರಾ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಹಳ್ಳದ ಕಡೆಗೆ ಬಾಗಿ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕತ್ತಲು ಕವಿದಂತಾಗಿತ್ತು.

ನಾವು ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ನಿಂತೆವು. ನೀಶಬ್ಧ ಆವರಿಸಿತ್ತು. ಯಾವ ಶಬ್ದವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿದೆ. ರಕ್ತದ ಜಾಡು ಸಹ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಹುಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾವು ಬಂದ ದಾರಿಯ ಮುಖಾಂತರ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಪಕ್ಕದ ಪೊದೆಗಳೊಳಗಿಂದಲೇ ನುಸುಳಿ ನೀರಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿದೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ.

ಮತ್ತೆ ಮುಂದುವರಿದೆವು. ಕೊನೆಗೆ ನೀರಿನ ಗುಂಡಿ ಬಳಿಗೆ ಬಂದೆವು. ಆ ನೀರಿನ ಗುಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದುರಂತ ಕಥೆಯೇ ಪ್ರತಿಫಲಿಸಿತ್ತು. ಗುಂಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದುದು ನೀರಲ್ಲ!! ರಕ್ತದಿಂದ ಮಿಶ್ರಿತವಾದ ಕೆಂಪು ದ್ರವ. ಬಂಡೆಗಳೆಲ್ಲಾ ರಕ್ತದಿಂದ ನೆನೆದು ಅಂಟು ಅಂಟಾಗಿತ್ತು. ಹುಲಿ ನೋವು ರಕ್ತಸ್ರಾವಗಳನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಮುಖವನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿ ಅದ್ದಿ ಅಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ರಕ್ತದಲ್ಲಿ ನೆನೆದ ಅದರ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳು ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ನೀರು ಕುಡಿದು ಅದು ತನ್ನ ಕೊನೆಯುಸಿರೆಯಲು ದಂಡೆಯ ಮೇಲಿನ ಯಾವುದೋ ಮರದ ನೆರಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಗಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಯ್ತು. ಅನೇಕ ಗಾಯಗೊಂಡ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಇದೇತರ ತಮ್ಮ ಕೊನೆ ಗಾಲವನ್ನು ಎದುರು ನೋಡಿದ್ದು ನಾನು ಕಂಡಿದ್ದೆ.

ಈ ಪ್ರಾಣಿ ಯಾವುದೇ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಾರಣವೂ ಇಲ್ಲದೆ ನರಭಕ್ಷಕನಾಗಿದೆ. ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಇದು ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ನರಹತ್ಯೆಗೆ ಖಂಡಿತ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ ವಿಧಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಷೇರಾಖಾನ್‌ಗೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸ ಹೇಳಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮುಂದುವರಿದೆ. ಷೇರಾಖಾನ್ ಈ ದುರಂತ ನಾಟಕದ ಕೊನೆಯ ಅಂಕವನ್ನು ನೋಡಲು ತುಂಬಾ ಉತ್ಸುಕನಾಗಿದ್ದನೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆತ ನನ್ನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡೇ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ಷೇರಾಖಾನ್‌ಗೆ ಅಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲಲು ಹೇಳಿ ಕೊಂಚ ಮುಂದುವರಿದೆ. ಆದರೂ ಷೇರಾಖಾನ್ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡತೊಡಗಿದ. ಬಹುಶಃ ಅವನಿಗೆ ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ನಿಲ್ಲಲು ಅಧ್ಯಯನವಾಗಿರಬೇಕು.

ನಾವು ಆ ಮರದ ದಟ್ಟಣೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕಾರು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದೆವು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗಿನ ಮೌನವೆಲ್ಲ ಸಿಡಿದು ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗುವಂತೆ ಹುಲಿಯ ಭೀಕರ ಘರ್ಜನೆ ನಮ್ಮ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿತು. ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪೊದೆಗಳು ಬಲವಾಗಿ ಅಲುಗಿದಂತಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಭೀಕರ ಆಕಾರ ಒಂದು ಚಿಮ್ಮಿ ನನ್ನ

ತಲೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಪೇರಾಖಾನ್ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು.
ಪೇರಾಖಾನ್ ನನ್ನಿಂದ ಕೇವಲ ಎರಡೇ ಅಡಿಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ

ಪೇರಾಖಾನ್ ಸಹ ಕೂಗುತ್ತಾ ತನ್ನ ಬದ್ಧ ಬೀಸಿ ಹುಲಿಗೆ ಹೊಡೆದ
ಅದು ಹೆಚ್ಚೇನು ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ ಹುಲಿ ಪೇರಾಖಾನ್‌ನನ್ನು
ಬೀಳಿಸಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಎರಗಿತು ಹುಲಿಯ ಅಡಿಯಿಂದ ಪೇರಾ ಖಾನ್
ಕೂಗುತ್ತ ಹುಲಿಯೊಡನೆ ಸೆಣಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು

ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಪೇರಾಖಾನ್ ತನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆನೂ ಆಗದಂತೆ
ಕೈಗಳನ್ನು ಅಡ್ಡ ತಂದಿದ್ದ ಹಾಗಾಗಿ ಹುಲಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಂದ ಪೇರಾಖಾನ್‌ನ ಕೈ
ಸಿಕ್ಕಿತು ನಾನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಾಗಿ ಗುಂಡು ಪೇರಾಖಾನ್‌ನಿಗೆ ತಾಗದಂತೆ ಗುರಿ
ಹಿಡಿದು ಹುಲಿಯ ಕುತ್ತಿಗೆಯತ್ತ ಹಾರಿಸಿದೆ

ಹುಲಿಯ ಅಡಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಪೇರಾಖಾನ್ ಈಚೆ ಬರು
ತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಹುಲಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದೆ ಪೇರಾಖಾನ್

ಸಾಯುವ ಪ್ರಾಣಿಯ ಉಗುರುಗಳಿಗೆ ಹೆದರಿ ದೂರ ನೆಗೆದು ನಿಂತ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ರುದ್ರನಾಟಕದ ಕೊನೆಯ ಅಂಕ ಮುಗಿದಿತ್ತು.

ಷೇರಾಖಾನನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಗಾಯಗಳಾಗದೆ ಪಾರಾದುದು ವಿಚಿತ್ರ ಒಂದೆರಡು ಕಡೆ ಪರಚಿದ ಗಾಯಗಳಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಹೊಡೆದ ಗುಂಡು ಆ ಹುಲಿಯ ಮೇಲ್ದವಡೆಯ ಮೂಲೆಯನ್ನೆ ಪುಡಿಪುಡಿ ಮಾಡಿ ಇಡೀ ಮೇಲ್ಭಾಗ ಚರ್ಮಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಜೋತಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಪಾಗಾಗಿಯೇ ಷೇರಾಖಾನನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆ ಗಾಯದಿಂದ ಹುಲಿ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಷೇರಾಖಾನ್ ಬೀಸಿದ ಕತ್ತಿಗೆ ಹುಲಿ ಅಡ್ಡಾಗದಿದ್ದರೆ ಅದು ನೇರವಾಗಿ ನನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನೇ ಹಾರಿಸುತ್ತಿತ್ತೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಷೇರಾಖಾನನಿಗೆ ಇದನ್ನು ಹೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಹಂಚಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೆಯಲ್ಲಾ ಎಂದು ತಮಾಷೆ ಮಾಡಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು ಹುಲಿ ಅವನ ಮೇಲಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಹಾರಿಸಿದ ಗುಂಡು ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ತಾಗಿಯೇ ಹೋಯಿತೆಂದೂ ನಾನು ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ಮುಯ್ಯಿ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಚಿಸಿದ್ದೆನೆಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದ.

ಈ ಸಾಹಸದ ಸ್ಮರಣಾರ್ಥವಾಗಿ ಆ ಹುಲಿಯ ಚರ್ಮ ತಾನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಕೇಳಿದ. ನಾನು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಅವನಿಗೇ ಕೊಟ್ಟೆ.

ಷೇರಾಖಾನ್ ಒಬ್ಬ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿ, ಸ್ನೇಹ ಜೀವಿಯಾದ ಸಾಬಿ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ನಾಲ್ವರು ಹೆಂಡಿರನ್ನು ಅವನು ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಿರುವ ರೀತಿ ನನಗೆ ಹುಲಿಯ ಜೊತೆ ಅವನು ಸೆಣಸಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಹಸವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವನೂ ಅವನ ಹೆಂಡರೂ ಬಹುಕಾಲ ಬದುಕಲಿ.

ವೈನಾಡಿನ ನರಭಕ್ಷಕ

ಧೀರ ಯೇಗನ ಸಾಹಸ - ೧

ಮೈಸೂರು ನಗರದ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಕಾಕನ ಕೋಟೆಯ ಅತ್ಯಂತ ದಟ್ಟ ವಾದ ಕಾಡುಗಳಿವೆ. ಅನೇಕ ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಇದು ಏಷ್ಯಾದ ಆನೆಗಳ ತವರುಮನೆಯಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಮಳೆ ಬೀಳುವ ಈ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ದೈತ್ಯಾಕಾರವಾಗಿ ಬಿದಿರೂ ಮರಗಳೂ ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೇ ಬೆಳೆದಿದೆ. ನಿರುಪದ್ರವಿಗಳಾದ ಆನೆಗಳು ಮತ್ತು ಕಾಡುಕೋಣಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಲು ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾರಂಗ ಜಿಂಕೆ ಮುಂತಾದವು ಈ ಕಾಡಿನ ಬಯಲುಸೀಮೆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಪಶ್ಚಿಮದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಮಳೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಕಾಡಿನ ದಟ್ಟಣೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಕಾಡಾನೆ ಮತ್ತು ಕಾಡುಕೋಣಗಳದ್ದೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಇಲ್ಲಿ. ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಹೋದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಬಿನಿ ನದಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕೇರಳ ಮೈಸೂರಿನ ಗಡಿ. ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಮಾಲಯದ ತಪ್ಪಲುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೇರಳದ ಈ ಭಾಗ ಎರಡನೆಯದೆಂದು ಕರೆಯ ಬಹುದು. ಪಚ್ಚೆಯ ಬಣ್ಣದ ಗದ್ದೆಗಳಿಂದ ಕಾಫಿ ತೋಟಗಳಿಂದ ಡಾಲ್ಚಿನ್ನಿ ಲವಂಗದ ತೋಟಗಳಿಂದ ಕಂಗೊಳಿಸುವ ಈ ಭಾಗ ಅತಿ ಸುಂದರ. ಕೇರಳದ ತೆಂಗಿನ ತೋಟಗಳೂ ಮಂದಗಾಮಿ ನದಿಗಳೂ ಅದರೊಳಗೆ ತಿರುಗಾಡುವ ಗುಡಿಸಿಲು ದೋಣಿಗಳೂ ದೂರದಲ್ಲಿ ಭೋರ್ಗರೆಯುವ ನೀಲಿಯ ಸಮುದ್ರವೂ ನನಗೆ ಸ್ಮರಣೀಯ ಅನುಭವ.

ಬೊಂಬಾಯಿಯಿಂದ ದಕ್ಷಿಣದ ಕೇರಳದವರೆಗೆ ಹಬ್ಬಿರುವ ಪಶ್ಚಿಮ ಘಟ್ಟಗಳ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ಮಾನಂತವಾಡಿ ಎನ್ನುವ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಊರಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪಶ್ಚಿಮ ಘಟ್ಟಗಳ ಸರಾಸರಿ ಎತ್ತರ ಸಮುದ್ರ ಮಟ್ಟದಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಸಹಸ್ರ ಅಡಿಗಳು. ಮಾನಂತವಾಡಿ ಬಳಿ ಪಶ್ಚಿಮ ಘಟ್ಟಗಳು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನೇ ನೀಲಗಿರಿ ಪರ್ವತಗಳೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ವೈನಾಡು ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಈ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಎಷ್ಟೇ ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದರೂ ಈ ಕಾಡಿನ ಅಸಂಖ್ಯ ಜಿಗಣಿಗಳನ್ನು ಸಹಿಸುವುದು ಮಾತ್ರ ಅಸಾಧ್ಯ. ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಂತೂ ಇವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಇಷ್ಟುಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಕೊಂಚ ಕಡಿಮೆ ಇರುವ ಕಾಡಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಉಣ್ಣೆಗಳು ಜಿಗಣಿಗಳಂತೆಯೇ ಅಸಂಖ್ಯವಾಗಿವೆ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದಷ್ಟು ಸಣ್ಣಗಿರುವ ಇವು ಮೈಯ್ಯೆಲ್ಲ ಹತ್ತಿ ಕಚ್ಚುತ್ತವೆ. ಇವು ಕಚ್ಚಿದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ

ದೊಡ್ಡ ಗಂದೆಗಳಾಗಿ ಪ್ರಣಗಳಾಗಿ ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಅಸಾಧ್ಯ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಎಡೆಬಿಡದ ತುರಿಕೆಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬರದೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ.

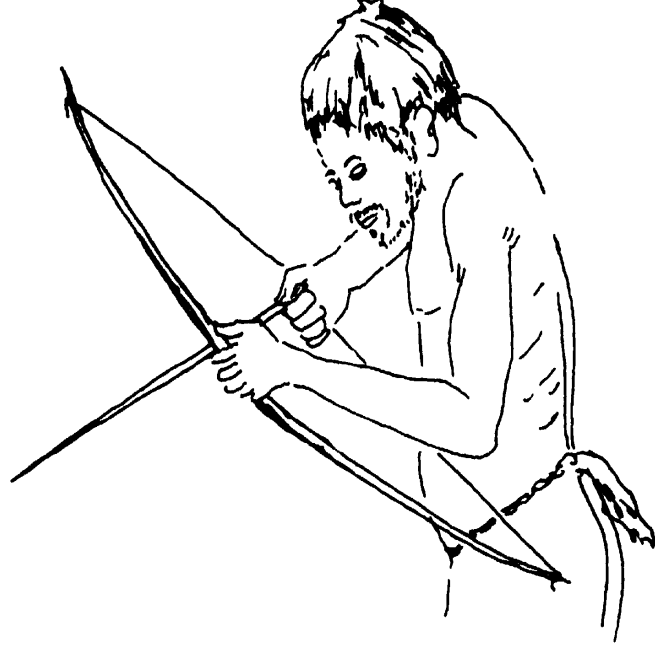
ಈ ಉಣ್ಣೆಗಳೂ ಜಿಗಣೆಗಳೂ ಬರೇ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಟ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ಅಸಾಧ್ಯ ಪೀಡೆ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಕಾಡೆಮ್ಮೆ ಹುಲಿ ಸಾರಂಗ ಮುಂತಾದವಕ್ಕೆ ಮೈಗೆಲ್ಲ ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ರಕ್ತ ಕುಡಿದೂ ಕುಡಿದೂ ಊದಿ ದ್ರಾಕ್ಷಿಗೊಂಚಲುಗಳಂತೆ ನೇತುಬಿದ್ದಿರುತ್ತವೆ.

ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ವೈನಾಡಿನ ಈ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಜಿಂಕೆ ಮತ್ತು ಹುಲಿಗಳು ವಿರಳವಾಗಿವೆ. ಮಳೆ ಇಲ್ಲದ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಇವು ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿದರೂ ಮಳೆ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮಳೆ ಕಡಿಮೆ ಇರುವ ಬಯಲುಸೀಮೆಯ ಕುರುಚಲು ಕಾಡುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ.

ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಕಾಕನಕೋಟೆ ಮಾನಂತವಾಡಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹುಲಿ ಕಂಡರೆ ಅದೊಂದು ಅಪರೂಪದ ಸಂಗತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹುಲಿಗಳನ್ನು ಆಗೀಗ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದವರಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹುಲಿಗಳಿಂದ ಈವರೆಗೂ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಸಂಭವಿಸಿಲ್ಲ.

ಈ ಕಥೆ ಶುರುವಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೆಡ್ಡಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೂ ಕಾಕನಕೋಟೆ ಬಳಿ ಶುರುವಾಗಿತ್ತು. ನೂರಾರು ಜನ ಕೆಲಸಗಾರರು ಕಾಡಿನ ಆನೆಗಳನ್ನು ಬಂಧಿಸಲು ಬೊಂಬು ಮತ್ತು ಮರಗಳ ದೊಡ್ಡ ಕೋಟೆಯೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಣಾತರಾದ ಸೋಲಿಗರೂ ಕಾಡು ಕುರುಬರುಬರೇ ಆಗಬೇಕಿತ್ತು. ಇದು ಕೇವಲ ಬೊಂಬಿನ ಕೋಟೆಯೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಆನೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಹಾಕುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಕಾಡುಮೃಗಗಳ ರೀತಿನೀತಿಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕುಶಲ ಕಲೆ. ಕೋಟೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಆನೆಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬರದಂತೆ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಅಟ್ಟಿ ಕೂಡಬೇಕು. ಅನಂತರ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸರಪಳಿ ಬಿಗಿದು ಅವುಗಳನ್ನು ಪಳಗಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪಳಗಿದ ಆನೆಗಳು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಇದೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಕಠಿಣವಾದ ತುಂಬಾ ಸಮಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ. ಈ ಕೆಲಸ ಕಾಕನಕೋಟೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾಗಿತ್ತು.

ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಥಾ ನಾಯಕ ಕಾಕನಕೋಟೆಯ ನರಭಕ್ಷಕ ಎರಗಿದ್ದು. ಇಲ್ಲೊಂದು ನರಭಕ್ಷಕ ಇದೆ ಎಂದು ಜನ ತಿಳಿಯುವ ಮೊದಲೆ ಒಂದಲ ಎರಡಲ ಮೂರು ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ.

ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಕುರುಬರು ಎರಡು ದಿನಗಳ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದರು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಾನಂತವಾಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ದಾರಿಹೋಕ ನಾಪತ್ತೆಯಾದ! ಇವರ ಅವಶೇಷಗಳೂ ಸಹ ಪತ್ತೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಮಾನಂತವಾಡಿ ಊರಿಗೆ ಕಾಕನಕೋಟೆ ದಾರಿಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೊಂದು ದಾರಿ ಮೈಸೂರಿನಿಂದ ಇದೆ. ಅದು ಕೊಡಗಿನ ಮುಖಾಂತರ. ಕೊಡಗು ಆನೇಕ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಜ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಈಚೆಗಷ್ಟೆ ಇದು ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಈ ದಾರಿ ಕೊಂಚ ಬಳಸು ದಾರಿಯಾದರೂ ಸುಂದರ ದೃಶ್ಯಗಳ ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲಿನಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಬಿಡ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಡೆಮ್ಮೆ ಮತ್ತು ಆನೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆ. ಹುಲಿಗಳು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನಬಹುದು.

ಕೊಡಗಿನ ಜನ ಚೈತನ್ಯಶೀಲರಾದ ಲವಲವಿಕೆಯ ಜನ. ಇವರ ಧೀರೋದಾತ್ತ ನಡವಳಿಕೆಗಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಇವರಿಗೆ ಬಂದೂಕು ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಮನ್ನಾ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಕೊಡಗರು ಪರವಾನಗಿ ಇಲ್ಲದೆ ಎಷ್ಟು ಬಂದೂಕುಗಳನ್ನು

ಬೇಕಾದರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಮತಿ ಇತ್ತು. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವೂ ಸಹ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರ ಈ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಡಗರಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಸವಲತ್ತುಗಳಿಂದ ಆದ ತೊಂದರೆ ಎಂದರೆ ಕೊಡಗರು ಬಂದೂಕುಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಹೊಡೆದಾಟಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಲಿಲ್ಲವಾದರೂ ತಮ್ಮ ಸುಂದರ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿನ ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬೇಕಾಬಿಟ್ಟು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಜಿಂಕೆ, ಹಂದಿ, ಕಾಡುಕುರಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಮಾವಶೇಷವಾಗುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಯ್ಯರು.

ನಾನು ಸುಮಾರು ಜನ ಕೊಡಗರನ್ನು ಬಲ್ಲೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಬಹುಮಂದಿ ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಗಾರರು. ಕೊಡಗಿನಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ, ಕಿತ್ತಳೆ, ಏಲಕ್ಕಿ ಮುಂತಾದವೆಲ್ಲಾ ಸೊಂಪಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಈ ಕಾಕನಕೋಟೆ ನರಭಕ್ಷಕ ಮೂರು ಜನರನ್ನು ನಾಪತ್ತೆ ಮಾಡುವ ವೇಳೆಗೆ ನಾನು ಕೊಡಗಿನ ಕಾಫಿ ಬೆಳೆಗಾರರೊಬ್ಬರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಇದ್ದೆ.

ನಾನು ಅತಿಥಿಯಾಗಿದ್ದವರ ತೋಟ ಸಿದ್ಧಾಪುರ ಮತ್ತು ವೀರರಾಜ ವೇಟೆ ಊರುಗಳ ನಡುವೆ ಇತ್ತು. ಮೂರು ನರಹತ್ಯೆಗಳು ನಡೆದ ಮಾನಂತ ವಾಡಿ ಮತ್ತು ಕಾಕನಕೋಟೆ ಊರುಗಳಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿ ಇತ್ತು. ನಾನು ನನ್ನ ಬಂದೂಕನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಹೋಗುವಾಗ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ನನಗೆ ಶಿಕಾರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಬಂಧು ಮಿತ್ರರೊಂದಿಗೆ ಕಾಫಿಗೆ ಕುಳಿತಾಗ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರು ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿಯೊಂದು ಆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬಂದಿತೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನಂತೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಅವರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹುಲಿ ಮತ್ತು ಚಿರತೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಅಪೂರ್ವವಾಗಿದ್ದ ಆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನರಭಕ್ಷಕ ಉದಿಸಿದ್ದು ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿಯೇ ಸರಿ. ಆದರೂ ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ನಾವು ಹೊಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದ.

ನಾನು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕುತೂಹಲ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಾನಂತೂ ಅದು ಖಾಯಂ ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿಯಲ್ಲ, ಖಾಯಿಲೆಯಾಗಿಯೋ ಅಥವಾ ಅಂಗವಿಕಲವಾಗಿಯೋ ಇರುವ ಹುಲಿ, ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲದೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ನರಭಕ್ಷಕನಾಗಿರಬಹುದು, ಅಥವಾ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರುವ ಪುಟಾಣಿ ಸರ್ಕಸ್ಸುಗಳೊಂದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಹುಲಿ ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿರಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಆ ಹುಲಿ ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ಆ ಜಾಗದಿಂದ ನಿರ್ಗಮಿಸಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿರುವ ಕಡೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗ ಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿದೆ. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ಬಂದೂಕನ್ನು

ತಂದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನೂ ಜ್ಞಾಪಿಸಿದೆ.

ನನ್ನ ಮಿತ್ರನಾದ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಆ ಹುಲಿ ಅಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತನ್ನ ನರಬಲಿಯನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಪಂಥ ಕಟ್ಟಿದ. ರೈಫಲ್‌ಗಳು ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಬಂದೆರಡಲ್ಲ ಐದು ಇದ್ದಾವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವೊಂದನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದ.

ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಅಪರಾಧವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಬಳಿ ಇದ್ದದ್ದು ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಇಲ್ಲದ ಬಂದೂಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಆತ ಕೊಡಗರವ. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಕೊಡಗರಲ್ಲದವರಿಗೆ ಆತ ತನ್ನ ಬಂದೂಕನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಕೊಡುವುದು ನಿಷಿದ್ಧ. ನಾನು ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಉಳ್ಳವನಾದರೂ ಬೇರೆಯವರ ಬಂದೂಕನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ನನಗೆ ಪರವಾನಗಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ "ಏನಯ್ಯ ನಿನ್ನ ಕಂಠೆ ಪುರಾಣ!" ಎಂದು ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ನಕ್ಕ. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಈ ವಾರ ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗೆ ಅದು ಇನ್ನೊಂದು ನರಬಲಿ ತಗೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಕೇಳು ಎಂದು ಹತ್ತುರೂಪಾಯಿ ಪಂಥ ಕಟ್ಟಿದ. ನಾನೂ ಆಗಲಿ ನೋಡೋಣ ಎಂದು ಅವನ ಪಂಥಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದೆ.

ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಕೊನೆಗೂ ಪಂಥ ಗೆದ್ದ! ಅವನ ಮಾತೇ ನಿಜವಾಯ್ತು. ನಾವು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡ ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಇನ್ನೊಂದು ನರಬಲಿಯ ವಾರ್ತೆ ಬಂತು. ಈ ಸಾರಿ ಒಬ್ಬಳು ಹೆಂಗಸು ಅದಕ್ಕೆ ಆಹುತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಕಬಿನಿ ನದಿಯ ಆಚೆ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೇರಳದ ಗಡಿಯೊಳಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಇಲ್ಲದ ಕೋವಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಯ್ಯುವಂತೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಏನಾದರಾಗಲಿ ಈ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಲೇ ಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದ. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನೂ ಒಬ್ಬನನ್ನಾಗಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ.

ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ನನಗೇಕೋ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಉತ್ಸಾಹ ಕುತೂಹಲಗಳಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಇಷ್ಟೊಂದು ಆಗ್ರಹ ಪಡಿಸಿದಾಗ ನಾನು ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕಿದರೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಒಪ್ಪಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಸ್ಕೂಲ್ ಸಹಪಾಠಿ. ಯಾವಾಗಲೂ ಹಿಡಿದ ಹಠ ಬಿಡುವವನಲ್ಲ. ಆತ ತೋಟ ಕೊಂಡಾಗ ಆ ಜಾಗ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ನಿಪ್ಪಯೋಜಕ ಭೂಮಿಯಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದರು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಹಿಡಿದ

ಹಠ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಉತ್ತಮ ತೋಟವನ್ನಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಿದ. ಅವನ ಈ ಗುಣ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ನಾನು ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲೆಂದು ಒಪ್ಪಿದೆ.

ನಾನು ಬರುವುದಾದರೆ ಒಂದು ಕರಾರಿನ ಮೇಲೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ 405 ರೈಫಲ್ ತರಬೇಕು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾವು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಅನಂತರ ನೇರವಾಗಿ ಕಾಕನಕೋಟೆಗೂ ಕೇರಳದ ಗಡಿಗೂ ಹೋಗೋಣೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ನಾವು ಸುಮಾರು ಮುನ್ನೂರು ಮೈಲು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡ ಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಲೈಸೆನ್ಸಿಲ್ಲದ ಬಂದೂಕುಗಳಿಂದ ಶಿಕಾರಿ ಮಾಡಿ ಪೋಲೀಸ ರೊಡನೆ ಅನವಶ್ಯಕ ತರಲೆಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬದಲು ಕೊಂಚ ದುಡ್ಡು ಖರ್ಚಾದರೂ ಪರ್ವಾಯಿಲ್ಲೆಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವುದು ಒಳಿತೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸಿತು.

ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ನನ್ನ ಈ ಕರಾರುಗಳಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಒಪ್ಪಿ ನನ್ನೊಡನೆ ಆ ದಿನವೇ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೊರಟ. ಮಾರನೆಯ ದಿನವೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಹದಿನೈದು ದಿನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲು ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯಿತು. ಮೈಸೂರು ಕೇರಳ ಗಡಿಯ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಉಳಿಯಲು ವಸತಿಯಾಗಲಿ ಊಟವಾಗಲಿ ಹೊರಗಡೆ ದೊರೆಯುವ ಸಂಭವವಿರಲಿಲ್ಲ. ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಯಾವುದೋ ಸೊಳ್ಳೆ ಓಡಿಸುವ ಔಷಧಿಯನ್ನೂ, ಡಿಡಿಟಿ ಡಬ್ಬಿಯನ್ನೂ ತಂದ. ಉಣ್ಣೆ ಮತ್ತು ಜಿಣೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇವನ್ನು ಆತ ತಂದಿದ್ದನೆಂದು ಊಹಿಸಿದೆ. ಸೊಳ್ಳೆ ಪರದೆ ಮತ್ತು ಟೆಂಟುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆವು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ತಾನು ಕೋವಿ ಹಿಡಿಯುವುದಿಲ್ಲೆಂದೂ, ಕೇವಲ ನನ್ನೊಡನೆ ತಮಾಷೆ ನೋಡಲು ಬರುತ್ತಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದ. ಅವನ ಬುದ್ಧಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಈ ಮಾತು ಗಳು ಅಷ್ಟೊಂದು ನಿಜವಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾವು ಕಾಕನಕೋಟೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದೆವು. ನೇರವಾಗಿ ಖೆಡ್ಡಾ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ನರಭಕ್ಷಕನ ಬಗ್ಗೆ ಏನಾದರೂ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯಬಹುದೆಂದು ನಡೆದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯುವುದು ಇರುವುದಿಲ್ಲೆಂದು ನನಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತ್ತು. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನ ಕೂಲಿಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರಿಗೂ ಎಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಇಬ್ಬರು ಕುರುಬರನ್ನು ಹುಲಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಯ್ತೆಂದು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ದಿನಗಳಾದರೂ ಆ ಇಬ್ಬರು ಬರಲಿಲ್ಲವಂತೆ ಎಂಬ ಸಮಾಚಾರ ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲವರು ದಾರಿಹೋಕರು ಮಾತ್ರ ಹುಲಿ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟಿ

ಅವಶೇಷಗಳಿಂದ ದುರ್ವಾಸನೆ ಹೊಮ್ಮುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಹುಡುಕಿ ಕೇವಲ ನಾಪತ್ತೆಯಾದವರ ಮೂಲೆ ಮತ್ತು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದರಷ್ಟೆ.

ಆ ನರಭಕ್ಷಕನ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಊಹೆಗಳು ಆಗಲೇ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ವಾದರೂ ಯಾರೂ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಾಣ್ತಾರೆ ಕಂಡವರಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲರ ಮಾತುಗಳ ಮತ್ತು ಊಹಾಪೋಹಗಳ ಅಂತಿಮ ತೀರ್ಮಾನವೆಂದರೆ ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಪಿಶಾಚಿ ಹುಲಿವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನರಬಲಿ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದೆ ಎಂದು. ಈ ಊಹೆ ಕೂಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಭಯ ಭೀತಿಯನ್ನು ಬಿತ್ತಿತ್ತೆಂದರೆ ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ನರಬಲಿಗಳಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬೆಡ್ಡಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿಲುಗಡೆಗೆ ಬರುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಬೆಡ್ಡಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನೋಡಲು ಸರ್ಕಾರ ದೇಶವಿದೇಶಗಳಿಂದೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾದರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾಗಿದ್ದರು.

ಮಾರನೆಯದಿನ ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾವು ಕೇರಳ ಗಡಿಯ ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದೆವು. ಕಬಿನಿ ನದಿ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಹಳ್ಳಿಯ ಬಳಿಯೇ ನರಭಕ್ಷಕ ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದು. ಇಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೆ, ಯಾರೂ ಹುಲಿಯನ್ನಾಗಲಿ, ಹೆಂಗಸನ್ನು ಅದು ಹೊತ್ತೊಯ್ದಿದ್ದುದನ್ನಾಗಲೀ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಮಾಯವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳಿದ್ದವು. ಕೆಲವು ರಕ್ತದ ಹನಿಗಳಿದ್ದವು. ಮತ್ತು ಏನನ್ನೋ ಎಳೆದೊಯ್ದು ಗುರುತಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದನ್ನು ಕಂಡವರಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಹಾಗೇ ಮಾನಂತವಾಡಿಕಡೆಗೆ ಮುಂದುವರಿದೆವು. ಇಲ್ಲೇ ಹುಲಿ ಮೊದಲ ನರಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದು. ಕಾಕನಕೋಟೆಯಿಂದ ಮಾನಂತವಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಈ ದಾರಿಹೋಕನನ್ನು ಹುಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದು ನೋಡಿದವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಫಾರೆಸ್ಟ್ ಗಾರ್ಡ್ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಚಪ್ಪಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದ. ಒಳ್ಳೆಯ ಚಪ್ಪಲಿಯನ್ನು ಯಾರು ಇಲ್ಲಿ ಎಸೆಯುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಚಕಿತನಾಗಿ ಆತ ಸಂಶಯದಿಂದ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಆತನಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಚಪ್ಪಲಿಯೂ ಕಂಡಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಹುಡುಕಿದಾಗ ಆತನಿಗೆ ದಾರಿಗೆ ಸಮಾನಾಂತರವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಳ್ಳದ ದಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೇಟೆ ಕಂಡುಬಂತು! ಅನಂತರವೇ ಗಾರ್ಡ್ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಂಶಯಾಕುಲಿತನಾಗಿ ನೆಲವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದು. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹುಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹೊತ್ತೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ ಹುಲಿಯ ಭಾರಕ್ಕೆ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ಆಳವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮೂಡಿದ್ದವು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಹುಂಡುಗಳು! ಗಾರ್ಡಿಗೆ ಆಗ ನಡೆದುದೇನಿರಬ ಹುದೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಆ ಚಪ್ಪಲಿಯವನನ್ನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಂದ ಹುಲಿ ಅವನ ಹೆಣವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತೊಯ್ದಿದೆ!

ಈ ಗಾರ್ಡನನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ ಆತನ ಬಾಯಿಂದಲೇ ನಾವು ಈ ವರದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆವು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪತ್ತೇದಾರಿ ಕೆಲಸ ಕೊನೆಯಾಯ್ತು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನರಭಕ್ಷಕನ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೇನನ್ನೂ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗ ಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೇಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಶುರುಮಾಡಬಹುದೆಂದೂ ನಮಗೆ ತೋಚಲಿಲ್ಲ.

ಮಾನಂತವಾಡಿ ಒಂದು ಸುಂದರ ಹಳ್ಳಿ. ಆವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ನಾವು ಮಾನಂತವಾಡಿಯ ಟಿ.ಬಿ.ಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದವು. ಇತರ ಟಿ.ಬಿ.ಗಳಂತಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುದ್ದೀಪ ಫ್ಯಾನು ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ ಹಾಸಿಗೆ ಪೀಠೋಪಕರಣಗಳು ಎಲ್ಲ ಇದ್ದವು. ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಈ ಬಂಗಲೆ ಸಹ್ಯಾದ್ರಿಯ ಸುಂದರ ಕಣಿವೆಗಳಿಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ ನಿಂತಿತ್ತು.

ಇದೊಂದು ಮಿಣುಕು ಹುಳುಗಳ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ. ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಂ

ತೆಯ ಸಹಸ್ರಸಹಸ್ರ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಹೊರಬಂದು ಇಡೀ ಕಾಡು ಬೆಳಕಾ ಗುವಂತೆ ಮಿನುಗುತ್ತವೆ. ಅದರೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹೂವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ರಾತ್ರೀರಾಣಿ ಹೂವಿನ ಪರಿಮಳವೂ ಬೆರೆತು ಇಡೀ ವಾತವರಣಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸ್ವರ್ಗೀಯತೆ ಮೂಡಿತ್ತು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಬಿಸಿಲೇರಿದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟೆವು. ನರಭಕ್ಷಕನ ಬೇಟೆಯನ್ನು ನಾವು ಸಂಪೂರ್ಣ ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆವು. ಮಾನಂತವಾಡಿಯಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ವಿರಾಜವೇಟೆಗೆ ಹೋಗುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ಅವರ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿ ನಾನೂ ಸಹ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದುದಿನ ತಂಗಿದ್ದು ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಮೈಸೂರು ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ.

ನಾವು ಮಾನಂತವಾಡಿಯಿಂದ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಮೈಲುಗಳಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಅಲ್ಲೊಂದು ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಾರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಸುತ್ತ ದಟ್ಟವಾದ ಬಿದಿರಿನ ಕಾಡು ಹಬ್ಬಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಜನ ಗುಂಪುಗೂಡಿಕೊಂಡು ಕಬಿನಿ ನದಿ ದಂಡೆಯತ್ತಣಿಂದ ನಮ್ಮತ್ತ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅವರು ಬಿದಿರಿನ ತಡಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಎಂಥದನ್ನೋ ಹೊತ್ತು ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಇದೇನೆಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕಾರನ್ನು ನಿಧಾನ ಮಾಡಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನನ್ನ ಕಥೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಇಲ್ಲಿಂದ! ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಬಿದಿರಿನ ತಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ತರುತ್ತಿದ್ದುದು ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು! ಬಟ್ಟೆ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ರಕ್ತಸಿಕ್ತವಾಗಿದ್ದ ಆ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞಾಹೀನನಾಗಿದ್ದ.

ಆ ಗುಂಪಿನ ಜನರು ತಾವು ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರೆಂದೂ, ಕಬಿನಿ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಬೆಳಗಿನ ಧೂವದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಒಂದು ಹುಲಿ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣೆದುರೇ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಾ ನೆಗೆದು ಒಬ್ಬನನ್ನು ಬೀಳಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಭುಜದ ಬಳಿ ಕಚ್ಚಿ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದೊಯ್ಯತೊಡಗಿತೆಂದೂ ಭಯ ಭೀತರಾಗಿ ಹೇಳಿದರು.

ಹುಲಿ ಕಚ್ಚಿ ಹಿಡಿದವನ ಪಕ್ಕ ಅವನ ತಮ್ಮ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ದೈರ್ಯಶಾಲಿಯಾದ ಈತ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಹುಲಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ತನ್ನ ಬೊಂಬು ಕತ್ತರಿಸುವ ಕತ್ತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹುಲಿಯ ಬೆನ್ನ ಹತ್ತಿದ.

ಹುಲಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನೋಡಿತು. ಒಬ್ಬ ಕತ್ತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಬಾಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡೇ ಓಡ ಹತ್ತಿತು. ಹುಲಿ ಓಡತೊಡಗಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ತಮ್ಮ ಇನ್ನು ಹುಲಿಯಿಂದ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆನೆಂದು ಹತಾಶನಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು

ಹುಲಿಯತ್ತ ಬಲವೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಎಸೆದ. ಕೇವಲ ಅದೃಷ್ಟದಿಂದಲೇ ಎಂಬಂತೆ ಕತ್ತಿ ನೇರವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಹುಲಿಯ ಹಿಂಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆಯಿತು. ಅದು ತಾಗಿದ ನೋವಿಗೋ ಅಥವಾ ಭಯಕ್ಕೋ ಹುಲಿ ಬಾಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಬಿಸಾಕಿ ಕಾಡಿನ ಬೊಂಬಿನ ಜಿಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಪರಾರಿಯಾಯ್ತು.

ಈ ಧೀರ ತಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗಲ್ಲಾ ಧೈರ್ಯ ತುಂಬಿ ಗತಪ್ರಾಣನಾದ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಬಿದಿರು ತಡಿಕೆಯೊಳಗಿಟ್ಟು ಮಾನಂತವಾಡಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರ ಮಾಡಿಸಲು ಕರೆತರುತ್ತಿದ್ದ. ನಮ್ಮ ಕಾರಿಗೆ ಇದಿರಾದುದು ಆ ಗುಂಪೇ.

ನಮಗೆ ಕಾಲಾವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಚುರುಕಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಆ ಹುಲಿ ಹಿಡಿದು ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿದವನೊಡನೆ ಇನ್ನಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಹಾಯಕ್ಕೆಂದು ನನ್ನ ಸ್ಪುಡಿಬೆಕರ್ ಕಾರೊಳಗೆ ಹತ್ತಿಸಿದೆ. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಮಾನಂತವಾಡಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಅನಂತರ ನೀನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿಯೇ ನನಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಿಕ್ಕವರ ಜೊತೆ ಹುಲಿ ಓಡಿಹೋದ ಜಾಗದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದೆ.

ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಕಾರನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನು ಅಣ್ಣನನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಹುಲಿಯನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದ್ದ ಯುವಕನನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಓಡತೊಡಗಿದೆ. ಓಡುತ್ತ ಯುವಕನೊಡನೆ ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವನ ಹೆಸರು ಯೇಗ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಮಿಕ್ಕ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಕೊಂಚ ದೂರದಲ್ಲಿ ಓಡಿಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಹುಲಿ ಅಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿರಬಹುದಾದ ಒಂದು ದೂರದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇತ್ತು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಶಿಬಿರ ಇತ್ತು. ನಾವು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ನಿಲ್ಲದೆ ಓಡೋಡಿ ಹುಲಿ ತನ್ನ ಶಿಕಾರಿಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಎಸೆದು ಓಡಿಹೋದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ನೆಲದಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾಗಿ ಹಳು ಮತ್ತು ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆದಿದ್ದರಿಂದ ಹುಲಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳು ಕಾಣುವ ಸಂಭವವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಸುರೆಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ರಕ್ತದ ಹುಂಡುಗಳು ಕಂಡವು. ಇದು ಯೇಗ ಎಸೆದ ಕತ್ತಿಯ ಗಾಯದಿಂದ ಬಿದ್ದ ಹುಲಿ ರಕ್ತವೋ ಅಥವಾ ಯೇಗನ ಅಣ್ಣನ ಗಾಯಗಳಿಂದ ಬಿದ್ದ ರಕ್ತವೋ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಜಾಗದ ಬಳಿ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಜನರ ಗುಂಪನ್ನು ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅಷ್ಟೊಂದು ಜನರ ಗುಂಪಿನೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಹುಡುಕಲು ಹೋದರೆ ಹುಲಿಗೆ ದೂರದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಸುಳಿವು ದೊರೆತು ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಯೇಗ ಇಬ್ಬರೇ ಹುಲಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಮುಂದುವರಿದೆವು.

ಹಳು ಹುಲಿ ಹೋದ ಜಾಗದಲ್ಲೆ ಬಾಗಿ ಅದು ಹೋದ ದಾರಿ

ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಯೇಗ ಮುಂದೆ ಹುಲಿಯ ಜಾಡು ನೋಡುತ್ತಾ ನಡೆದ. ನಾನು ಅವನ ಹಿಂದೆ ರೈಫಲ್ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಡೆದೆ. ಯೇಗ ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದ. ನಮಗೆ ಅವನ ಕತ್ತಿ ಹುಲಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಗಾಯ ಮಾಡಿತೋ ಅಥವಾ ಸುಮ್ಮನೆ ತಾಗಿತೋ ತಿಳಿಯಬೇಕಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಯೇಗ ಎಸೆದ ಕತ್ತಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಗಾಯ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಹುಲಿಯ ವರ್ತನೆ ಬೇರೆಯದೇ ರೀತಿ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಗಾಯದ ಹುಲಿಯಾದರೆ ಅದು ಘರ್ಜಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನೆಗೆಯುವ ಸಂಭವ ಇತ್ತು. ಗಾಯವಾಗದ ಹುಲಿಯಾದರೆ ಅದು ನಾವು ಅದಕ್ಕೆ ತೀರ ಸಮೀಪ ಹೋದರೆ ಮಾತ್ರ ಧಾಳಿ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತೇ ವಿನಃ ನಮ್ಮ ಸುಳಿವು ತಿಳಿದೊಡನೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನುಸುಳಿ ಪರಾರಿಯಾಗುವ ಸಂಭವ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು.

ಕೊಂಚ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಯೇಗ ಎಸೆದ ಕತ್ತಿ ಬಿದ್ದಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅದರ ಹರಿತವಾದ ಬಾಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಅದು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಕಂಡುದರಿಂದ ಹುಲಿಗೆ ರಕ್ತ ಬರುವಂಥ ಗಾಯ ಮಾಡಿಲ್ಲೆಂದು ಊಹಿಸಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ಮೊದಲು ನೋಡಿದ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳು ಯೇಗನ ಅಣ್ಣನದ್ದೇ ಎಂದು ಖಾತರಿಯಾಯ್ತು.

ನಾವು ಅಲ್ಲಿಂದ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಫರಾಂಗಿನಷ್ಟು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಂಬೆ ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತೋಪನ್ನು ಹುಲಿ ದಾಟಿತ್ತು. ಹುಲಿ ದಾಟಿದನಂತರ ಗಾಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಾಡಿ ನಿಂಬೆ ಹುಲ್ಲು ನೆಟ್ಟಗಾದ್ದರಿಂದ ಹುಲಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಜಾಡು ನೋಡುವುದೂ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಯ್ತು. ನಾವು ಹುಲಿ ಹೋಗಿರಬಹುದಾದ ದಿಕ್ಕನ್ನು ನೋಡಿ ಆದಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ನಿಂಬೆ ಹುಲ್ಲಿನ ತೋಪನ್ನು ದಾಟಿದೆವು. ಆದರೆ ಅನಂತರ ಸಿಕ್ಕ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯಾವ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿರಬಹುದೆಂಬ ಅಂದಾಜೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹುಲಿಯ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದೆ.

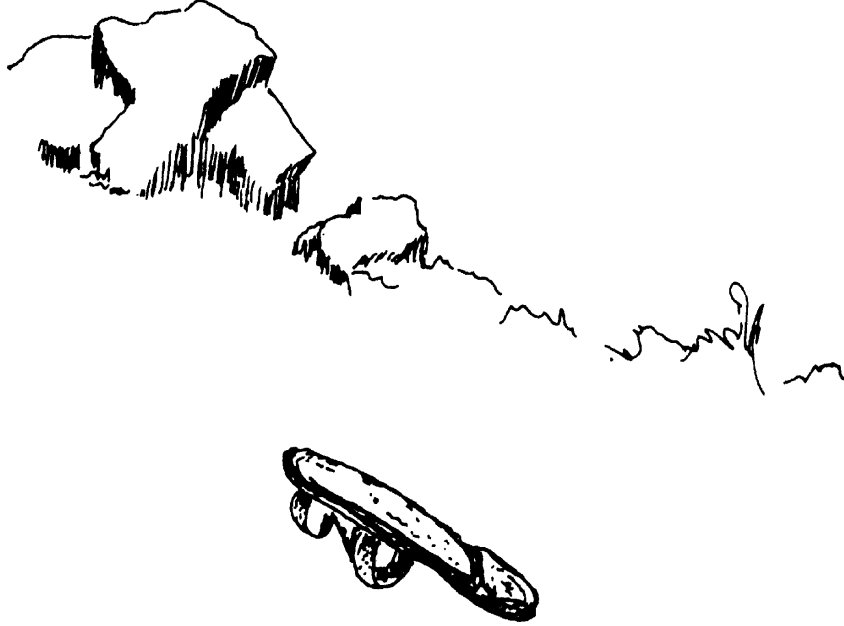
ಆದರೆ ಯೇಗ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯದ ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದ. ಆತ ಸೋಲೊಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ತಯಾರಿಲ್ಲದೆ ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಹುಡುಕಿ ಬಲಿಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದ. ಅವನ ಮಾತಿನಿಂದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಗೊಂಡ ನಾನು ಅವನೊಡನೆ ಹುಲಿಯ ಬೆಂಬತ್ತಿದೆ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನಮಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಆನೆಯ ಮತ್ತು ಕಾಡುಕೋಣಗಳ ಮಂದೆ ಇದಿರಾಯ್ತು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಹುಡುಕಾಟ ಮುಗಿಸಿ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರ ಬಿಡಾರಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಸುಮಾರು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರು ಗಂಟೆ ಯಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಕಾಲೆಲ್ಲಾ ಜಿಗಣೆಗಳ ಕಡಿತದಿಂದ ರಕ್ತಮಯವಾಯ್ತು.

ನರಭಕ್ಷಕನನ್ನು ಸಂಧಿಸದೆ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟಿ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗ ಬೇಕಾಯ್ತು. ನನಗಾದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಲಾಭ ಎಂದರೆ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಯಾದ ಯುವಕ ಯೇಗ ನನಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ದೊರೆತುದು.

ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಮಾನಂತವಾಡಿಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನರಭಕ್ಷಕನ ವರ್ತಮಾನ ತಿಳಿಯಲು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕಾಯುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳುವಂಥ ವರ್ತಮಾನ ಯಾವುದೂ ನನ್ನ ಬಳಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಮಾನಂತವಾಡಿ ಟಿ.ಬಿ.ಗೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗಲು ನಿಶ್ಚಿಸಿದೆವು. ಬೊಂಬು ಕತ್ತರಿಸುವವರ ಬಿಡಾರಗಳಿಂದ ಮಾನಂತವಾಡಿಗೆ ಹನ್ನೊಂದು ಮೈಲು ದೂರ ಇತ್ತು. ಸೊಳ್ಳೆ ಇಂಬಳ ಉಣ್ಣೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯುವುದು ನಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇದೇ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಬಹುದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪೆಂದು ನನಗೆ ಆಮೇಲೆ ಅರ್ಥವಾಯ್ತು!

ಮೃತದೇಹದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ - ೨

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾವು ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರ ಬಿಡಾರಗಳಿಗೆ ಮಾನಂತ ವಾಡಿಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ ಎಲ್ಲ ಬಿಡಾರಗಳೂ ಭಯ ಗೊಂದಲಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರೂ ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತಾ ಒಂದು ಗುಡಿಸಿಲಿನೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾವು ಹೋದಕೂಡಲೇ ಯೇಗನ ನೇತೃತ್ವ ದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಬಿದ್ದರು. ನರಭಕ್ಷಕ ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಬಿಡಾರಗಳ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಿತ್ತು. ಅವರ ಗುಡಿಸಿಲಿನ ತಡಿಕೆಗಳ ಅಡಿಯಿಂದ ನುಸಿದು ಬಬ್ಬನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದೇ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿತ್ತು!

ಇದು ಹೇಗೆ ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ನೀವು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡ ಬಹುದು. ಅದರ ವಿವರಣೆ ಬಹಳ ಸರಳ. ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರು ನಿರ್ಮಿ ಸಿದ್ದ ಈ ಬಿಡಾರಗಳು ಕೇವಲ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದವು. ಅವರ ಬೊಂಬು ಕಡಿ ಯುವ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಇವುಗಳ ಉಪಯೋಗ. ಅವುಗಳ ಗೋಡೆಗಳನ್ನಾದರೂ ಸಿಗಿದ ಬೊಂಬುಗಳು ಮತ್ತು ಎಲೆಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸಿರು ತ್ತಾರೆ. ಆ ತಡಿಕೆಗಳನ್ನು ನೆಲ ತಾಗುವಂತೆ ಕಟ್ಟಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಗೆದ್ದಲಿಂದ ಸಂರ ಕ್ಷಿಸಲು ತಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ನಿರ್ಮಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ತಡಿಕೆಗಳಡಿ ಗುಡಿಸಿಲಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಸಂದುಗಳಿರುತ್ತವೆ. ನರಭಕ್ಷಕ ಬಹಳ ಹಸಿದಿತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಹಿಡಿದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನೂ ಯೇಗ ಕತ್ತಿ ಎಸೆದು ಹೆದರಿಸಿ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಇದು ನರಭಕ್ಷಕನ ಹಸಿವನ್ನು ದ್ವಿಗುಣಗೊಳಿ ಸಿರಬೇಕು. ನರಭಕ್ಷಕ ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಿಡಾರದ ಬಳಿ ಓಡಾಡಿದ. ತಡಿಕೆಗಳಡಿಯ ಸಂದುಗಳಿಂದ ಅದರೊಳಗೆ ಮನುಷ್ಯರು ಮಲಗಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಮಿಕ್ಕದೆಲ್ಲಾ ಆ ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಸುಲಭವೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ಸಂದಿ ಯಿಂದ ತನ್ನ ಮುಂಗಾಲುಗಳನ್ನು ತೂರಿಸಿ ಭರ್ಜಿಯಂಥ ಉಗುರುಗಳಿಂದ ಅಪ್ಪಳಿಸಿ ಹಿಡಿದು ಅವನನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆಯತೊಡಗಿತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಂದೆರಗಿದ ಈ ವಜ್ರಾಘಾತದಿಂದ ಗಾಬರಿಯಾದ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ಭೀಕರವಾಗಿ ಕಿರುಚಿದನಂತೆ! ಆದರೆ ಯಾರೂ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಡುರಾತ್ರಿಯ ನಿದ್ರೆಯ ಮಂಪರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಾವೆಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ? ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ? ಕೂಗು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿತು? ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲೇ ಸುಮಾರು ಸಮಯ ಹಿಡಿಯಿತು. ಹುಲಿ ಆ ಮನುಷ್ಯ ನನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆಯುವ ಭರದಲ್ಲಿ ತಡಿಕೆಯ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಹರಿದೇ ಹಾಕಿತ್ತು.

ಹುಲಿ ಬಾಯಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಆರ್ತನಾದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಧೈರ್ಯ ಇದ್ದವನು ಯೇಗ ಬಬ್ಬನೇ. ಆದರೆ ಆತ ಆ

ಬಿಡಾರದಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಬಿಡಾರ ತುಂಬಾ ದೂರದಲ್ಲಿತ್ತು. ಹುಲಿ ಹಿಡಿದು ಒಂದು ನಂತರವೂ ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಕಾಡಿನಿಂದ ಅವನ ಅರಚಾಟ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಭಯಭೀತರಾದ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ತಾವು ಹಿಡಿದ ಮನುಷ್ಯರು ಅರಚಾಡಿ ಒದ್ದಾಡಿದರೆ ನರಭಕ್ಷಕಗಳು ಕೂಡಲೆ ಅವರ ಕುತ್ತಿಗೆ ಮುರಿದು ಕೊಂದು ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಈ ಹುಲಿ ಹಾಗೇನೂ ಮಾಡದೆ ಅವನನ್ನು ಕೂಗುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಕಾಡೊಳಗೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿತ್ತು.

ಯೇಗ ಈಗಿಂದಿಗಲೇ ಕಾಡೊಳಗೆ ಹುಲಿಯ ಬೆನ್ನಟ್ಟಲು ನನ್ನೊಡನೆ ಬರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಆದರೆ ಮಿಕ್ಕ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರೆಲ್ಲಾ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮನಃಸ್ಥೈರ್ಯ ಎಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಹುಲಿಗೆ ಶಾಪಹಾಕುತ್ತಾ ದೇವರಲ್ಲಿ ಮೊರೆ ಇಡತೊಡಗಿದ್ದರು. ಯೇಗ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಒಂಬತ್ತು ಜನ ಇದ್ದರು. ನಾನು ಅಷ್ಟೂ ಜನರನ್ನೂ ಹೇಗಾದರೂ ನನ್ನ ಸ್ಪೂಡಿಬೇಕರ್ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಈ ಅಪಾಯಕರ ಜಾಗದಿಂದ ಮಾನಂತವಾಡಿಗೆ ಸಾಗಿಸುವಂತೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅನಂತರ ಆತ ಈ ಬಿಡಾರಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನನಗಾಗಿ ಕಾಯಬೇಕಿತ್ತು. ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಇನ್ನೂ

ಬಂದು ರೈಫಲ್ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಆತ ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಕಾಯುವುದು ಅಷ್ಟೇನೂ ಅಪಾಯಕರವಾಗಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಯೇಗ ಇಬ್ಬರೂ ನರಭಕ್ಷಕನ ಜಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟೆವು.

ಆ ಬಿಡಾರಗಳ ಹೊರಗೆ ನೆಲ ಮತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಇಂಬಳ ಮತ್ತು ಜಿಗಣೆಗಳ ಕಾಟ ತಪ್ಪಿಸಲು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಲ್ಲು ಹಳುವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಾರರು ಹೆರೆದು ತೆಗೆದಿದ್ದರು. ನಮಗೆ ಹುಲಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತು ಹಿಡಿಯಲು ಇದರಿಂದ ತುಂಬಾ ಸಹಾಯವಾಯ್ತು. ಹುಲಿ ಆ ಬಿಡಾರದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳೂ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅನಂತರ ಹೋದ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತುಗಳೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಹುಲಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಹಿಡಿದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಹುಲಿ ಹೋದ ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಆತ ಒದ್ದಾಡಿ ಕೈ ಕಾಲು ಬೀಸಿ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸಿದ್ದ ಗುರುತುಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಒಂದು ಕಡೆಯಂತೂ ಒಂದು ಗಿಡದ ಕಾಂಡವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದನೆಂದರೆ ಹುಲಿ ದಬಾಯಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಎಳೆದ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಅವನ ಅಂಗೈ ಚರ್ಮ ಸುಲಿದು ಗಿಡಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ರಕ್ತ ಧಾರೆಧಾರೆಯಾಗಿ ಜಾಡಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

ನಾವೀಗ ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ಹುಲಿಯ ಜಾಡನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿದಲ್ಲಿಲ್ಲ ರಕ್ತದ ಹನಿಗಳು ಆ ಬಡಪಾಯಿಯ ಗಾಯಗಳಿಂದ ಕೋಡಿ ಹರಿದು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ನನಗಂತೂ ರಕ್ತ ಕಾರುತ್ತಾ ಹುಲಿಯ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಲಿಬಿಲಿಬಿ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಮಾನವನ ಚಿಂತಾಜನಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತೊಳೆಸುವಂತೆ ಸಂಕಟವಾಯ್ತು. ಅಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಇತಿಶ್ರೀ ಮುಗಿಸಿ ತನ್ನನ್ನು ತಿಂದುಬಿಡುವ ಈ ರಾಕ್ಷಸನ ದಾಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದ ಆತನ ಕೊನೆಯ ಯೋಚನೆಗಳು ಹೇಗಿರಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಬಂಧುಬಾಂಧವರನ್ನೂ ಇನ್ನೆಂದೂ ನೋಡಲಾರದ ಆತನ ಕೊನೆಯ ಯಾತ್ರೆಯ ಯೋಚನೆಯೇ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅಸಹನೀಯ ಕಳವಳ ಉಂಟುಮಾಡಿತ್ತು.

ಈ ಮನುಷ್ಯನ ಕೂಗಾಟ ಒದ್ದಾಟಗಳು ಇನ್ನು ಸಾಕೆಂದು ಹುಲಿ ಕೊಟ್ಟ ಕೊನೆಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ನಾವು ಬಂದೆವು. ಇಲ್ಲಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ ಅವನ ಕೂಗಾಟ ಒದ್ದಾಟಗಳು ನಿಲ್ಲುವವರೆಗೆ ಹುಲಿ ಅವನನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ಕುಕ್ಕಿತ್ತು.

ನೆಲದ ಮೇಲೂ ಪಕ್ಕದ ಗಿಡಮರಗಳ ಮೇಲೂ ಹಾರಿದ್ದ ಮತ್ತು ಗರಣೆ ಗರಣೆಯಾಗಿ ಮಡುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿದ್ದ ರಕ್ತದಿಂದ ಅದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತ

ವಾಗಿತ್ತು. ಅನಂತರ ಮತ್ತೆ ಹುಲಿ ಸತ್ತ ಅವನ ಶವವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮುಂದುವರಿದಿತ್ತು.

ನಾವು ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಫರಾಂಗುಗಳಷ್ಟು ದೂರ ಮುಂದುವರಿದೆವು. ಹುಲಿ ಅಂತೂ ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ಅಲ್ಲೊಂದು ಕಡೆ ತನ್ನ ಊಟ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿತ್ತು. ಅದು ಈ ಚಿಕ್ಕ ಕಾಲುದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಸಣ್ಣ ಗುಂಡಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಆ ದುರದೃಷ್ಟವಂತ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವನನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಹುಲಿಗೆ ಕಂಡಾಪಟ್ಟಿ ಹಸಿವಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದೆಂದು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೆನಲ್ಲ, ಅಂತೆಯೇ ಹುಲಿಯೂ ನಡೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆ ಮನುಷ್ಯನ ತಲೆ ಕಾಲು ಕೈ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಪಕ್ಕಲುಬುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿ ಮತ್ತೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಕಾಲು ಭಾಗಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಅವಯವಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಮಿಕ್ಕಿದ್ದುವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈಗ ನಾವು ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿ ಸಂಶಯ ಮೂಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ಹುಲಿ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ರಾತ್ರಿಯೂಟವನ್ನು ಮುಗಿಸಬಹುದೆಂದು ಅನ್ನಿಸಿತು.

ನಾನು ಯೇಗ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನೋಡಿದೆವು. ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಮೊದಲ ತೊಂದರೆ ಇದಿರಾಯ್ತು. ಅವನ ಹೆಣ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಎಂಭತ್ತು ಗಜದ ಬಳಗೆ ಯಾವುದೇ ಮರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಟಾರ್ಚ್ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟುದೂರದ ಹುಲಿಗೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆಯುವುದು ಬಹಳ ಅಪಾಯಕರವಾದುದು.

ಶಿಕಾರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಎಂಭತ್ತು ಗಜ ಏನು ಮಹಾ ದೂರ ಎಂದೆನ್ನಿಸಬಹುದು. ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು ನೋಡಿದಾಗ ಹೀಗೆನ್ನಿಸುವುದು ಸಹಜ. ಆದರೆ ರಾತ್ರಿ ಮಜಾನಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಟಾರ್ಚಿನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಶಿಕಾರಿಮಾಡುವವರಿಗೆ ಇದರ ಅರ್ಥ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಗಿಡಗಳು, ಪೊದೆಗಳು ಕಲ್ಲು ಬಂಡೆಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಈ ದೂರದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಅಡಚಣೆಯಾಗಿ ತಲೆನೋವು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಈ ಅಡತಡೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣೆಂದು ಇವುಗಳನ್ನು ಅಡ್ಡಬರದಂತೆ ತೆಗೆಯಹೋದರೆ ಹುಲಿಗೆ ಸಂಶಯ ಬಂದು ಅತ್ತ ಸುಳಿಯದೆ ಹಾಗೇ ಪರಾರಿಯಾಗಲು ಇಷ್ಟು ಸಾಕು. ನನಗೆ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಗಾಯಗೊಳಿಸಿ ಇನ್ನೂ ಕಂಟಕಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲು ಕೊಂಚವೂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅದನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಲೇಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಹುಲಿಗಳು, ಚಿರತೆಗಳು, ಅದರಲ್ಲೂ ನರಭಕ್ಷಕಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಅತ್ಯಂತ ಜಾಗರೂಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವು ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬರುವ ಎಷ್ಟೋ ಮುಂಚೆಯೇ ಮರೆಯಲೇ ಆ ಸ್ಥಳದ ಸುತ್ತಬಂದು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ವಿವರಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲೋ ಬಂದು ಮುರಿದ ಕೊಂಬೆಯೋ, ಕಿತ್ತ ಗಿಡವೋ, ಉರುಳಿಸಿದ ಕಲ್ಲೋ ಕಂಡರೂ

ಸಾಕು ಅವಿತಿರುವ ಶತ್ರುವಿನ ಸುಳಿವು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗದೆ ದೂರದಿಂದಲೇ ಪರಾರಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ಹುಲಿಗೆ ವಾಸನೆ ಹಿಡಿದು ತಿಳಿದಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ತೀರ ಕಡಿಮೆ ಎನ್ನುವುದು ನಿಜ. ಅದಕ್ಕಾಗೆ ಅವು ಅತ್ಯಂತ ಕುಶಾಗ್ರ ಬುದ್ಧಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ತನ್ನ ವೈರಿಯ ಮನಸ್ಸಿನ ವ್ಯೂಹವನ್ನು ಊಹಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿತಂತ್ರ ಯೋಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಹುಲಿ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೊಂದು ಗುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಜಾಗ ದಿಂದ ಕೆಲವೇ ಗಜಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾದ ಹುಲ್ಲಿನ ಪೊದರುಗಳಿದ್ದವು. ನಾನು ಈ ದಟ್ಟ ಹುಲ್ಲಿನ ಪೊದರಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತು ಹುಲಿಗಾಗಿ ಕಾಯ್ದರೆ ಹುಲಿಗೆ ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ಗಜ ದೂರದೊಳಗೇ ಗುಂಡು ಹೊಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಎಂತಿದ್ದರೂ ತಿಂಗಳು ಬೆಳಕಿದ್ದ ದಿನಗಳಾದುದರಿಂದ ಹುಲಿಗೆ ಗುಮಾನಿ ಬರದಂತೆ ಕುಳಿತರೆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಡಬಹುದಲ್ಲವೆ! ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಹುಲಿಗೆ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ನನ್ನ ಕತೆ ಮುಗಿದಂತೆಯೇ!

ನರಭಕ್ಷಕಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಕಾರಿಯ ಉಳಿದ ಅವಶೇಷಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ಹಿಂದಿರುವಾಗ ಅಸಾಧಾರಣ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯನ್ನೂ ಉಪಾಯವನ್ನೂ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತವೆಂದು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಡತಡೆಯನ್ನೂ ಹುಲ್ಲು ಪೊದರುಗಳನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ವೈರಿಯ ಅನಾನುಕೂಲಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತವೆ! ನಾನು ಅಡಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಯೋಚಿಸಿದ ಹುಲ್ಲಿನ ಪೊದರು ಹುಲಿ ಬರಬಹುದಾದ ದಾರಿಯ ನೇರಕ್ಕೆ ಇತ್ತು. ಹುಲಿ ಇದನ್ನೇ ತಾನು ಅಡಗಿ ಕುಳಿತು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ವೀಕ್ಷಿಸಲು ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ! ನಾನು ಎಷ್ಟೊಂದು ನಿಶಬ್ದವಾಗಿ ಕುಳಿತಿರಲಿ, ಹುಲಿ ಎಷ್ಟು ನಿಶಬ್ದವಾಗಿ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಹುಲಿಯ ಬರವನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿಯುವ ಮೊದಲೇ ಹುಲಿಗೆ ನನ್ನ ಇರುವಿಕೆ ತಿಳಿದರೆ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವನ ಮೂಳೆಗಳೊಡನೆ ನನ್ನ ಮೂಳೆಗಳೂ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತದಷ್ಟೆ. ಇದೊಂದು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಪಣಕ್ಕಿಟ್ಟು ಹುಲಿ ಹೊಡೆಯಲು ಕೂರ ಬೇಕಾದ ಭಯಾನಕ ಜೂಜಿನಂತೆ ನನಗೆ ಕಂಡಿತು.

ಆ ಹುಲ್ಲಿನ ಪೊದರನ್ನು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಗೊಳಿಸಿ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆಡೆಯಾಗದಂತೆ ನಾನು ಆ ಹುಲ್ಲಿನ ಪೊದರಿನ ಸುತ್ತ ಓಡಾಡಿ ಅದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದೆ. ಆ ಹುಲ್ಲಿನೊಳಗೆ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತರೆ ನಾನು ಎರಡು ವಿರುದ್ಧದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೆಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವನ ಕಳೆಬರದ ಚೂರುಪಾರುಗಳ ಕಡೆಗೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಹುಲಿ ಬರುವ ದಾರಿಯ ಕಡೆಗೆ. ಇದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನೆಷ್ಟು ಅಲ್ಲಾಡದೆ ಕುಳಿತರೂ ಹುಲಿಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲು ಎರಡು ಕಡೆಗೂ ತಲೆಯನ್ನಾದರೂ ತಿರುಗಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಇಷ್ಟೇ ಚಲನೆ ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಸಾಕು

ನನ್ನನ್ನು ಮುಗಿಸಲು.

ಇಲ್ಲವೇ ಹುಲಿ ಅಪಾಯವನ್ನು ಮನಗಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಪಾರಾಗುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ನಾನು ಅದರ ಇರವನ್ನು ಗೊತ್ತು ಹಚ್ಚುವ ಮೊದಲೇ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನೆಗೆದು ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ನಾನು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಯೇಗ ಬಂದು ಅದ್ಭುತ ಉಪಾಯ ಸೂಚಿಸಿದ. ಅವನೂ ನಾನೂ ಆ ಹುಲಿನ ಪೊದರಿನಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬೆನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕುಳಿತುಬಿಡುವುದು. ಒಬ್ಬ ಕಳೇಬರದ ಕಡೆಗೂ ಒಬ್ಬ ಹುಲಿ ಬರುವ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಗೂ ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದು. ಹುಲಿಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದರೂ ನಮ್ಮಿಂದ ನಾಲ್ಕಾರು ಗಜಗಳಷ್ಟು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗಲೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿತ್ತು. ಯೇಗನಿಗೆ ಮೊದಲು ಕಂಡರೆ ಆತ ಮೊಳಕೈಯಿಂದ ತಿವಿದು ನನ್ನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಹುಲಿ ನೆಗೆಯುವ ಮೊದಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಲು ನನಗೆ ಒಂದೆರಡು ಸೆಕೆಂಡುಗಳಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಕಾಲಾವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆಷ್ಟೆ. ನಾನು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಡೆಯಿಂದ ಹುಲಿ ಬಂದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಅಪಾಯವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಕೋವಿ ನನ್ನ ಕೈಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಲು ಸುಲಭ. ಆದರೂ ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಅಪಾಯಕರ ಸಾಹಸವಾಗಿ ನನಗನ್ನಿಸಿತು. ಯೇಗನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ ತರುವುದಾಗಲೀ ಅಥವಾ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಲೀ ನನಗೆ ಖಂಡಿತ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಹುಲಿಯನ್ನು ಅವತ್ತು ರಾತ್ರಿಯೇ ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದಾದರೆ ಈ ಉಪಾಯವಲ್ಲದೆ ನನಗೆ ಅನ್ಯ ಮಾರ್ಗವೇ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ವೈನಾಡಿನ ಅರಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ರಣಹದ್ದುಗಳು ತೀರ ಕಡಿಮೆ ಎನ್ನುವದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಸಂಗತಿ. ಏನೇ ಆಗಲಿ ಅವುಗಳು ಬಂದು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮೃತ ದೇಹದ ಚೂರುಪಾರುಗಳನ್ನು ಕಬಳಿಸಿ ಖಾಲಿ ಮಾಡದಿರಲೆಂದು ನಾವು ಮುಂಜಾಗ್ರತೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕೆಲವು ಸೊಪ್ಪಿನ ಗೆಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ತಂದು ಮುಚ್ಚಿದೆವು. ಅನಂತರ ಆ ಜಾಗ ಬಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಂದ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರ ಬಿಡಾರಗಳಿಗೆ ನಿರ್ಗಮಿಸಿದೆವು.

ನಾವು ಹೋದ ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳ ತರುವಾಯ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಮಾನಂತವಾಡಿಯಿಂದ ಕಾರಿನೊಡನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ನಾವು ಮೃತ ದೇಹದ ಉಳಿಕೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದು ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಹುಲಿಗಾಗಿ ಕಾದು ಕೂರಲು ನಾವು ಮಾಡಿರುವ ತಂತ್ರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅನಂತರವೇ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೂ ಧಕ್ಕೆ ಬದಗಬಹುದಾದಂಥ ಒಂದು ಕಳವಳಕಾರಕ ಘಟನೆ ನಡೆದು ಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮ ಉಪಾಯ ಕೇಳಿದ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ನೇರವಾಗಿ ಯೇಗನ ಬದಲು ತಾನು ನನ್ನ ಇನ್ನೊಂದು ರೈಫಲ್ ಹಿಡಿದು ಕೂರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದ. ನನಗೆ

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ನನ್ನ ಗೆಲೆಯನನ್ನು ಈ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಲು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಜೊತೆಗೆ ಸುಖದಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಯೇಗನಂತೆ ಬಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಕಣ್ಣುಚ್ಚದೆ ಜಾಗೃತವಾಗಿ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಾ ಕುಳಿತಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ವಿಲ್ಲವೆಂದೆನ್ನಿಸಿತು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಅಜಾಗರೂಕನಾದರೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೂ ಧಕ್ಕೆ ಬದಗುತ್ತಿತ್ತೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾಪೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಆದಷ್ಟು ಸೌಜನ್ಯದಿಂದಲೂ ಉಪಾಯದಿಂದಲೂ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೇ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಕಂಡಾಪಟ್ಟೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು.

"ಮುಚ್ಚಯ್ಯ ಸಾಕು. ನಾನು ಖಾಂಟರ್ ತಿಳುಕೋ! ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಪೇಟೆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲ. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಏನೂಂತ ತಿಳುಕೊಂಡಿದ್ದೀಯೆ? ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಕೂರೋದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಾ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ರೈಫಲ್ ಬಂದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಮಾನಂತವಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೋ. ಮಿಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದು ಅತ್ಯಂತ ಕಟುವಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಸಹನೆ ಕೋಪ ಹೊಗೆಯಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಕೊನೆಗೆ ನಾನು ತಲೆಬಾಗಬೇಕಾಯ್ತು. "ಆಯ್ತು ತಿಮ್ಮಿ, ನೀನೇ ಗೆಲ್ಲು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕೋಪ. ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳೋಣ" ಎಂದೆ

ಅವನ ಕಣ್ಣಿನ ಕೋಪ ಅಸಹನೆಗಳು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿ ಸಂತೋಷ ಉತ್ಸಾಹಗಳು ಮೂಡಿದವು. ಆದರೆ ದುಃಖಿಸಲು ಈಗ ಯೇಗನ ಸರದಿ ಬಂತು. ನಾನಂತೂ ಅವನ ಮುಖದತ್ತ ನೋಡದೆ ನನ್ನ ಸ್ಪುಡಿಬೆಕರ್ ಕಾರಿನ ಟೈರುಗಳನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವವನಂತೆ ನಟಿಸಿದೆ.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಊಟಕ್ಕೆ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಯೇಗನೊಡನೆ ಮಾನಂತವಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟೆವು. ಊಟದ ಅನಂತರ ನಾವು ರಾತ್ರಿ ಇಡೀ ನಿದ್ರೆಗೆಟ್ಟು ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಮುಂಜಾಗ್ರತೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮೂರುಗಂಟೆವರೆಗೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದೆವು. ನಾವು ಎದ್ದಾಗ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಟೀಯನ್ನೂ ಬ್ರೆಡ್ಡನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಆತನಿಗಿನ್ನೂ ನಾವು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಜಾಗದ ಅರಿವು ಸರಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವೆಲ್ಲ ಮಾರನೆಯ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನರಭಕ್ಷಕನ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ನಾವು ಟೀ ಕುಡಿಯುತ್ತ ಬ್ರೆಡ್ಡು ತಿನ್ನುತ್ತ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಯೇಗನನ್ನು ಮಾನಂತವಾಡಿಯಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟೆವು. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹುಲಿ ಹಿಡಿದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಅವನೊಬ್ಬನೇ ಮಾನಂತವಾಡಿಗಿ ಹಿಂತಿರುಗುವುದೆಂದರೆ ಅವನ ಆಸೆ ಬಿಟ್ಟಂತೆಯೇ. ಜೊತೆಗೆ ನಮಗೆ ಅವನಿಂದ ಆಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಯಾವುದೂ ಇರಲೂ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಬೊಂಬು

ಕಡಿಯುವವರ ಬಿಡಾರಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾರನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಮುಂದುವರಿದೆವು.

ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವನ ಹೆಣದ ಮೇಲೆ ಯೇಗ ಹಾಕಿದ್ದ ಕೊಂಬೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೆಗೆದು ಆಚೆ ಎಸೆದವು. ಅದೊಂದು ಉರಿಬಿಸಿಲಿನ ಸೆಖೆಯ ದಿನ. ಆ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವನ ಅವಶೇಷಗಳು ಆಗಲೇ ಕೊಳೆಯಲಾರಂಭಿಸಿ ವಾಸನೆ ಹೊರಸೂಸತೊಡಗಿದ್ದವು. ಅವನ ಕರುಳುಪಚ್ಚಿಯನ್ನು ಹುಲಿ ಹೊರಗೆ ಳೆದು ಕೊಂಚ ದೂರಕ್ಕೆ ಹಾಕಿತ್ತು. ಅದರ ದುರ್ವಾಸನೆಯಂತೂ ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯ. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಅತ್ತ ಸರಿಸಲು ನಾನು ಹಿಂದೆಗಿದೆ. ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬರಲು ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕಿತ್ತು.

ನಾನು ಮೊದಲೇ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಕರಾರು ಹಾಕಿದ್ದೆ. ನರಭಕ್ಷಕ ಬರುವ ದಾರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮುಖಮಾಡಿ ನಾನೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆಂದು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಸತ್ತವನ ಕಡೆಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅವನು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಜಗಳವಾಡದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುದು ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ. ನಾವು ಮಾನಂತವಾಡಿ ಟಿ.ಬಿ.ಯಿಂದ ಎರಡು ರಬ್ಬರ್ ದಿಂಬುಗಳನ್ನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ತಂದಿದ್ದೆವು. ನಮಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ ನಾವು ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಲುಗಿದರೆ ಸದ್ದಾಗದಂತೆ ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಹುಲ್ಲಿನೊಳಗಿಟ್ಟು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಬೆನ್ನಮಾಡಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆವು. ನಾನು ಪದ್ಮಾಸನ ಹಾಕಿಕೊಂಡೆ. ಹಿಂದೆ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಅನೇಕ ಶಿಕಾರಿ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೇ ಕುಳಿತು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಅಲ್ಲಾಡದೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ತಾನು ಆ ರೀತಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿ ಕಾಲುಗಳೆರಡನ್ನೂ ನಿಡಿದಾಗಿ ಚಾಚಿ ನನಗೆ ವಾಲಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತ. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ತಾನೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಈ ರೀತಿ ಅಲ್ಲಾಡದೆ ಕುಳಿತಿರಬಲ್ಲನೆಂದು ನನಗೆ ಚಿಂತೆಯಾಯ್ತು. ಸೂರ್ಯ ಮುಳುಗುವುದರೊಳಗೆ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಕಾಲು ಮಡಚಿ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಪಶ್ಚಿಮ ಘಟ್ಟಗಳ ಮತ್ತು ವೈನಾಡಿನ ಕಾಡುಗಳ ರೀತಿನೀತಿಗಳು ಮಿಕ್ಕ ಭಾಗಗಳಿಗಿಂತ ಕೆಲವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಹಲ್ಲಿ ಹಾವುಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ ಕೀಟಗಳೂ ಹಕ್ಕಿಗಳೂ ಮಿಕ್ಕ ಕಾಡುಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು. ನಾವು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಸದ್ದು ಓಡಾಟಗಳೆಲ್ಲಾ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಚಿಲಿಪಿಲಿಗಳಿಂದ ಜೀರುಂಡೆಗಳ ಜೀರ್ಣಿಗಳಿಂದ ಇದು ನಮಗೆ ಅನುಭವಗಮ್ಯವಾಗತೊಡಗಿತು. ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಚಿತವಾದ ಬಯಲಿನ ಜೀರುಂಡೆಗಳಿಗಿಂತ ಮಲೆನಾಡಿನ ಜೀರುಂಡೆಗಳು ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಬಯಲಿನ ಜೀರುಂಡೆಗಳು ಒಂದೇ ರೀತಿ ತಾರಸ್ವರದ ಜೀರ್ಣಿ ಹೊರಡಿಸಿದರೆ ಮಲೆನಾಡಿ

ನವು ಏರಿಳಿತದ ಜೀರ್ಣನಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತವೆ. ಇನ್ನೇನು ತಮ್ಮ ಕೂಗನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ಜೀರ್ಣನಿಯನ್ನು ಇಳಿಸಿ ನಿಧಾನ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಾರಸ್ವರಕ್ಕೆ ತಲುಪುತ್ತವೆ. ನಿಮ್ಮ ಕಿವಿಯನ್ನು ಗರಗಸದಲ್ಲಿ ಕುಯ್ಯಂತೆ ಏರಿಳಿಸುತ್ತಾ ಚೀರುತ್ತವೆ. ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ದೂರದಿಂದ ಕಾಡುಕೋಳಿ ಚಿಟ್ಟುಕೋಳಿಗಳ ಕೂಗು ಕೇಳಿತು. ನವಿಲಿನ ಕೇಕೆ ತುತ್ತೂರಿಯಂತೆ ಮೊಳಗಿತು. ನಾವು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹುಲ್ಲಿನ ಪೊದರಿನೊಳಗಿಂದಲೇ ಅನೇಕಾನೇಕ ಗುರುತಿಸಲಾರದಂಥ ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಗಳ ಕೂಗು ಉಕ್ಕತೊಡಗಿತು. ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಡ್ಡಿ ಹುಳು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನನ್ನ ಮೈಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಬಂತು. ಎಲೆಯಂತೆಯೇ ಕಾಣುವ ಜಲ್ಲಿ ಕಾಗದದಷ್ಟು ತೆಳ್ಳಗೆ ಪಾರದರ್ಶಕವಾಗಿದ್ದ ರೆಕ್ಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಎಲೆಗಳ ಮೇಲಿರುವಂತೆಯೇ ಗೀರುಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಹುಳು ಕೀಟಾಹಾರಿಯಾಗಿದ್ದು ನಮಗೆ ನಿರಪಾಯವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಕೀಟಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ ನರಭಕ್ಷಕನಂತೆಯೇ ಭಯಂಕರ ಬೇಟೆಗಾರನಾಗಿತ್ತು.

ಹಕ್ಕಿಗಳ ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಗಳ ದನಿ ಉಡುಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ವೇಗವಾಗಿ ಕತ್ತಲು ಕವಿಯಿತು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಈಗ ಕೀಟಸ್ತೋಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸದಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಓಡಾಟ ಹರಿದಾಡುವಿಕೆ ಅನುಭವ ಗಮ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವು ನಮ್ಮ ಮೈಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಹರಿದಾಡಿದುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಉಡುಪಿನೊಳಗೂ ತೂರಿ

ಕಚಗುಳಿ ತುರಿಕೆ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಅಲ್ಲಾಡದೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನಮ್ಮ ಸಂಯಮ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗೊಡ್ಡಿದುವು.

ಬಯಲುಸೀಮೆಯ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಕಾಣುವ ನನ್ನ ಮಿತ್ರ ಕುರುಡುಗವುಟ ಹಕ್ಕಿ ಇಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ಹುಳುಗಳ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಾ ರೆಕ್ಕೆ ಬಡಿಯುವ ಅದರ ಸದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಬರಲಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯೋಚನೆಮಾಡುತ್ತಾ ನನಗೆ ನಾನು ನರಭಕ್ಷಕನಿಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಾದು ಕುಳಿತಿದ್ದೇನೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆತೇಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ.

ದುರ್ವಾಸನೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮೃತ ದೇಹದ ಚೂರುಗಳಿಗೆ ನೀಲಿ ನೋಣಗಳು ಮುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ನೀಲಿ ನೋಣಗಳು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸತ್ತ ಕೊಳೆತ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೇ ಮುತ್ತುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅಸಹ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ರಾತ್ರಿ ನರಭಕ್ಷಕನಿಗಾಗಿ ಕಾದು ಕುಳಿತ ಬೇಟೆಗಾರನಿಗೆ ಅದು ಗುಪ್ತ ಸ್ನೇಹಿತನಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ನೋಣಗಳು ಸತ್ತ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಸಹಸ್ರ ಸಹಸ್ರ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮುತ್ತಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತವೆ. ಇನ್ನಾವುದೇ ಪ್ರಾಣಿ ಈ ದೇಹದ ಬಳಿ ಸುಳಿದಾಡಿದರೆ ಸಾಕು ಇವು ಗೋಯ್ ಎಂದು ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಹಾರಾಡುತ್ತವೆ. ಬೇಟೆಗಾರರಿಗೆ ಅವರು ತುಂಬಾ ದೂರದ ಲಿಲ್ಲದೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಆಲಿಸಿದರೆ ಈ ನೋಣಗಳು ಎದ್ದು ಹಾರುವ ಸದ್ದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ದನಿಯಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತವೆ. ಈ ನೀಲಿ ನೋಣಗಳು ನನ್ನದರು ಯಾವುದೇ ಸದ್ದನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಮತ್ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಲೀ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಇದರಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ನನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಬೆನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಗೆ ನನ್ನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ವಾಲಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಗಮನವಿಟ್ಟು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆತನ ಮಾನಸಿಕ ತುಮುಲವನ್ನು ನಾನು ವಾಲಿದ ಅವನ ಬೆನ್ನಿನಿಂದಲೇ ಊಹಿಸಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದೆ. ಈ ಸಮಯ, ನಸುಕು ಕವಿದು ಕತ್ತಲಾಗುವ ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಕಾಲಾವಧಿ ಜೀವದ ಹಂಗು ತೊರೆದು ನರಭಕ್ಷಕನಿಗಾಗಿ ಕಾಯುವ ಶಿಕಾರಿದಾರನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಕಾಲವಾಗಿತ್ತು. ನಮಗೆ ಪ್ರಾಣಾಪಾಯ ಒದಗಬಹುದಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳು ನಾನು ಮುಖ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ. ನರಭಕ್ಷಕ ಬಂದರೆ ಈ ಕತ್ತಲಲ್ಲೂ, ಅದರ ಚುರುಕಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ದೂರದಿಂದಲೇ ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಅದು ಇನ್ನೂ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬರುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮುಂದೇನು ಮಾಡೀತು ಎನ್ನುವುದು ಹುಲಿಯ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಅದು ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ಅಡಿ ದೂರದಿಂದ ಘರ್ಜಿಸಿ ಒಮ್ಮೆಲೇ ನಮ್ಮ ತಲೆ ಮೇಲೆ ನೆಗೆಯಬಹುದು. ಅಥವಾ ಹಲವು ನರಭಕ್ಷಕಗಳಂತೆ ಹೇಡಿಯಾಗಿದ್ದರೆ

ಮೆಲ್ಲಗೆ ಬಾಲ ಮುದುರಿಕೊಂಡು ತಾನು ಬಂದುದರ ಸುಳಿವೂ ಕೊಡದೆ ಕಾಡೊಳಗೆ ಪರಾರಿಯಾಗಬಹುದು.

ಆಮೇಲೆ ನನಗನ್ನಿಸಿತು ಈ ಹುಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹೇಡಿಯಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಕೆಲವೇ ಗಂಟೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದು ಜನನಿಬಿಡವಾದ ಗುಡಿಸಿ ಲೊಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ರಾಜಾರೋಷವಾಗಿ ಬಬ್ಬನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂದಿದೆ!

ನಾನು ನನ್ನ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ನಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದೆ. ಏನಾದರೂ ಶಬ್ದ, ತರಗೆಲೆಯ ಬರಬರ ಸದ್ದು ಅಥವಾ ಕಡ್ಡಿಮುರಿದ ಸದ್ದು ನರಭಕ್ಷಕನ ಬರವನ್ನು ಬಹಿರಂಗ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು. ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಕಿವಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿದೆ. ನಿಃಶಬ್ದವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ! ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಿನೊಳಗೇ ಕಾಲ ಅಪಾಯದ ಗಡುವನ್ನು ದಾಟಿತು: ಅದರೊಟ್ಟಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕವಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕತ್ತಲಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದವು. ದೂರದ ಮತ್ತು ಹತ್ತಿರದ ವಸ್ತುಗಳು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಚಕ್ಕನೆ ಜಿಗಿದಂತೆ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಮಿನುಗಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ವೈನಾಡಿನ ಮಿಣುಕು ಹುಳುಗಳು ಲಕ್ಷಾಂತರ ಕಿಡಿಗಳಂತೆ ಪ್ರಜ್ಜಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಅವು ಬೆಳಗಿನ ಚಳಿ ಮತ್ತು ಮಂಜು ಕವಿಯುವವರೆಗೂ ಹೀಗೇ ತಮ್ಮ ದೀಪ ಹತ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಹಾರಾಡಲಿದ್ದವು.

ನಮ್ಮಿಂದ ಕೆಲವೇ ಗಜಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇವು ಅಸಂಖ್ಯವಾಗಿ ತಮ್ಮ ದೊಂದಿಗಳನ್ನು ಬೆಳಗಿಸುತ್ತಾ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಇವುಗಳ ಸಮೂಹ ಒಮ್ಮೆಗೇ ತಮ್ಮ ದೀಪ ಹೊತ್ತಿಸಿದಾಗ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿನ ಬೆಳಕು ಬಂದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಕಾಡಿನಿಂದ ಯಾವ ಶಬ್ದವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಡು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ನೀರವತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತ್ತು. ಕಾಡಿನ ನಿಶಾಚರ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಕೂಗು ಸಹ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹರಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಹುಳುಗಳ ತೆವಳು ಶಬ್ದ ಮಾತ್ರ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಹುಳುಗಳ ಕಾಟದ ಜೊತೆಗೆ ಈಗ ಸೊಳ್ಳೆಗಳೂ ಕಚ್ಚಲು ಶುರುಮಾಡಿದ್ದವು. ಈವರೆಗೂ ಈ ಶನಿ ಸೊಳ್ಳೆಗಳಿಗೆ ನಾವಿಲ್ಲಿ ಅವಿತು ಕುಳಿತಿದ್ದು ಪತ್ತೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವು ತಮ್ಮ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಪೂರ್ಣ ಲಾಭ ಪಡೆಯಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದವು. ನನಗಂತೂ ಈ ಕ್ಷಣ ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರಬಹುದಾದ ನರಭಕ್ಷಕನಿಗೆ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕರೆ ಏನು ಗತಿ ಎಂದು ಹೆದರಿ ಸೊಳ್ಳೆಗಳನ್ನು ಓಡಿಸಲು ಕೈಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ!

ನನಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನೀಲಿ ನೊಣಗಳು ಸತ್ತವನ ಅವಶೇಷಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಗುಯ್ಯನೆ ಎದ್ದು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿತು. ಕಳೇಬರದ ಬಳಿಗೆ ಏನೋ ಬಂದಿದೆ! ಈ ಶಬ್ದ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೂ ಕೇಳಿಸಿರಲೇಬೇಕು. ಏಕೆ

೦೮ \ ಬೆಳ್ಳಂದೂರಿನ ನರಭಕ್ಷಕ

ದರೆ ಉದ್ದೇಗದಲ್ಲಿ ಅವನ ನರಗಳೆಲ್ಲ ಬಿಗಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ನನ್ನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ನಾವು ಮೊದಲೇ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಂತೆ ಆತ ಮೊಳಕೈಯಿಂದ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನನಗೆ ತಿವಿದ.

ಸತ್ತವನ ಎಲುಬು ಕರುಳಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನೋಣಗಳು ರೇಗಿದಂತೆ ಮತ್ತೆ ಜುಯ್ಯನೆ ಎದ್ದು ಹಾರಾಡಿ ಕುಳಿತವು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಮೀಪಗತವಾಗಿರುವ ಆಗಂತುಕ ಇನ್ನೂ ಅವಶೇಷಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ! ಆದರೆ ಏನೋ ಅಂತೂ ಹತ್ತಿರಾಗುತ್ತಿದೆ! ಎನ್ನುವ ಸ್ವಪ್ನ ಸೂಚನೆ ದೊರೆತಂತಾಯ್ತು.

ತಿವ್ವಯ್ಯನ ಯುದ್ಧನೃತ್ಯ - ೨

ಸತ್ತವನ ದೇಹದ ತುಣುಕುಗಳ ಆಚೆಕಡೆಯಿಂದ ಏನೋ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅತ್ಯಂತ ಕ್ಷೀಣ ಸದ್ದು ಕೇಳಿತು! ಒಂದು ಸೆಕೆಂಡಿನ ತರುವಾಯ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಉರುಳಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು! ನರಭಕ್ಷಕ ಬಂದಿರುವುದು ನಿಸ್ಸಂಶಯ! ಅಳಿದುಳಿದ ಮನುಷ್ಯನ ತುಣುಕುಗಳನ್ನು ಅದು ಚಪ್ಪರಿಸಲು ಬಂದಿದೆ!

ಅಥವಾ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಜಿಗಿಯಲು ಅನುವಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ!

ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಾಳಿಗೆ ತೂರಿ ಧಿಗ್ಗನೆ ತಿರುಗಿ ನನ್ನ ವಿಂಚೆಸ್ಪರ್ ರೈಫಲನ್ನು ಅತ್ತ ತಿರುಗಿಸಿ ಟಾರ್ಜ್ ಹತ್ತಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಬಂದೂಕದ ನಳಿಗೆಗೆ ಜೋಡಿಸಿದ ಟಾರ್ಜಿನಿಂದ ಪ್ರವಾಹವಾಗಿ ಬೆಳಕು ಬಿತ್ತು. ಕತ್ತಲನ್ನು ಇರಿದಹಾಗೆ ಬಿದ್ದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕೆಂಗಣ್ಣುಗಳು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿ ನನ್ನತ್ತ ಹೊಳೆಯುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅವು ಹುಲಿಯ ಬೆಳನೀಲಿಯ ಬಣ್ಣಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೆಂಪಗಿದ್ದವು. ಮತ್ತು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿರವಿದ್ದವು.

ಚಿರತೆಯೊಂದು ನಾಯಿಗಳು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮೈಕೈಯನ್ನು ನೆಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ನೆಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದ ಅದರ ಕೆನ್ನಾಲಿಗೆಯೂ ,

ಕಳೆದ ಬಾಯಲ್ಲಿನ ಬಿಳಿ ಹಲ್ಲುಗಳೂ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಡವು.

ಈ ನರಭಕ್ಷಕ ಚಿರತೆಯೇ! ಆಗಿರಬಹುದೇ! ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂಶಯದ ರೇಖೆಯೊಂದು ಸುಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡೊಡನೆ ಆ ಅನುಮಾನ ಮಾಯವಾಯ್ತು. ಆ ಚಿರತೆ ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಕೇವಲ ಆಕಸ್ಮಿಕವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದೆ. ಇತರ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರೂ ಯೇಗನೂ ಕಣ್ಣಾರೆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಂಡಿರುವಾಗ ಈ ಚಿರತೆ ಹೇಗೆ ನರಭಕ್ಷಕನಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ತಿರುಗಾಡುವ ಈ ಚಿರತೆಗೆ ಮಾಂಸದ ವಾಸನೆ ಸಿಕ್ಕು ಏನಾದರೂ ಊಟ ದೊರೆತೀತೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆಯಷ್ಟೆ!

ಚಿರತೆಗೆ ಟಾರ್ಚಿನ ಕಣ್ಣುಕುಕ್ಕುವ ಪ್ರಕಾಶ ಬೇಸರ ತಂದಿರಬೇಕು. ಅದು ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತು ನಮ್ಮತ್ತ ಬಮ್ಮೆ ತಿರುಗಿ ಕೆಸ್ ಎಂದು ಗುರುಗುಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಹೊರಟುಹೋಯ್ತು. ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಇರವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಜುಗುಪ್ಸೆಯಾಗಿದ್ದು ಅದರ ಪ್ರತಿ ಯೊಂದು ಚಲನೆಯಲ್ಲೂ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಸಾನಿಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಅದು ಊಟಮಾಡಲಪೇಕ್ಷಿಸದೆ ಎದ್ದು ತನ್ನ ದಾರಿ ತಾನು ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ನಾನು ಅದು ಅತ್ತ ಹೋದೊಡನೆ ಟಾರ್ಚ್ ಬೆಳಕನ್ನು ನಂದಿಸಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ನರಭಕ್ಷಕ ಇದ್ದರೆ ಈ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸುಳಿವು ದೊರೆತೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಬಹುಶಃ ಟಾರ್ಚ್ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಅದು ಓಡಿಯೂ ಹೋಗಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹುದುಗಿ ಕುಳಿತು ಸಂಚು ಮಾಡುತ್ತಲೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ಚಿರತೆ ವರ್ತಿಸಿದ ರೀತಿ ನೋಡಿದರೆ ನನ್ನ ಈ ಕಲ್ಪನೆ ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಚಿರತೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಭೀತಿ ಉದ್ದೇಗಗಳೂ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಆಜ್ಞೆ ಶತ್ರುವಾದ ಹುಲಿ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾದರೂ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅದು ಖಂಡಿತ ಅಪ್ಪೊಂದು ವಿರಾಮದಲ್ಲಿ ಮೈಕೈನೆಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ನೀಲಿ ನೋಣಗಳು ಮತ್ತೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹೆಣದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತವು. ಅಂತೆಯೇ ನಾವು ಕೂಡ ಕುಳಿತೆವು. ಮಿಣುಕು ಹುಳುಗಳು ಪಳ ಪಳ ಎಂದು ತಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕ ದೊಂದಿಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸುತ್ತಾ ಆರಿಸುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ಸುತ್ತ ಹಾರಾಡಿದವು. ಚಳಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಯ್ತು. ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಹರಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹುಳು ಹುಪ್ಪಟೆಗಳು ನಿಶ್ಚಲವಾಗುತ್ತ ಬಂದವು. ಬಹುಶಃ ಅವಕ್ಕೂ ಚಳಿಯ ಹೊಡೆತ ತಾಗಿರಬಹುದು. ಸೊಳ್ಳೆಗಳೂ ತಮ್ಮ ಕಾಟವನ್ನು ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಕಡಮೆ ಮಾಡಿದ್ದವು. ಮಿಣುಕು ಹುಳುಗಳ ದೊಂದಿ ದೀಪಗಳೂ ವಿರಳವಾದುವು.

ನರಭಕ್ತಕ ಬರುವುದಿದ್ದರೆ ಬಹು ಮುಂಚೆಯೇ ಚಿರತೆ ಬರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ಬರಬೇಕಿತ್ತು! ಬಹುಶಃ ಅದು ಮತ್ತೆ ತಿನ್ನಲು ಹೋಗಕೂಡದೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿತ್ತೋ ಏನೋ!

ಕಾಲ ಒಂದೇಸಮ ಮುಂದೆ ಸರಿಯಿತು. ನಿದ್ದೆಗೆಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಜೋಮು ಹಿಡಿದಂತಾಯ್ತು. ಕೊಂಚ ಅಜಾಗರೂಕನಾದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಏನೋ ಕ್ಷೀಣ ಶಬ್ದ ಒಂದೆರಡು ಸಾರಿ ಕೇಳಿದಂತಾದರೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಸರಿಯಾಗಿ ದಾಖಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮರುಕ್ಷಣ ಸಂಪೂರ್ಣ ಎಚ್ಚತ್ತು ಜಾಗೃತನಾದೆ!

ನಾವು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹುಲಿನ ಪೊದೆಯನ್ನು ಎಂಥದೋ ಸಮೀಪಿಸಿತ್ತು. ನಾನು ಕುಳಿತ ನೇರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ಕೊಂಚ ಎಡಕ್ಕೆ. ಪಕ್ಕದಿಂದ ಹುಲ್ಲನ್ನು ತಿಕ್ಕಿದ ಸದ್ದು. ಭಾರವಾದ ಪ್ರಾಣಿಯೊಂದು ಕಾಲಿನಿಂದ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಒತ್ತಿದ ಹಾಗೆ. ಹುಲ್ಲು ಮುರಿಯುವಾಗಿನ ಚಿಟಿಚಿಟಿ ಎನ್ನುವ ಕ್ಷೀಣವಾದ ಶಬ್ದ!

ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ಆ ಸದ್ದು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಿಂತಿತು!

ನರಭಕ್ತಕ ನಮ್ಮ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿತೆ? ಮಾಡಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಬಹುಶಃ ಈಗ ಕುಳಿತು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಮ್ಮೇಲೆ ನೆಗೆಯಲು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದೆಯೆ? ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಮಾರನೆಯ ಕ್ಷಣವೇ ಉತ್ತರ ದೊರೆಯಿತು. ಹುಲಿ ನಮ್ಮ ಅತಿ ಸಮೀಪದಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಗುರಗುಟ್ಟಿತು. ನಮಗೆ ಕೊಂಚವೂ ಸುಳಿವೇ ಕೊಡದೆ ನಮ್ಮಿಂದ ಕೇವಲ ಹತ್ತು ಅಡಿ ದೂರ ದೊಳಗೆ ಹುಲಿ ಬಂದಿತ್ತು.

ನಾನು ನನ್ನ ಟಾರ್ಚಿನ ಗುಂಡಿಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಒತ್ತಿದೆ. ಬೆಳಕು ಬಿದ್ದ ತಕ್ಷಣ ನನ್ನೆದುರಿನ ಹುಲ್ಲು ಒಮ್ಮೆ ಬಲವಾಗಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ತುಯ್ಯಾಡಿತು. ಎಂಥದೋ ಕಂದು ಬಣ್ಣದ ಆಕೃತಿಯೊಂದು ನನ್ನೆದುರಿಂದ ಜಿಗಿದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದು ಕಂಡಿತು. ಮರುಕ್ಷಣ ಹುಲಿ ನನ್ನ ಕಿವಿ ಬಿರಿಯುವಂತೆ ಘರ್ಜಿಸಿತು.

ನಾನು ನನ್ನ ಟಾರ್ಚ್ ಆರಿಸಿದೆ. ಹುಲಿ ತನ್ನ ಭಯಂಕರ ಕಂಠಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರದರ್ಶನ ನೀಡತೊಡಗಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ಕೋಪ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ ಭಯವೂ ಆಗಿತ್ತು. ನಾನು ಅದರತ್ತ ಕೊಂಚ ಮೊದಲೇ ಟಾರ್ಚ್ ಬಿಟ್ಟೆನೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದು ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತೇನೋ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೊದಲೇ ಟಾರ್ಚ್ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಯಿತೆಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಹಿಂದಿರುಗಲಾರದಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ನಾನು ಅದಕ್ಕೆ ಟಾರ್ಚ್ ಹಾಕಿ ಗಾಬರಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡದೆ ವಿಧಿಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಕೋವಿ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ ಹುಲಿ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಿರುವ ಕಡೆಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ನರಭಕ್ಷಕ ಗುರುಗುಡುತ್ತಾ ಭೀಕರವಾಗಿ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತ ನಮಗೆ ಸುತ್ತ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅದು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹಾರಲು ಬೇಕಾದ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಘರ್ಜಿಸಿ ಘರ್ಜಿಸಿ ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ಘರ್ಜನೆ ಕೇಳಿ ಬೆದರಿ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲ್ಚೀಳಲಿ ಎಂದು ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ!

ನಾವು ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಹುಲಿ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಲು ಮುಂದೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ಕಾಯ್ದೆವು. ಆದರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಿನ ಅನಂತರ ಅದು ಘರ್ಜನೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಗುರುಗುಡುತ್ತಾ ಸುತ್ತಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅದು ಹುಲ್ಲಿನೊಳಗೆ ನಾವೆಷ್ಟು ಜನ ಅವಿತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ತಿಳಿಯಲೆಂದೇ ಆ ರೀತಿ ಸುತ್ತುತ್ತಾ ಗುರುಗುಡುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮೇಲೆರಗಿ ಗೋಣ ಮುರಿದು ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಜನರಿರಬಹುದೆಂದು ಅನುಮಾನ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು!

ಇದು ಸುಮಾರು ಕಾಲು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ನಡೆಯಿತು. ಹುಲಿ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತ ಸುತ್ತುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಬರಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಇಬ್ಬರ ಎದೆಗಾರಿಕೆಯ ಹಣಾಹಣಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ನನಗೆ ತಾಳೆ ನಶಿಸಿತು.

ನಾನು ಅದರ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಲು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೂಡಿದೆ. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಇಲ್ಲೇ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಕುಳಿತರಲು ಹೇಳಿ ನಾನು ಎದ್ದು ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರ ಬಿಡಾರಗಳತ್ತ ಹೊರಟೆ. ಹುಲಿ ಬಹುಶಃ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಹಾಗಾದರೂ ಮುಂದಾದೀತೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಅಥವಾ ನಾನು ಅತ್ತ ಹೋದುದರಿಂದ ಅದು ಸತ್ತವನ ಉಳಿಕೆಯನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಬಂದು ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಗುಂಡಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು.

ನನ್ನ ಮಿತ್ರ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದೆಳೆದು "ಮೂರ್ಖನಂತೆ ವರ್ತಿಸ ಬೇಡ" ಎಂದು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದ. ನಾನವನಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎನ್ನುವಂತೆ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಎದ್ದು ಬಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಕಾಲಿನ ರಕ್ತಚಲನೆಯೆಲ್ಲ ಸರಿಹೋದನಂತರ ಬೊಂಬು ಕಡಿಯುವವರ ಬಿಡಾರಗಳ ಕಡೆಗೆ ಸಶಬ್ದವಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡತೊಡಗಿದೆ.

ನರಭಕ್ಷಕನ ಮೇಲೆ ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಕೂಡಲೆ ಆಯ್ತು. ಕೇವಲ ಗುರುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಅದು ಮತ್ತೆ ಭೀಕರವಾಗಿ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಾ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತು. ನಾನು ಕೇವಲ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಬೆಳಕಿನ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆನೆಂಬುದನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕವಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ನಾನು ಬೇಕೆಂದೇ ಹುಲಿಯನ್ನು

ಗಾಬರಿಗೊಳಿಸದಿರಲು ನನ್ನ ಟಾರ್ಚ್ ಆರಿಸಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮಾತ್ರ ಬಿಗಡಾಯಿಸಿತು.

ನಾನು ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಗಜ ನಡೆದಿರಬಹುದು, ನರಭಕ್ಷಕ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಎರಗಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮುನ್ನುಗ್ಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅದು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದ್ದುದು ನನ್ನ ಸುದೈವ. ಅದು ಸದ್ದುಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆ ಆ ತೀರ್ಮಾನ ತಗೊಂಡು ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಅದು ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದ ಮೈಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತದೆಂದೂ ಊಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಚಿರಪರಿಚಿತ "ಪ್ರಾಫ್ ಪ್ರಾಫ್ ಪ್ರಾಫ್" ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಹುಲಿ ತನ್ನ ಅಂತಿಮ ದಾಳಿ ಮಾಡಲು ಕೊನೆಯ ಬಾರಿ ಈ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ನಾನು ಕೋವಿ ಹೆಗಲಿಗೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆದು ತಿರುಗಿ ಎಡ ಹೆಬ್ಬೆರಳಿನಿಂದ ಟಾರ್ಚ್ ಬತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಟಾರ್ಚಿನ ಪ್ರಕಾಶ ಕೋಪದಿಂದ ಬಾಯಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದ ನರಭಕ್ಷಕನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು.

ಅದು ಕುಪ್ಪಳಿಸುವಾಗ ಗುರಿ ಹಿಡಿಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಲು ಸಮಯ ಕಾಯುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪೇಚಾಟದ ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಕುರುಡಾಗುವಂತೆ ಬೆಳಕು ಬಿತ್ತು. ಹುಲಿ ಕೋವಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ಆ ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕುವ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಕಾಣಿಸದೆ ಹೋದವು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ತನ್ನ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಟಾರ್ಚ್ ಹತ್ತಿಸಿ ನೇರವಾಗಿ ನನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ.

ಮರುಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲವೂ ಕತ್ತಲ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಟಾರ್ಚಿಗೆ ಮರೆ ಹಿಡಿಯಲು ನನ್ನ ಕೈ ತೆಗೆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಟಾರ್ಚ್ ಬೆಳಕು ನಂದಿಹೋಯಿತು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಟಾರ್ಚ್ ಬೆಳಕು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲ ಕೋಲಿನಂತೆ ಹುಲಿಯತ್ತ ಸರಿಯಿತು. ಅದರ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಲು ಕೌಚಿ ಕುಳಿತಿದ್ದು ಕಾಣಿಸಿತು. ತಲೆಯನ್ನು ನೆಲಮಟ್ಟಕ್ಕಿಳಿಸಿ ಬಾಲ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನನ್ನತ್ತ ಜಿಗಿಯಲು ಸಿದ್ಧವಾದ ಹುಲಿಯ ಭಂಗಿ ನನಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಟಾರ್ಚ್ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಚಕಿತಗೊಂಡ ಹುಲಿ ಕೊಂಚ ತಡ ಮಾಡಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಿವಿ ಕೆಪ್ಪಾಗುವಂತೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಬಳಿ ಇದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಗುಂಡಿನ ರೈಫಲ್ ಆರ್ಭಟಿಸಿತು. ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ರೈಫಲ್ಲಿನ ಹೈ ವೆಲಾಸಿಟಿ ಗುಂಡು ತಾಗಿದ ಜೋರಿಗೆ ಅದೃಶ್ಯ ಪಾದ ಒಂದು ಭಯಂಕರ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ನರಭಕ್ಷಕ ನನ್ನು ಒದ್ದಂತೆ ಹುಲಿ ತತ್ತರಿಸಿತು. ಹುಲಿಯ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆಲೋ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಗುಂಡು ತಾಗಿರಬೇಕು. ಆ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹುಲಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ತೀರಾ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ

ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಹುಲಿ ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೋಪ ದ್ವೇಷಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನತ್ತ ನುಗ್ಗಿತು. ನಾನು ಎರಡು ಗುಂಡುಗಳನ್ನು ಅದರ ತೆರದ ಬಾಯಿಗೇ ನಳಿಗೆ ಇಟ್ಟು ಹೊಡೆದಾಗ ನನ್ನ ಟಾರ್ಜಿನ ಪ್ರಕಾಶ ಅದರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕುಕ್ಕಿರಬೇಕು. ನನ್ನ ಎರಡನೆಯ ಗುಂಡು ತಾಗಿದಾಗ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ನನ್ನ ಕಾಲ ಬುಡದಲ್ಲೇ ಇತ್ತು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ರೈಫಲ್ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಫಾರ್ಜಿಸಿ ಕಿಡಿಕಾರಿತು. ಆದರೆ ಅದು ಹುಲಿಗೆ ತಾಗದೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ತಾಗಿ ಕುಯ್ಯೋ ಎಂದು ಕಿವಿ

ಕೊಯ್ಯುವಂತೆ ಸಿಳ್ಳು ಹಾಕುತ್ತ ಜಿಗಿದುಹೋಯ್ತು ನಾನು ಕೈಲಾದಷ್ಟು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡು ಸಾಯುತ್ತಿರುವ ಹುಲಿಯ ದಾಡೆಗಳಿಂದ ದೂರವಿರಲು ಓಡಿದೆ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯ ಆಟ ಮುಕ್ತಾಯದ ಹಂತದಲ್ಲಿತ್ತು.

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹುಲಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕು. ಅದು ಇನ್ನೇನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಚಿಮ್ಮಲಿದ್ದಾಗ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಹೊಡೆದ ಗುಂಡು ಅದರ ಪಕ್ಕಗಳನ್ನು ಪುಡಿಪುಡಿ ಮಾಡಿತ್ತು. ಅದಲ್ಲದೆ ಮರುನಿಮಿಷ ಆತ ಮತ್ತೊಂದು ಗುಂಡನ್ನು ಹೊಡೆದಿದ್ದ. ನನ್ನ ಗಾಬರಿ ಗಲಾಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ ಆತನ ಎರಡನೆಯ ಹೊಡೆತ ಹುಲಿಯ ಭುಜದ ಮೂಳೆಗಳನ್ನು ಪುಡಿ ಮಾಡಿತ್ತು. ನಾನು ಹೊಡೆದ ಎರಡು ಗುಂಡುಗಳೂ ಅದರ ತಲೆಯ ಹಿಂಬದಿಯನ್ನು ಡೂಗರು ಬೀಳಿಸಿದ್ದುವು. ನನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಮೂರನೆಯ ಗುಂಡು ಮಾತ್ರ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಪ್ಪಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದಿತ್ತು.

ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಸಂತೋಷ ಸಂಭ್ರಮಗಳಿಗೆ ಮೇರೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೋವಿ ಹಿಡಿದು ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಹುಲಿಗೆ ಸುತ್ತ ಬಂದು ಕೊಡಗರ ಯುಧನ್ಯತ್ಯ ಮಾಡತೊಡಗಿದ. ನನ್ನ ಎರಡು ಗುಂಡುಗಳೂ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನ ಹೈ ವೆಲಾಸಿಟಿ ಗುಂಡುಗಳೂ ಹುಲಿಯ ಚರ್ಮವನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ವಿರೂಪಗೊಳಿಸಿದ್ದುವು. ಇವ್ಯಾವುದನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸದೆ ತಿಮ್ಮಯ್ಯ ಇಂಥ ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿಯನ್ನು ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಹೊಡೆದುದನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಲಿದ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ನರಭಕ್ಷಕ ಹುಲಿಯನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಾನು ಶಿಕಾರಿ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತೇನಾದರೂ ತಿಮ್ಮಯ್ಯನಿದ್ದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಾನಿರಬಯಸುತ್ತೇನೆಯೇ ವಿನಃ ಆ ಸನ್ನಿವೇಶದ ನನ್ನ ಅಪಾಯಕರ ಸ್ಥಿತಿ ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡ!

ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನದ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳನ್ನು ಪೋಸ್ಟ್ ಮುಖಾಂತರ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ
ಒಂದೇ ವಚನವೇ ಧರಿಸಿ ಪುಸ್ತಕ ಕಳಿಸುತ್ತೇವೆ ಓದುಗರು ತಮ್ಮ ವಿಳಾಸ ಕಳಿಸಿದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ
ಹಾಗೂ ಇತರ ಪ್ರಕಾಶನದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕಳಿಸುತ್ತೇವೆ

ಸಾರಾ ಅಬುಬಕ್ಕರ್ ಅವರ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ (ಕಾದಂಬರಿಗಳು)

ಸಹನಾ

ವಜ್ರಗಳು

ತಳ ಒಡದ ದೋಣಿಯಲಿ

ಚಪ್ಪಲಿಗಳು(ಕಥಾ ಸಂಕಲನಗಳು)

ಪಯಣ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಕೆ ಪಿ ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಕೃತಿಗಳು

ಸ್ವಗತ ಲಹರಿ (ಕವನ ಸಂಕಲನ)

ಯಮಳ ಪ್ರಶ್ನೆ (ನಾಟಕ)

ಹುಲಿಯೂರಿನ ಸರಹದ್ದು (ಕಥಾ ಸಂಕಲನ)

ಅಬಚೂರಿನ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸ್

ಕಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು

ಸ್ವರೂಪ (ಕಾದಂಬರಿ)

ನಿಗೂಢ ಮನುಷ್ಯರು

ಕರ್ವಾಲೋ

ಚಿದಂಬರ ರಹಸ್ಯ

ಅಲೆಮಾರಿಯ ಅಂಡಮಾನ್

ಪರಿಸರದ ಕಥೆ

ಮಿಸ್ಟಿಂಗ್ ಲಿಂಕ್

ಏರೋಪ್ಲೇನ್ ಚಿಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು

ಫೈಯಿಂಗ್ ಸಾಸರಾ ೦

ಫೈಯಿಂಗ್ ಸಾಸರಾ ೨

ವಿಸ್ಮಯ ೦

(ಕೆ ಪಿ ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ, ಪ್ರದೀಪ ಕೆಂಜಿಗ)

ವಿಸ್ಮಯ ೨

(ಕೆ ಪಿ ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ, ಪ್ರದೀಪ ಕೆಂಜಿಗ)

ಕೂಡಿನ ಕಥೆಗಳು(೧)

ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಎನ್. ಕಥಗಲ್, ಸಿ. ಗವಿ, ಗಂಜಿ

ಭಕ್ತ ಕ

ಅವನು ಬರುವೆನು ತಿಳಿದು
ಭಕ್ತನ ಸಿರಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ
ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಬೆನ್ನಿನ
ಕೂಡಿದ ಬೆನ್ನಿನ ಬೆನ್ನಿನ

ಕೂಡಿನ

ಗಂಜಿನ ಯಾವಾಗಲೂ
ಬರಬರಲಿ ಅದ್ದು
ಗಂಜಿನ ಬರಬರಲಿ

ಕೂಡಿನ ನೆನಪು

ಭಕ್ತನ ಹೆಸರು
ಕೂಡಿದ ಬೆನ್ನಿನ

ಕೂಡಿದ ಬೆನ್ನಿನ